

АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ

ЧЕДА НА МАГИЯТА

Част 2 от „Хрониките на Ралмия“

chitanka.info

1.

Езерото край малкия град Мартинстаун не беше много голямо и погледа на човек можеше да го обхване цялото, но въпреки това имаше нещо магично в него. Разположено в края на малка, но гъста горичка, то имаше тъмни, дълбоки води, често покривани с мъгли, а плуващите по него дънери придобиваха причудливи форми и често заблуждаваха местните жители и туристите, че в него живее нещо подобно на Неси — макар учените неуморно да повтаряха, че дори в Лох Нес да има нещо, то езерото край Мартинстаун категорично няма нито размера, нито дълбочината за да приюти подобно същество. Местните хора обаче бяха суеверни и избягваха да ходят до него. В древни времена тук имало дракон, нашепваха легендите, пронизан от слабо известен английски мъченик, умрял от отровата му. Според друга легенда самият сър Гауейн бил победил съществото.

Шумата издаваше неприятен трошач се звук под краката на Майкъл, а и той не искаше да идва на проклетото място. Момчето нервно прокара ръка през русата си коса и продължи изкачването по тясната горска пътечка, която щеше да го изведе до брега.

Джеси беше там, както и очакваше. Дребната му кльошава фигура седеше неподвижно до брега и само вятърът, рошещ черната коса на другото момче разваляше впечатлението, че то е неподвижна статуя, изваяна от неизвестен скулптор досами мрачните води на езерото, чиито дребни вълнички хипнотично привличаха погледа, сякаш мамейки се да те погълнат в себе си.

— Джеси! — извика Майкъл и другото момче виновно се обърна. Зелените му очи бяха тъжни и уплашени.

— Джеси! — повтори Майкъл и седна до доведения си брат. Висок и снажен, той изглеждаше много по-висок от него, макар всъщност да бяха на една възраст, шестнадесетина годишни.

— Пак си избягал от училище — каза Майкъл и сините му очи гневно проблеснаха. — На всичко отгоре пак са те скъсали по химия.

По-малкото момче сви рамене.

— Точните науки не ми се удават.

— Та ти не полагаш никакви усилия да им помогнеш да ти се удадат! — избухна Майкъл. — Отсъстваш от часове, вкъщи не учиш нищо, цялото си време прекарваш до тоя гьол. Мартинския динозавър ли чакаш да видиш?!

— Не започвай и ти — помоли го Джеси. — Не се дръж като господин Клоствърс. — Имаше предвид учителя по химия.

— Господин Клоствърс е прав! За нищо не ставаш! — викна за последно Майкъл и после веднага съжали за думите си. Джеси се сви като коте, подгонено с вестник.

— Извинявай — каза по-тихо Майкъл, — знаеш, че не исках да кажа това.

Джеси не отговори.

— Страх ме е за теб, братле — рече Майкъл. — Сякаш те губим. Какво става?

Джеси помълча за миг, продължавайки да гледа тъмните води на езерото.

— Пак почнах да сънувам кошмари — каза накрая и в очите му блеснаха сълзи.

— О, Джеси — въздъхна Майкъл и го прегърна. По-дребното момче се сви до него.

Джеси бе сирак, с неизвестен баща, майката умряла още докато е бил съвсем малък. Семейството на Майкъл, заможни и добри хора, го бяха осиновили и отгледали заедно със собствения си син. Майкъл бе мечта за всеки родител. Старателен ученик, макар и без да е зубрач, добронамерен към всички, винаги встрани от всякакви бели, висок и хубав — пример за цялото училище на Мартинстаун.

Джеси бе по-проблемен. Добър и чувствителен, но много затворен в себе си и не показваше интерес към почти нищо. Като по-малък бе измъчван от ужасяващи кошмари. Един и същи сън, повтарящ се неколkokратно — как бяга, а майка му — поне той твърдеше, че е майка му — бива повалена от черно същество, излязло като от филм на ужасите — с черни прилепоподобни криле, с очи, червени като въглени.

Джеси твърдеше, че това същество е живо и че то е причината за смъртта на майка му, а не инфаркта, констатиран от лекарите.

Считаха го за луд дълго време и Майкъл не знаеше дали тези, които го казват не са донякъде прави. Но за него нямаше значение. Той винаги бе до доведения си брат, винаги го подкрепяше и го успокояваше. Постепенно кошмарите на Джеси престанаха, но ето че отново се бяха върнали.

Майкъл погледна дребната фигурка на доведения си брат и го укори нежно:

— Защо не ми каза досега?

Джеси преглътна избилите сълзи и прошепна в отговор:

— Мислех, че ще ми се смееш.

— Аз да ти се смея? — Майкъл бе шокиран. — Но това е пълен абсурд. Не помниш ли, че винаги бях до теб?

— Тогава бяхме на осем — отвърна Джеси, — бяхме малки. Сега вече не сме. А и ти нямаш време за глупостите ми.

Майкъл хвана брат си за брадичката и вдигна лицето му срещу своето.

— Хей, глупчо — каза той, — когато има проблем, ми казваш, окей? Преди заедно изгонихме онова черно същество от сънищата ти. Сега пак ще го разкараме. Ясно?

Джеси кимна и признателно прегърна Майкъл.

— Благодаря ти — каза той.

— За нищо — смутено отвърна Майкъл, но след това отново стана мрачен. — Загазил си, братле.

— Оф, ще я оправя тая химия... — изсумтя Джеси, но Майкъл го прекъсна.

— Не е това. Плъховете искат да те бият.

— Плъховете? — зяпна Джеси.

Плъховете бяха изметта на училището. Много тъпи младежи, прекарващи свободното си време като изглаждаха и без това малкото си мозъчни гънки с джойнт и тъмна бира.

— Но защо?

Майкъл помълча.

— Надявах се ти да ми кажеш — каза накрая.

— Никога не съм ги предизвиквал с нищо — възмути се Джеси. — Защо ще искат да ме нападат? Знаеш какъв съм!

— Знам — усмихна се Майкъл и шеговито разроши черната коса на брат си. После пак стана сериозен. — Мисля, че искат да те набият,

защото са тъпи.

— Това е ясно — ухили се Джеси, но Майкъл го прекъсна.

— Сериозен съм. Ти не влизаш в координатната им система. Не си зубрач, като мен, нито „пич“ като тях самите. Имат те за „сдухан“ и искат да си го върнат за това, че не те разбират.

— Но те... — Джеси увеси нос, сетне вдигна изплашено глава. — Те могат да се опитат да нападнат и теб, ако решиш да ме защитиш.

— Тц, няма да стане — отговори Майкъл. — Аз съм първенец в училище. Участвам в пиеси, плувам в училищните надпревари и тъй нататък. Ако ме пипнат, ще ги изхвърлят. Но те и теб могат да изхвърлят, де. Обещай ми, че ще спреш да бягаш от часовете.

Джеси се намръщи, но кимна.

— Обещавам. Но го мразя това гадно даскало.

— Дай му шанс — настоя Майкъл. — По литература си добър, поне когато става дума за творчество.

Джеси сви рамене.

— А сега нека да идем къщи, че ще се простудим до това гадно езеро. Никога не съм разбирал какво толкова му харесваш...

— Ами, това например — Джеси го прекъсна и вдигна ръка.

Майкъл се извърна и замръзна.

На двадесетина метра навътре във водата нещо се издигаше. И не беше дънер. Беше като змийска шия, с две гърбици отзад.

— Мартинския динозавър! — прошепна той. — Значи е истина!

— Да — сви рамене Джеси, — но не знам дали е динозавър. Виждал съм го много пъти, но някога си мисля, че идва от мъглите над езерото, а не от дълбините му.

— Но защо никога не си ми казвал? И как така от мъглите? — не разбра Майкъл.

— Щеше ли да ми повярваш? — отговори Джеси. — Аз твърдя, че майка ми е убита от чудовище. Няма да е голяма крачка напред да кажа, че виждам друго чудовище в езерото.

— Джеси! — Майкъл го погледна обвинително. — Мислех, че си имаме по-голямо доверие!

— Аз ти имам доверие. Не знам обаче дали ти ми имаш.

Майкъл се жегна в първия момент, но после осъзна, че Джеси е прав. Двамата се бяха отчуждили в последно време.

— А за мъглите — продължи брат му, — смятам, че този „динозавър“ е по-скоро видение от някаква друга реалност. Толкова тъп по биология не съм. То не може да живее в толкова малко езеро.

— Не знам — отвърна Майкъл, наблюдавайки как странното създание отново се потапя във водата. — Не знам — повтори той.

Внезапно духна студен вятър и двамата потрепериха.

— Искаш ли да ходим в сладкарницата за горещ шоколад? — внезапно се ухили Майкъл.

— Да — нахили се Джеси в отговор, — понякога ти идват страхотни идеи.

И двамата се спуснаха надолу по горските пътеки.

2.

Плъховете се веселяха пред двора на училището — тъжна гледка. Четири грозни, дебели момчета: двама бели, един пакистанец и един младеж от африкански произход, с размъкнати и лекъосани дрехи; разменящи си бутилка бира и тресящи се на фона на някакъв евтин рап, който ехтеше от касетофон-менте, поставен на пейка. Околните ги заобикаляха отдалеч и в погледите им се четеше странна смес от страх, отвращение и презрение.

Но на Плъховете не им пукаше. Те делиха света на две групи — пичове, като тях самите от една страна, зубрачи и сдуханяци от друга. В това разделение те бяха готините, а другите бяха тъпи, непоръбени и непотребни.

Плъховете не се впечатляваха от нищо. Бяха твърде готини за това. Красивите неща в живота ги отегчаваха, а сериозните — дразнеха. Решаваха с юмруци противоречията си с останалия свят. Учителите бяха вдигнали ръка от тях. Полицаяте ги възнаграждаваха с шамари и от време на време някоя образователна нощ в участъка.

Но Плъховете не се образоваха. Оставаха си все така равнодушни към болките и радостите на останалия свят. Били и Томи, два футболни фена, викащи винаги за местния третодивизионен клуб. Черния Бъба и Бернар пакистанец чудно за всички се бяха сприятелили с Били и Томи. Бъба, защото можеше да набие и двамата, Бернар, защото винаги можеше да намери трева и скривалище, където да я изпафкат.

Хората наричаха такива индивиди отрепки и то с право.

Но дори и Плъховете изглеждаха впечатлени, когато пред училището спря черната кола. Тя изглеждаше странно — като току-що купена от някой автомобилен салон, но много старинна, като мерцедеса, от който Фюрера поздравявал немските тълпи по време на Втората Световна Война. Въпреки това колата нямаше марка, емблема или каквато и да е друга индикация кой я е произвел. Беше боядисана с такава боя, че буквално изсмукваше светлината от околността,

единствено рамките на прозорците, огледалата, кръглите фарове и дръжките на вратите и багажника бяха сребристи и създаваха впечатлението на белеещи се кости.

Когато автомобила спря и мъркащия му двигател изгасна, вратата му се отвори и от него излезе висок, стар човек, загърнат в дълъг черен шлифер като офицер от Гестапо, с тъмно бомбе над сбръчканото си лице, което бомбе внимателно намести с покритите си с черни ръкавици ръце.

Плъховете се поколебаха, докато мислеха как да определят този човек. Той не се вмести в представите им. Не беше в никой случай пич, не приличаше и на зубрач, а сдухан не му подхождаше по никой начин. Напротив, лицето му, в момента разширено в гладна усмивка, изглеждаше доволно и — ако Плъховете знаеха думата — арогантно, уверено в себе си.

— Здравейте, момчета — каза старият човек и затръшна вратата на колата. Звукът отекна като погребален звън.

— Да, сър — отвърна Бъба. За пръв път в живота си използваше тази дума: „Сър“. Всъщност за пръв път от много време той отговаряше членоразделно, а не с „А?“, „Ъъ“ или „Аха“.

Старият човек приближи Плъховете и изведнъж безстрашната банда побойници се почувства заплашена, все едно към тях е приближил звяр.

— Имам нужда от помощта ви — каза старият човек. — Търся един ваш съученик.

Незнайно защо Плъховете искаха да побегнат щом странникът ги доближи.

— Казва се Джеси Сандърс — продължи непознатият, вадейки мръсна снимка на момчето изпод шлифера си. Изглеждаше някак зловещо в обвитата му с черна ръкавица ръка, сякаш самия Джеси бе в пипалата на гнусен, тлъст паяк. Плъховете изобщо не обичаха Джеси, класическият сдуханяк. Искаха да го бият. Ей така, за спорта.

Въпреки това искрено се притесниха, когато видяха снимката му в ръката на този зловец старец.

— Станало ли е нещо, сър? — попита Бернар. Макар и по-умен от Бъба, той също използваше тази дума за пръв път.

Усмивката на стареца намаля, но не изчезна.

— Познавате го, нали? — попита почти дружелюбно той. Плъховете закимаха.

— Той е в голяма беда — младежите не се усъмниха и за миг в думите му. Старецът отново бръкна изпод шлифера си и извади визитка.

— Аз съм Ибенизър Фриймарк от „Скотланд Ярд“ — продължи старецът. — Смятаме, че Джеси е в смъртна опасност. Той дали е на училище сега?

— Чупи се — отговори Томи.

— Моля? — остро попита Фриймарк.

— Няма го в училище, сър — поясни Били. — Избяга.

— Ясно — старецът изглеждаше разочарован — Е, трябва да ви предупредя нещо. Преди четиринадесет години майката на Джеси бе убита от психопат и сега въпросният е избягал от лудницата. От „Скотланд Ярд“ смятаме, че ще опита да убие отново. Ако видите Джеси незабавно ми се обадете на този телефон... — И показа мръсно листче с издраскан номер на Бъба. Младежът го пое с треперещи ръце.

— И още нещо — наклони глава Ибенизър Фриймарк. — Ако някой друг търси момчето, не му казвайте и дума. И ме предупредете незабавно.

След тези думи се завъртя на пети, влезе в странната си черна кола, запали и потегли бавно и тържествено в неизвестна посока.

3.

— Ето — обясняваше Майкъл, дъвчейки бавно от парчето горещ черешов пай, докато решаваше домашното на Джеси пред него. — Това става, защото...

След дълго обяснение на урока по химия, Джеси въздъхна:

— Не знам как издържаш тази наука!

— Не я издържам — сви рамене Майкъл, — затова гледам да поназнайвам това-онова, за да не ми прави проблеми.

Двамата отпиха от чашите с горещ шоколад и продължиха да похапват от пайовете си. Бяха седнали до камината на заведението, в която игриво пукаха пламъци. Говориха си известно време за музика, комикси и момичета, а Майкъл нарочно избягваше неприятните за брат му теми като химията или кошмарите му. Беше търпелив. Когато Джери се почувстваше достатъчно сигурен, щеше да зачекне темата. Майкъл не искаше да го притиска и изнервя.

Двамата бяха минали през това и преди. Бяха успели да се справят с кошмарния сън. Щяха да успеят и сега.

Внезапно вратата на сладкарницата се отвори. Джеси се сви в стола притеснен, а очите на Майкъл се изстудиха.

— Какво искаш, Бернар? — попита той, не прикривайки враждебността си.

Пакистанецът изглеждаше изнервен.

— Мога ли да седна? — попита той.

— Щом се налага — отвърна Майкъл.

Бернар го изгледа накриво и седна между братята. Джери се отдръпна още малко към пламъците. Неприязънта му към пакистанеца бе доста силна, а освен това се и боеше от него.

— Днес при нас дойде много странен човек. Търсеше брат ти. Теб. — Той погледна Джеси.

— Какъв човек? — попита чернокосото момче.

— Не знам — въздъхна пакистанецът, — но беше странна птица. Караше някаква кола като от музей и бе облечен в дълъг черен шлифер,

като ексхибиционист. Каза, че е от „Скотланд Ярд“. Каза също и че убиецът на майката на Джеси бил избягал от лудницата.

— Майката на Джеси е починала от инфаркт — бавно отговори Майкъл и вдигна ръка, преди брат му да се обади.

Лицето на Бернар се издължи.

— Така ли? Значи работата е лоша — пакистанецът изгледа криво братята. — Виж, аз разбирам от ченгета. Имал съм си работа с тях покрай моите... — Бернар се ухили — хобита. Тоя тип не беше ченге, но никак не ми хареса. В бандата не сме бързета, но след като си тръгна дори Бъба трепереше като лист. А Бъба не се впечатлява лесно, леля му прави вуду все пак.

— Бернар, ако това е някаква шега, е много тъпа — каза Майкъл.

— Не е шега! — изсъска пакистанецът. — Честно ви казвам. Тоя човек търсеше Джеси. Ако бях на вас, бих внимавал.

Сетне Бернар стана и си тръгна, Джеси погледна Майкъл тревожно.

— Какво ще правим?

— Това може да е шега — отговори русия младеж, — не му вярвай на тоя поплювко.

— Според мен не е шега — настоя Джеси. Изглеждаше разтревожен.

Погледите им се кръстосаха.

— Според мен също не е шега — накрая призна Майкъл. — Ще се обадим на нашите и ще решим какво ще правим.

— А как ще се приберем? — попита Джеси.

— Хей, онзи човек едва ли е вампир — усмихна се небрежно Майкъл, — но ако се тревожиш, имам кинти, ще вземем такси.

Двамата излязоха от сладкарницата и спряха най-близкото минаващо такси като му казаха да ги прибере вкъщи. По пътя заваля дъжд и шофьора включи чистачките. Стигнаха бързо и след като платиха сметката от четири лири се затичаха през двора към вкъщи, за да не се измокрят. Вече зад прага на дома си, тъмнината ги обгърна.

— Мамо! — викна Майкъл. — Тате?

Джеси запали лампата и се огледа.

— Къде ли са? — зачуди се Майкъл. — Не е в стила им да изчезват така.

Джеси нервно погледна през прозореца.

— Какво? — попита го брат му.

— Отпред няма черна кола — облекчено се усмихна по-дребното момче и двамата се засмяха.

— Ето ви най-сетне — чуха непознат глас и се обърнаха. На стълбите за горния етаж стоеше много нисък мъж, загърнат в тежка наметка с качулка. Лицето му бе опасано от черна брада, която му придаваше известна свирепост. Зад него имаше друг мъж — издължен, строен, с дълга руса коса и неестествено заострени уши, облечен в старинни зелени дрехи.

Джеси си пое дълбоко въздух. Майкъл вдигна вежди:

— Кой сте вие? Къде са мама и тате?

— Те са добре — отговори ниският. — Пратихме ги към лятната ви вила по морското крайбрежие. Там ще е доста по-безопасно.

— Така ли? — поклати русата си глава Майкъл. — А защо ще ходят есен на море?

— И защо няма да ни вземат? — обади се и Джеси.

— Най-добре се качете горе да обсъдим нещата — намеси се човекът с острите уши. — Нямаме много време.

Двамата братя се огледаха. Нямаха голям избор.

Когато четиримата влязоха в стаята на момчетата, ниският човек започна:

— Ще говоря бързо и вие няма да ме прекъсвате. Част от това, което кажа няма да го разберете. Въпреки това ме изслушайте кротко. Преди четиринадесет години майката на Джеси бе убита. Човекът, който я уби бе лукав и безмилостен и избяга от ударите на закона. Ние трябваше да скрием бебето. Затова го доведохме тук. Човекът, който я уби обаче, намери това място.

— Кое място? — прекъсна го Майкъл. — Това е Англия, не Северна Корея.

Ниският мъж го изгледа мрачно.

— Помолих да не ме прекъсвате. Ние идем от далечна страна. Тя се казва Ралмия. Бащата на Джеси беше ралмиец. Майка му бе англичанка.

Майкъл сбърчи вежди.

— Никога не съм чувал за страна на име Ралмия.

— А той е отличник по география и история — кимна Джеси. — Ако не я е чувал, значи е по-изолирана и от Северна Корея.

— Тази страна не е в този свят — звънна мелодичният глас на онзи с остриите уши. — Тя е много далеч. В друго измерение.

— Това е абсурдно — каза Майкъл.

— Не чак толкова, Майк — възрази Джеси. — Виж съществува в езерото...

Ниският човек кимна одобрително.

— Дали ми вярвате или не, няма значение. Вие ще трябва да дойдете с нас.

— Къде? — попита Майкъл.

— В Ралмия, разбира се! — отговори по-дребният. — Къде другаде?

Майкъл тръсна глава.

— Това е нелепо — рече той. — Що за измислена история?

Джеси обаче бе на друго мнение.

— Казахте, че човекът убил мама ни е намерил. Той обаче не е... човек.

Ниският бе изненадан.

— А ти откъде знаеш това?

— Видях го в сънищата си. Преди, когато бях още малък, сега отново.

— Отново? — обади се човекът с остриите уши. — Това е много лошо. Значи той е тук. Бързо, трябва да се махаме.

— Никъде няма да ходим — заинати се Майкъл. — Искам да чуя мама и татко. Да питам те какво мислят по въпроса!

— Те ме познават и ми имат пълно доверие — изсумтя дребният, — а сега да тръгваме. Няма време за губене!

— Да ги послушаме, Майк — подкрепи ниския мъж и Джеси, — ако онова нещо е тук... може би то е свързано със странния човек, който ме е търсил при Плъховете.

— Вече са те търсили? — човекът с остриите уши пребледня. — Значи сме закъснели. Трябва незабавно да се махаме!

— Никъде няма да ходим! — изтърва нервите си Майкъл и скочи. — Това са пълни абсурди! Напуснете къщата ни!

— Майк, недей! — прекъсна го брат му. — Ако ни мислеха злото, досега отдавна да са разкрили намеренията си.

— Аз... ъъх! — В този миг човекът с остриите уши направи крачка напред и с мълниеносно движение изви ръката на Майкъл и

допря нож до гърлото му:

— Брат ти е прав. Ако ви искахме мъртви, досега щяхте да сте покойници. Но ние... — усмихна се остроухият — ви искаме живи. — И пусна Майкъл.

Младежът разтри ръката си, гледайки подозрително слабичкият гост, който така лесно го бе надвил.

— А сега да тръгваме! — настоя дребосъкът.

— Хайде, Майк — подкани го и Джеси. — Имам добро предчувствие.

По стълбите на къщата се чу скърцане.

— Предчувствието ти те лъже, млади момко — чу се сух глас и на входа на стаята изникна висок възрастен мъж, загърнат в дълъг черен шлифер, с поомачкано бомбе и ръце, скрити зад черни ръкавици.

— Саркорос — изсъска остроухият и в ръцете му блеснаха кинжали. Миг по-късно те хвърчаха във въздуха, забивайки се в тялото на стареца. Джеси извика изплашено, а брат му зяпна.

Старецът, наречен Саркорос обаче не се впечатли ни най-малко.

— Твоите оръжия не могат да ме наранят, елфче — каза насмешливо той и вдигна ръце, изкривявайки пръстите си като нокти на граблива птица.

— Пазете се! — изкрещя niskият човек и четиримата в стаята се хвърлиха настрани. От пръстите на Саркорос лумнаха червени пламъци, които облизаха стените и подпалиха пожар в стаята. Прозорецът се пръсна, а вятърът навя дъжд в помещението.

Нападателят пристъпи към падналите си жертви, като целият се гърчеше от неприятен смях.

— Сега Джеси идва с мен, а останалите ще изгорите. Няма как да ме спрете.

Джеси запълзя назад изплашен, а Майкъл стана и се метна към ужасния старец с вик:

— Остави брат ми намира... ъъ!

Бърз като кобра, възрастния човек го зашлеви през лицето. Момчето се завъртя на 180 градуса и се просна стенещ по очи на земята... Имаше чувството, че го е ритнал кон.

Джеси извика, а елфът отново се изправи. Гласът на niskия човек обаче изпревари всички.

— Пропускаш възможностите на този свят, Саркорос.

Старецът бавно се обърна към дребосъка и видя как той стиска в яките си ръце малък автомат.

— Джудже... — изсъска той, но niskият мъж го изпревари и натисна спусъка. Картечният откос затрещя оглушително в пламтящата стая, а въздухът се изпълни с мирис на барут. Куршумите подхванаха и изблъскаха стария магьосник, който нададе нечовешки писък и претърпя ужасна трансформация, превръщайки се в нещо подобно на огромен прилеп.

Оловото обаче го изблъска пред прозореца и чудовището се удари в близкото дърво, пищейки гневно, след което внезапно млъкна.

— Хубави оръжия си имате на тази земя, момчета — каза джуджето и захвърли автомата настрани, — но не вършат работа в Ралмия. Да се махаме преди онзи да се съвземе!

Прекалено изплашени за да разпитват или да се чудят, момчетата последваха niskия си спасител и остроухия му приятел. Пред къщата си видяха старинната черна кола, за която им бе говорил Бернар, ала на отсрещния тротоар бе паркиран и причудлив микробус — явно крайната цел.

Отвътре возилото нямаше нито волан, нито табло или скоростен лост. Всъщност представляваше тясна дървена стая, в центъра на която стоеше светещо кристално кълбо.

— Стоунхендж — каза джуджето и потърка сферата.

Кълбото зажумя с шума на обикновен двигател и чудодейния микробус се отдалечи от вече пламтящата къща на семейство Сандърс.

4.

Отвътре изглеждаше, сякаш магическият микробус се движи с нормална скорост, но начина, по който пътя профучаваше отстрани подсказваше, че превозното средство препуска с поне 200 км/ч. Майкъл и Джеси седнаха на пейки, заковани за пода.

— Добре ли си? — попита Джеси.

— Не — призна Майкъл, докато потъркваше челюстта си. — В рамките на пет минути обаче една хърба и един дядо ме спухаха от бой.

— Че си сравнително здрав, здрав си — каза човекът с остриите уши. — Но не си трениран да издържиш на битка с елф като мен. А и да беше, това нямаше да има значение срещу могъщия барон Саркорос.

— Барон кой? — попита Майкъл.

— Саркорос — повтори елфът. — А моето име е Арлеан. Джуджето, което ми е спътник се казва Харолд.

— Аха — отговори тъпо Майкъл. — Елф, джудже, в Ралмия явно сте доста странни птици.

— Като в Северна Корея — отвърна Арлеан.

— Този барон... — намеси се Джеси. — Той е убил мама, нали?

Джуджето, което търкаше кристала, задвижващ вълшебния микробус, се обърна рязко и погледна изпитателно момчето.

— Ти откъде разбра?

— Сънувах в продължение на години кошмар за крилато чудовище, което напада мама — тихо отговори Джеси. — Когато ти простреля стареца, той се превърна на онова същество.

— Дарбата му е силна, както предсказа архимаг Далвон — джуджето се спогледа с елфа.

— Каква дарба? — попита Джеси.

— Ще видиш — отвърна загадъчно Арлеан, сетне се приближи към задното прозорче на микробуса и се вгледа в пътя зад тях.

— Все още няма никой — установи.

— Кого очаквате? — вдигна вежди Майкъл.

— Севернокорейците — каза Арлеан.

— Саркорос — отговори Харолд и погледна намръщен приятеля си.

— Но как така? — зяпна Майкъл. — Ти го напълни с олово!

— Такова създание не може да бъде убито тъй просто — каза Джеси. — Ако можеше, нямаше да е кошмар.

Майкъл усети ледени тръпки.

— Прав си — отговори Арлеан. — Барон Саркорос не може да бъде убит лесно. Не вярвам обаче да ни настигне още тази вечер. Легнете и се опитайте да поспите малко.

Двамата братя не вярваха, че ще могат да заспят в странното превозно средство, но веднага щом затвориха очи се унесоха в сън.

* * *

— Предаваме директно от Мартинстаун — говореше журналистката, с микрофон в ръка, застанала пред фона на почти изгорялата къща. — Тази вечер над дома на уважаваното семейство Сандърс е било извършено престъпление. Съседите са дочули изстрели и са видели пламъци, опожарили къщата, която виждате зад нас. Тела не са намерени и единствената улика за чуждо присъствие е ретро автомобилът, паркиран пред сградата.

Камерата се отмести от говорещата репортерка и показва въпросния автомобил. Неговата тъмнина оставаше абсолютна и отблясъците от пожара сякаш не се отразяваха в лака на боята.

Внезапно се чува викове от събралата се тълпа. От двора на семейство Сандърс излизаше възрастен човек, облечен в много дълъг шлифер, с бомбе, сложено на главата и ръце, закрити в черни ръкавици.

— Господине — завтече се репортерката към него. Старецът обаче я изгледа така злобно, че тя изпусна микрофона от ръката си и изхлипа шокирана от омразата в очите му.

Барон Саркорос, който се бе представял на Земята като детектив Ибенизър Фриймарк отвори вратата на колата си и влезе в купето, без

да обръща внимание на въпросите и протестите на околните. Гумите на автомобила изскърцаха и той се понесе по асфалтирания друм.

* * *

Майкъл се събуди от друсане и надигна сънено русата си глава, като потърка очи. Джеси още спеше, свит на кравай в края на странната пейка-седалка.

— Приближаваме Стоунхендж — събщи Харолд, като го видя да се събужда. — Скоро ще оставим тази таратайка и ще отидем в един по-нормален свят където нещата се движат с естествена скорост.

Не след дълго микробусът стигна каменния монумент от времената на древните келти и четиримата, включително посъбудилия се Джеси излязоха навън. Чернокосото момче изглеждаше далеч по-ентузиазирано за предстоящите събития, отколкото бе нормално за него. Майкъл се усмихна на тази промяна. Поне сега нямаше да мислят за химията.

Бе все още много рано, призори и тъмно. Наоколо нямаше никой. Арлеан извади стар свитък изпод плаща си и започна да рецитира думи на някакъв странен и неразбираем език. С течение на заклинанieto обаче Джеси и Майкъл чудодейно започнаха да разбират за какво се говори и им стана ясно, че става дума за някаква магия за прехвърляне.

В този момент се чу ръмженето на двигател и в далечината светнаха два жълти фара. Момчетата потрепераха. Нямаше как да знаят чия е колата, но усетиха прилив на ужас, който им подсказа кой е шофьорът.

Елфът ускори четенето на заклинанieto, по челото му изби студена пот. Джуджето също се намръщи и измъкна малка, но широка брадва изпод палтото си.

Около четиримата започнаха да се издигат сини искрици, когато ужасната черна кола ги приближи и спря, като вдигна облак чакъл. Вратата се отвори и от нея излезе Саркорос, Старческото му лице бе изкривено от злоба и приличаше на зле поставена маска, под която се крие нещо чудовищно.

— Паднахте ми — изсъска той заканателно и вдигна ръце. Пръстите му бяха извити като куки.

В този миг обаче над тях се чу оглушителен рев и от небето се спусна огромен златисточервен дракон.

— Вилхелм! — възкликна Харолд облекчено, а готвещия се за удар Саркорос отскочи стъписан назад.

— Загуби, старче — чу се ръмженето на дракона, който сграбчи в лапите си четиримата спътници и избълва струя пламък в станалите съвсем ярки искрици, отваряйки портал пред себе си. Сетне се метна в него.

Баронът зад него зави като звяр.

5.

Пътуването в лапите на дракон между светове в никой случай не бе от приятните преживявания в живота на Майкъл. Звярът имаше голяма, мощна лапа с груби нокти, които натъртиха тялото си. Младежът щеше да се чувства като в багажното отделение на автобус, ако не беше огромната височина, на която се бяха издигнали.

— Това е великолепно! — извика Джеси, който бе в съседната лапа.

Майкъл трудно можеше да се съгласи с това, макар порталът да ги бе извел високо в небето на непозната страна — Ралмия? — и им разкриваше прекрасна панорамна гледка на безбрежна степ, пресичана от пълноводна река. Драконът носеше хванатата от него група към висок замък.

Когато го приближиха той се сниши и внимателно спусна четиримата на ливадата пред замъка, от чиято огромна порта изскочиха две жени и пълен възрастен човек в дълга лилава роба, очилца, които бе наместил на върха на носа си и бяла брада. Жените бяха млади, по-скоро момичета и коренно различни една от друга. Едната беше по-дребничка, с кестенява коса, топли кафяви очи и скъпа рокля; а другата бе висока, с червена коса и бе облечена в нещо като странна люспеста броня.

— Слава богу, че се върна невредим, Вилхелм — рече червенокосата. — Как ти се видя другият свят?

— Видях много малко от него, скъпа ми Тиара — отговори дракона. — Всъщност грабнах Харолд, Арлеан и двамата ни скъпи гости и после офейках пред изумения поглед на добрия барон Саркорос, който тъкмо се канеше да ги направи на курабийки.

— Саркорос е бил там! — очите на другата жена се разшириха. — Значи сме успели на много тъничък косъм.

В този миг напред излезе старецът, който укорително сгълчи двете момичета:

— Дами, вие съвсем сте забравили обносните си — след което се обърна към Майкъл и Джеси, които объркани оглеждаха замъка, огромния дракон и двете девойки.

— Добре дошли, гости от друго селение — каза възрастният човек. — Аз съм архимаг Далвон, главният и първи магьосник на Ралмия. Искам да ви приветствам като наши гости и да изразя благодарност за присъствието ви. За пръв път от три века при нас идват гости от Земята, вярно, но последният такъв ни спаси от сигурна гибел. Към вас възлагаме същите надежди — усмихна им се старецът.

Майкъл не разбираше какво му говорят и се чувстваше доста объркан.

— Кой е бил предишният? — обади се Джеси, който изглеждаше сякаш се чувства в свои води.

— Великият крал Александър Джаспърс, разбира се — отговори Далвон. — Но за това ще поговорим когато влезем в замъка. Заповядайте!

— Мислех, че никога няма да го кажеш — обади се Харолд.

— Стига си коментирал и да влизаме — чу се гласът на Вилхелм и Майкъл подскочи щом го видя. Драконът бе направил някаква магия и се бе свил до размера на двуметров гущероид с червени люспи.

— Да? — отвърна той на изумения поглед на младежа.

— Нищо — поклати глава Майкъл.

След миг странната група влезе в замъка.

* * *

— Великият крал дошъл в час на голяма беда — говореше архимаг Далвон, докато ходеха по коридорите на замъка. — Той освободил Ралмия от великото зло на Прокълнатия, древен дух на мрака, който искал да завладее целия наш свят и да го подчини на волята си.

Групата влезе в голяма тронна зала, където около огромна кръгла маса ги чакаха широки, удобни столове. Джеси жадно гледаше и запомняше всеки детайл от зданието, зелените му очи се бяха разширили от възбуда и вълнение. Майкъл бе леко притеснен. Всичко, което бе правил и то добре до момента, изглеждаше несъществено и

непотребно в тази среда. Той се чудеше защо са го взели в Ралмия. Беше обаче твърдо решен да стои до брат си винаги, каквото и да става.

— Парадокс е — продължи архимаг Далвон, — че Алекс, както тогава се наричал краля бил призован нарочно от самия Прокълнат, който през този мрачен период от нашата история бил заел с измяна поста на архимаг под лъжливото име Санарос. Той смятал, че младеж от друг свят не би имал никакъв шанс да оцелее в сблъсък с него и искал да изманипулира и изкриви древно пророчество по такъв начин, че да успее да завземе нашия свят завинаги. Алекс обаче спечелил подкрепата на много ралмийци и накрая успял да предизвика раздор между Прокълнатия и неговия немъртъв служител — Лорд Дакавар — свада, приключила със смъртта и на двамата. Така Александър довел мир и просперитет в Ралмия и я спасил от години на ужасни страдания.

— Или я обрекъл завинаги — чу се гърлен, непознат глас.

Членовете на групата се напрегнаха. Майкъл и Джеси видяха как Харолд нервно захапва мустака си, а лицето на Арлеан се изопва. Скоро момчетата разбраха и причината. В тронната зала бе навлязло високо и слабо същество, покрито с отвратителни татуировки. Кожата му бе зелена и опъната по жилести мускули, а от жълтите му очи бликаше злоба.

— Ако Санарос бе завладял Ралмия, сега нямаше да си имаме всички тези проблеми — продължи зеленото същество.

— Гости от друг свят — каза Далвон, — позволете ми да ви представя Раджак, върховният жрец на Прокълнатия от народа на орките. Той все още пази религията си, макар господарят му отдавна да е мъртъв.

— По-добре почтено да почиташ покойник, отколкото да мениш вярата си като ветропоказател — изръмжа оркът и се намести на един свободен стол, — но продължи разказа си, старче. Интересна ми е гледната ти точка за останалите събития.

— В годините след победата на Прокълнатия — покорно продължи архимага, — крал Александър Джаспърс обединил всички народи под егидата си. Като съпруг на елфическата принцеса Лиянна той спечелил симпатиите на отделните раси, които като една му

служели. Дори част от отколешните врагове на Ралмия — орките — го признала за владетел.

— Крал Александър управлявал щастливо дълги години и когато накрая на преклонна възраст напуснал света на живите, Ралмия била по-силна от всякога. За жалост, злото само чакало краля да си отиде, за да избуи отново.

В залата сякаш стана по-мрачно.

— В дълбоките тунели на Пещерите на Сянката, място, скрито дълбоко в Планините на Забравата се появило ново зло. Загадъчен старец, наричащ себе си барон Саркорос, който отново тласнал орките по пътя на мрака и ги насочил срещу джуджетата, които си били възвърнали част от пещерите. Този стар човек управлявал с невиждана жестокост и скоро всички, които не му се прекланяли, били прекършени.

Влиянието му оставало ограничено в недрата на земята, но скоро той отишъл и в забравените Пустини на Жарта, където живеела друга порода орки. Скоро те също преклонили глава пред мощта на омразата му и така между Планините и Пустинята се основала малка империя, управлявана от нов и ужасен господар. Джуджетата и дори част от драконите — тези, които не станали зли — избягали оттам, а барон Саркорос се превърнал в сила, с която и до днес се съобразяваме.

Но най-лошото тепърва предстояло. В дръзко нападение над този замък барон Саркорос, пременен като страховито крилато същество, открадна нашия най-ценен талисман — Перлата на Феникса — и го отведе в своята укрепена столица, ак-Орках, светия град на пустинните орки, където той управлява от Храма на Ужаса.

Сега баронът чака звездите на небето да се подредят в древния астрологичен знак, известен като Опашката на Прокълнатия. Вече броени месеци ни делят от този момент. Когато той настъпи, баронът ще използва силата на Перлата и ще разбие вратите между световите на живите и мъртвите, вдигайки огромна армия от скелети, с която ще завладее Ралмия завинаги.

Архимаг Далвон спря разказа си и поглади брада.

— Предишния път, когато Ралмия бе в беда, момче от света на Земята я спаси. Сега отново разчитаме на вас. Затова и ви призовахме от същото време, в което е живял някога Великият крал.

Майкъл неудобно се размърда.

— В това няма логика — каза той. — Аз и Джеси сме обикновени момчета. Ние не сме войници и бойци. Какво можем да направим?

Далвон се усмихна.

— И Алекс е казал така, но е грешал. Понякога силата не е там, където очакваш. Освен това вие не сте обикновени момчета или поне Джеси не е.

Далвон въздъхна.

— Бащата на Джеси беше ралмийски магьосник, обсебен от идеята да види света, от който е дошъл великия крал Александър. Той посети Земята и там се влюби в жена от вашия народ. Остави и дете. Той искаше да я доведе в Ралмия, но сметохме, че е много опасно, тъй като барон Саркорос щеше да отчете опасността от такова дете и да опита да го убие.

Архимагът потърка очи.

— Бяхме прави, макар че нямахме идея колко изобретателен е злият барон. Той ликвидира бащата и майката на Джеси, докато бяха още в Ралмия и само нашата преждевременна реакция спаси самия него, след като го скрихме в затънтен край в Земята.

— Затънтен? — възмути се Майкъл.

— Е не е Северна Корея, но не е и Лос Анджелис — отвърна Арлеан.

— Откъде идва тази шега със Северна Корея и как знаеш толкова за нашия свят? — попита Джеси.

— Трябваше да изберем къде да те скрием и проучих малко вашия свят. Северна Корея беше вариант, но стигнахме до извода, че между нея и барона разликата е чисто козметична — отговори елфът. — Затова се спряхме на малкото ви градче.

— Саркорос обаче го беше намерил и там — обади се Харолд. — Успях да го спра само защото бях докопал едно от оръжията в техния свят, някакъв скорострел, който ми послужи добре срещу барона.

— Но кой е този барон? — накрая се обади слабо Джеси. — Защо мрази толкова семейството ми? Откъде се е взел?

— Позволи ми — ухили се криво оркът Раджак — да ти разкажа легендата за барон Саркорос. За сина на Прокълнатия.

* * *

Това се случило много, много отдавна, в едно затънтено баронство, скрито между мочурищата в подножието на Планините на Забравата. Там, някога, живял стария барон Амедео Саркорос, човек добър и весел, обичан от поданиците си, които иначе не били много, заради неприятния климат на околността. Живял той дълги години щастливо с жена си, само едно нещо го измъчвало — детенце си нямали. Накрая, отчаян, пуснал награда за церители и баятели, за вещици и магьосници, който може, да дойде да му помогне. Идвал един, друг, но каквито и билки да взимали, каквито и заклинания да им правели, все нищо не излизало. Накрая обаче, по време на една бурна нощ, в замъка дошъл магьосник, загънат в дълга черна роба, под чиято качулка се виждала само ехидната му усмивка. Той обещал лек за страданията на стария граф, но поискал време и пълно доверие. Стариият човек му се доверил и постепенно попаднал в мрежите на магьосника, който увеличил данъците на населението до изнемога. В това време магьосникът отишъл при баронесата и я изкушил, наплашил и съблазнил.

— Твоят съпруг нивга не ще има дете — заплашил той, — но отдай се на мен и аз ще ти направя могъщ и силен син, който ще зарадва мнимия си баща.

Съгласила се накрая баронесата и скоро забременяла. В мига, в който това станало обаче и тя, и стария барон заболели от невярна болест и скоро тя ги взела — майката, по време на раждането, бащата — малко подир нея.

Когато детето се появило на този свят посред бял ден се стъмнило. Кукумявките излезли навън за да крякат, а замъка на барона бил заобиколен от чакали, които часове наред джавкали ли, джавкали.

Когато детето се появило казват, че очите му били червени като кръв, а устата му били пълни с остри зъби като на звяр. Акушерките избягали с писъци, но истинския му баща, който всъщност бил Прокълнатия, ликувал.

След като „родителите“ на роденото дете умрели Прокълнатия го обявил за новия барон Саркорос, а себе си — за регент на малолетния.

Лорд Дакавар, верният палач на господаря си, бързо се разправил с всякаква съпротива.

Детето пораснало неестествено бързо, сякаш смучейки от живота на дойките. Тези жени, които за пари и власт смеели да го кърмят, бързо се съсухряли, а част от тях и полудели.

Когато момчето станало юноша, Прокълнатия започнал да го обучава за нечистите знания на черната магия, които младия барон Саркорос жадно поглъщал. Синът на Прокълнатия показал страст към злото и жестокост, надминаващи дори тези на баща му и скоро заедно с лорд Дакавар се превърнал в най-ужасния му съюзник. Нечестивият триумвират на Прокълнатия, Саркорос и Дакавар скоро впрегнали огромна армия от орки и скелети, с които да подчинят Ралмия и всички владетели и започнали да се боят от силата им.

По това време в Ралмия бушували войни от вече близо 60 години. Годишите състарили барон Саркорос и той започнал да се лакоми за властта на баща си. Армиите на злото вече се гледали с недоверие една към друга и обединените сили на елфи, рицари и джуджета започнали да им нанасят поражение след поражение. Барон Саркорос обвинил за това баща си.

Накрая в замъка, където Прокълнатия бил създал това зло, избухнала ужасна свада между двамата и накрая баща и син се изправили един срещу друг, хвърляйки умопомрачителни количества черна енергия един срещу друг. От очите на Прокълнатия бликали мълнии, барона му отговарял с пламъци, лумващи от ръката му. Замъкът на баронството се сринал, а мочурището, където двамата се биели направо кипнало.

Три дни и три нощи продължила битката между двамата, а в това време армията на доброто разбила оркските пълчища. Лорд Дакавар се върнал да съобщи за провала на своя господар, но го намерил вкопчен в битка за надмощие със собствения му син.

Изборът на Рицаря на Смъртта не бил труден. Барон Саркорос го бил изместил от позицията на дясна ръка на Прокълнатия и той отдавна му завиждал, а сега се изправил и срещу собствения му господар. Черния лорд вдигнал злокобния си меч и се нахвърлил върху Саркорос, за да помогне на повелителя си.

Изправен едновременно срещу баща си и неговия палач, баронът нямал шанс. Прокълнатия прекършил съпротивата му и го зазидал жив

в дълбоките пещери на Планините на Забравата, обещавайки му страдания до края на вечността.

Така векове наред барона стоял затворен в непреодолим каменен капан, без да може да мръдне в зловещия си затвор. Когато така наречения велик крал Александър обаче убил Прокълнатия, проклятието върху барон Саркорос паднало и той след няколко години сполучил да се измъкне. Следващите владетели след Алекс не били тъй силни и така злия барон създал империя на мрака с която отново заплашва сигурността на Ралмия.

Орките, верни на баща му, сме малко, но избягахме и подкрепихме сегашната кралица, тъй като знаем, че барон Саркорос е по-жесток и ужасен от нашия стар господар и тези, които му служат накрая ще имат мрачната съдба да бъдат превърнати в скелети.

Затова и съм тук — за да ви подкрепя!

Така завърши разказът на стария орк.

6.

Майкъл се събуди рано сутринта от камбанен звън и лениво отвори очи. Беше настанен в широк удобен креват, в който бе заспал като къпан след истински пир, който архимагът Далвон бе вдигнал в тяхна чест на вечеря след мрачния им разговор за барон Саркорос. Старецът ги бе убедил, че родителите им знаят за това къде са синовете им и ако всичко върви наред двамата ще могат да бъдат върнати в родния си свят минути след изчезването им.

— Времето, което тече в Ралмия няма нищо общо с това, което е на Земята — обясни архимагът. — Те се развиват по съвсем отделен начин. Възможно е в Ралмия да изтекат векове, а във вашия свят да не се е случило нищо и обратното.

Твърдението пообърка Майкъл, но той реши да не задава излишни въпроси. Това бе малката му тайна на отличник в училище. Не, че не бе любознателен, но никога не задълбаваше в детайлите на материята. Извличаше основата и я смилаше на контролните пред учителите си. И те бяха доволни.

Младежът се изправи на леглото си и сънено се огледа, слад като разтри клепачи. Джеси още спеше, свил се като зайче под юргана. Майкъл се усмихна като видя доведения си брат. Откакто бе дошъл в Ралмия, той бе доста по-жизнен. Явно този свят му допаднаше повече от родния. Майкъл също го харесваше, особено някои негови представители като младата дама с люспестата прилепнала броня.

Момчето се ухили при мисълта за нея.

Ставайки Майкъл видя, че е сервирана закуска и за двамата — свежи, сочни плодове и бисквити с мляко. Още повече се зарадва виждайки, че им бяха оставили каци с гореща вода, в която да се изкъпят. Майкъл, който дълбоко в себе си бе суетен не пропусна да се изкъпе дълго и убедително, плискайки с вода наляво-надясно и внимателно измивайки с оставения сапун както тялото си, така и всеки отделен кичур от русата си коса.

Когато свърши, видя, че Джеси вече бе станал и закусваше.

— Знаеш ли, Майк — каза брат му, докато хапваше бисквита, — според мен ако стария барон, баща му и дракона бяха дошли в Мартинстаун докато се къпеш, ти изобщо нямаше да им обърнеш никакво внимание.

— Аз съм си водолюбив — със смях призна брат му, — затова и ходя на плуване. Единственото нещо, свързано с водата, което не обичам, е онова мъгливо езеро с динозавъра — мисъл мина през главата на Майкъл. — Дали той е от Ралмия?

— Можем да питаме Далвон. Ако нямаш нищо против, сега е мой ред да се изкъпя.

Нахранени и измити, се заобличаха с предварително оставените им чисти дрехи — за Майкъл нещо подобно на благороднически костюм, а за Джеси дълга (за него) тъмна роба. В мига в който бяха напълно облечени, на вратата се чу деликатно почукване и след миг архимаг Далвон влезе в стаята, следван от червенокосата жена с люспестите доспехи. Тиара, спомни си името ѝ Майкъл.

— Добро утро — каза старецът. — Виждам, че сте се възползвали вече от гостоприемството ни. Сега е време да започнете вашите занимания.

— Занимания? — вдигна вежди Майкъл. — И тук ли има училище?

— Магии ли ще учим? — малко на шега попита Джеси.

— Да, ти да — отговори Далвон.

— Сериозно?! — зяпна Джеси.

— Брат ти пък ще получи магически предмети, но преди това ще бъде запознат с някои от видовете комуникация в Ралмия.

— Оркски ли ще уча? — ухили се русият младеж.

— Не, за бога — сепна се Далвон. — За какво ти е? Имах предвид известни бойни практики. Дамата зад мен, Тиара, която е драконов ездач, ще ти ги покаже.

— Драконов ездач? — сега бе ред на Майкъл да зяпне. — Да не яздиш онова чудовище?

— Скоро ще разбереш, че чудовището съм аз — студено отвърна ездачката.

— Звучи яко — намигна ѝ Майкъл. Тиара завъртя очи.

— Смятам, че е време за тръгване, слънцето почти стигна зенита си — каза накрая Далвон. — За разлика от предишния път, когато в

Ралмия посрещнахме иноземец, този път ще имаме възможност да ви подготвим за различните забележителности по нашите земи.

— Има предвид, че не всеки срещнат пират ще може да ви заколи — уточни Тиара с леко крива усмивка.

— Имаш ужасно груб начин за изразяване, мила — намръщи се Далвон. — Не бива така. Какво ще си помислят нашите гости за родината ни?

— Единият от гостите и без това не мисли нищо, зает е да ме зяпа — отвърна ездачката.

Майкъл се изчерви като домати.

* * *

Джеси се чувстваше едновременно възторжен, развълнуван, и уплашен, когато влезе в кабинета на архимага. Знаеше, че е значим, а това бе ново усещане за него.

Джеси се огледа. Бе топло и уютно, затрупано с книги и единствения шум идваше от пукация в малка камина огън и перото на облеченото в красиви дрехи момиче, което ги бе посрещнало. То пишеше по развит пергамент, очевидно преписвайки някаква книга.

Далвон хвърли едно око на работата ѝ:

— Да, добре напредваш, принцесо Лийна, ти си гордост за рода на великия крал Александър, както много пъти съм ти казвал. Лечебните заклинания се превръщат в твоя специалност. Похвално. Не всички магове трябва да се учим само на щуротии.

Сетне старецът се обърна към Джеси.

— Я да видим при теб как са нещата. Момент така... — Той се разтършува из купчина стари свитъци. — А, ето. — И му подаде един с пет заклинания. — Прочети ги!

Джеси се взря в наглед неразбираемите букви, които обаче магията за превод на Ралмия мигом му преведе. Прочете първото. През него мина приятна топлина, която озари цялата стая. Принцеса Лийна — Джеси бе малко стреснат, че ще учи с принцеса! — спря да пише и учудено го погледна.

— Я, може би и ти си лечител — усмихна се благо Далвон.

Следващото заклинание издигна Джеси на няколко сантиметра от земята.

— Интересно и левитацията ти не е зле — констатира старецът.

Със следващите две заклинания Джеси стана за секунда невидим, а в по-късен момент чу мислите на двамата в стаята.

„Удивително“, мислеше принцесата, „Кръвта вода не става“, долови и сянка от разсъжденията на архимага преди да се сблъска с мощен щит около ума му.

— Не в моята глава, миличък — настоя старецът.

Петото заклинание разтреса цялата стая и събори половината книги.

Далвон се намръщи.

— Щуротии — каза той.

Джеси се напрегна.

— Извинявайте, аз... — запъна се момчето.

— Няма нищо, няма нищо — успокои го Далвон, мъчейки се да събере с левитация книгите си. — Просто разбрахме, че си добър във всяко направление на магията, но най-вече в щуротиите.

— На кое викате щуротии — зачуди се Джеси.

— На бойните и разрушителни заклинания — обясни Далвон, докато подреждаше свитъците си.

* * *

Тиара отведе Майкъл в широка зала в подземията на замъка, постлана с големи количества слама и със стени, отрупани с оръжия.

— Тук — каза тя — ще изживееш доста неприятни мигове, но в крайна сметка, ще гарантирам, че нивото ти ще е над това на средностатистическия гоблински мародер.

— Много мило — направи гримаса Майкъл. — Ти, предполагам, си сърдитият даскал. С кой обаче ще се боря? Остроухата хърба или брадатия? Ако е джуджето се надявам да не е с автомат...

— С мен ще се бориш — хладно отвърна Тиара.

Майкъл се опули.

— С теб? Виж, не че съм против равенството между половете, но като цяло има причина в спортовете момчетата и момичетата да са

разделени...

— За мен е тежка присъда, че не печеля одобрението ти — отвърна Тиара, — но от друга страна съм била избрана от дракона Вилхелм, язден някога от самия велик крал Александър. Щом той е сметнал, че ме бива, все трябва да ставам за нещо, както скоро ще се увериш.

— Ами хубаво тогава — намуси си Майкъл. — Казвай с какво оръжие ще се бием и да се свършва.

Това бе най-лошото му запознанство с момиче на всички времена. Последното нещо, което искаше бе да се бие с нея. Съвсем други мисли му се въртяха в главата.

— На първо време с нещо по-общо: как се застава, как се удря. Виждам, че си здравеняк. Бил ли си се преди?

— Понякога в училище — почеса се по тила Майкъл. — Бива ме, меко казано. А и съм шампион по плуване на класа.

— Плуването е хубаво упражнение — кимна одобрително Тиара. — А колко те бива, ще проверим сега. Пробвай да ме удариш.

— Сигурна ли си? — погледна я скептично Майкъл. — Да не плачеш после?

В следващия миг кракът ѝ се стрелна нагоре и намери лицето му.

— Ще ридая като вдовица — ехидно отвърна момичето.

Майкъл потърка брадичката си. Почувства се подразнен. Вярно, че беше победен от елфа, а после и от барона, но едва ли всеки в тази вълшебна страна бе по-силен от него, още по-малко, ако бе момиче.

— Просто ме изненада — каза той и получи нов ритник, не особено силен, но достатъчен, за да раздразни мъжкото му самолюбие. Кръвта му кипна и той се втурна в атака. Миг по-късно, без да разбере какво точно става, се озова проснат по гръб.

— Така нападат троловете — чу се гласът на Тиара. — По принцип ефективна тактика, ако си пет метра и с тегло половин тон. Ти обаче си към метър и осемдесет и пет и малко над 70 килограма. Трябва да измислиш нещо по-удачно.

До края на сутринта момичето му показва няколко основни момента в начина, по който човек заставаше, в както тя се изрази, по-осторожни ситуации. След което неизменно преодоляваше защитата му с бързи като на кобра удари, които го оставяха замаян, шашнат и унижен.

След кратък обяд упражненията им продължиха и следобед и на Майкъл му идеше да се разреве. Цялото му самочувствие бе отишло по дяволите. Целият в синини, натъртен и разрошен, той вече дълбоко ненавиждаше Тиара, барон Саркорос, баща му, великия крал Александър и въобще цялата Ралмия. Накрая след един особено тежък шут в ребрата повече по инстинкт той посегна и сполучи да зашлеви страхотен шамар на Тиара, която изпищя и отскочи назад. За момент се присви да го ритне, но после отстъпи назад и се засмя с всичка сила.

— Това не го очаквах, bravo — каза тя и му подаде бутилка с някаква течност. Майкъл я погледна подозрително, помири се я, а после я изпи. Мигом се почувства освежен и ободрен, а синините и натъртванията му изчезнаха.

— Това ще те подготви за утре. След като вече ти опитах силата, за в бъдеще ще бъда доста по-внимателна.

Майкъл изпъшка. На това му се казваше лошо обещание.

* * *

Тази вечер двамата братя представляваха ярък контраст един с друг. Джеси бе усмихнат и въодушевен и дълго не можа да заспи, искайки да си приказва с брат си за натрупаните впечатления.

Майкъл от своя страна бе пребит, в лошо настроение и като цяло изморен. Той не искаше да говори за деня си и заспа като пън едва помири сал леглото.

Това не се промени съществено и следващите седмици. Майкъл започна и обучението си на бой с меч и то бе още по-печално. Надмощието на Тиара бе толкова голямо, че тя си позволяваше да му дава истински меч срещу дървена пръчка. Понякога и Вилхелм присъстваше в дребната си форма на гуцериод, което мотивираше Тиара допълнително. Драконът обаче никога не казваше нищо.

Това не остана незабелязано от Джеси. Момчето сполучи да се сприятели с принцеса Лийна и започна да споделя впечатленията си от Ралмия с нея. Тя самата се зарадва и му разказа много за себе си — как била потомка на древния крал Алекс, как родителите ѝ били загинали във войната с империята на барон Саркорос и как сега всички очаквали много от нея, но магията ѝ се проявявала само в лекуване. Магията на

Джеси обаче бе силна и се проявяваше във всички посоки. Той чуваше мислите на принцесата и знаеше, как тя е несигурна в себе си. Усети, че му възлага надежди и се почувства горд. В Англия никой не му бе възлагал нищо.

Същевременно обаче усети и чувствата на брат си. Майкъл бе обезверен и унижен. В Англия той бе пръв сред първи, сега се чувстваше смачкан. Джеси установи, че той изпитва противоречиви чувства към Тиара, момичето, което го тренираше, но разбра, че на повърхността засега има само обίδα. Една вечер той се опита да говори с брат си за това, но Майкъл му отвърна необичайно рязко и заспа. Сърцето на Джеси се сви и в следващия момент разбра, че ролите са се обърнали.

Той доближи брат си и запя с песента на заякващата си магия, която лекуваше и душата, и тялото на Майкъл. Видя как изражението на спящото лице се смекчи и тялото му се отпусна. Кимна доволен и излезе по коридорите на нощния замък.

Пътюм видя принцеса Лийна, която сънено се прибираше към стаята си.

— Не е ли малко късно за разходки? — попита тя.

— Търся Тиара — отговори Джеси.

— За какво ти е — студено отговори принцесата и магията на Джеси долови проблясък на... нервност? Ревност?

Момчето потисна с мъка усмивката си.

— Искам да говоря с нея относно брат ми.

— Аха — отговори тя, — ами на северната кула е. С Вилхелм, освен ако не е излязъл да полети.

Драконът все пак го нямаше. Тиара стоеше сама и нощният вятър разрошваше червената ѝ коса.

Джеси приближи и тя бавно се извърна към него.

— О, ти ли си? Магьосникът!

Джеси кимна.

— Искам да поговорим — каза той.

Очите на Тиара помръкнаха.

— Брат ти се е оплаквал от мен — каза обвинително. Джеси поклати глава.

— Не е. Той е горд и никога не би го направил. Но аз знам, че нещо между вас не е наред.

— Така ли? — вирна брадичка Тиара. — И откъде знаеш?

— Магия — усмихна се Джеси и Тиара потръпна. Сетне се сви, сякаш уплашена пред момчето до нея. Така си и беше, усети Джеси през магията. Тя излъчваше вина, знаеше, че се отнасяла лошо с Майкъл. Освен това изпитваше ужас от магията, дори Далвон я плашеше, макар да му имаше пълно доверие.

— Просто съм малко по-стриктна, това е — произнесе сърдито. — В истинска битка ще ми е благодарен. Тогава накърненото му самочувствие няма да има значение.

— Но ти не го правиш затова, нали? — поклати глава Джеси. — Ти му триеш носа, защото усещаш гняв в себе си.

За миг Тиара сякаш стана по-дребна.

— Майкъл е добър човек, Тиара — каза Джеси. — Освен това винаги е бил номер едно в моя свят. Но сега е уязвим. Ако го смачкаш, ще го сринеш. Дай му шанс и ще видиш какво може.

— Мъдър съвет — чу се гърлен глас зад гърба им и Вилхелм изникна в гущеровидната си форма. — Вслушай се в думите на момчето, скъпа Тиара. Брат му няма вина за твоето минало. Но може да има отношение за нашето бъдеще.

Драконът наклони жълтите си очи към малкия магьосник и Джеси потръпна от дълбочината на погледа му.

— Сега ни остави, Джеси.

Той кимна и се отдалечи.

Когато се прибра в стаята си, се метна под завивките и бързо заспа.

7.

Стоеше до езерото край Мартинстаун. Тъмните му води бяха станали съвсем черни, като катран и се вълнуваха като морско вълнение. В него този път плуваше Вилхелм, а не Мартинския динозавър и всъщност не плуваше, а се давеше. До него викаха хора — Майкъл, Тиара, Лийна и Далвон, но той и ги чуваше, застанал втренчен и хипнотизиран в бушуващите води на езерото.

Накрая Вилхелм потъна и вълните се отвориха, като от тях излезе магистрала, а по магистралата към него се носеше черна кола, поглъщаща светлината и сееща пълен мрак. Тя го приближи и вратата и се отвори, а от нея излезе барон Саркорос такъв, какъвто го помнеше от първата им реална среща, но с една разлика — дългия му шлифер се бе превърнал в черни криле, които с плющене се клатеха напред-назад, а очите му бяха червени и от тях капеха кървави сълзи.

— Мислиш си, че правиш нещо, нали, момче — изсъска старецът и Джеси се сви под думите му. — Мислиш, че си станал значим. Но ти си едно нищожество. Аз ще те смачкам и ще погълна душата ти завинаги.

Джеси отвори уста да отговори, но от нея не излезе и звук.

— Аз надживях баща си, който командваше цели армии. Кралят, който го съсече също изтля пред очите ми. Ти ли ще ме спреш, дете? Дете на мрака? — баронът се разтrese от зъл смях. — Или може би те ще ти помогнат? — вдигна ръка, сочейки тичащите наоколо хора. — Но те са сухи листа, понесени от вятъра.

Не, искаше да извика Джеси.

— Те ще умрат — от протегнатата ръка на Саркорос изхвъркнаха червени пламъци. Те обхванаха първо Тиара, после архимага, принцесата, а накрая и брат му.

— Виждаш ли? — устните на демоничния старец се разтвориха в хищна, вълча усмивка.

Джеси изкрещя.

* * *

— Джеси, Джеси! — чу гласа на брат си и отвори очи. Видя разтревожената физиономия на Майкъл над себе си и заплака от облекчение, прегръщайки го с всичка сила.

— Жив и здрав си — захлипа той, без да пуска брат си.

— Разбира се — неловко се засмя Майкъл и прегърна в отговор брат си. — Макар че може да ме задушиш, ако продължаваш да ме стискаш така. Но защо реши, че ми има нещо? Да не съм говорил насън?

Джеси не отговори, а продължи да стиска брат си. Кошмарът му бе ужасяващо реален.

В стаята нахлуха Вилхелм в гущеровата си форма и архимагът Далвон, носещ нощна шапка.

— Какво става? — попита старецът. — Всичко наред ли е?

Джеси кимна и най-сетне освободи Майкъл от прегръдката си.

— Просто лош сън, това е. Много лош сън.

Далвон приседна на леглото до братята.

— Разкажи ми.

Джеси пребледня и с треперещ глас разказа за нощния кошмар. Накрая гласът му стана пресеклив.

— И тогава от ръцете му изригнаха тези червени пламъци и... и... — по бузите на Джеси отново се стекоха сълзи — той ви изби всичките.

— Това няма да се случи, Джеси — опита се да го успокои Далвон. — Старият барон не е чак толкова силен.

— Измамата и ужасът са неговите единствени оръжия — изръмжа Вилхелм. — Освен това аз плувам като риба. Драконите не се давим така лесно.

Архимагът докосна с длан челото на Джеси, сетне му се усмихна топло.

— За тази нощ няма да има повече кошмари.

Дребничкото момче се отпусна назад и заспа кротък сън.

* * *

На следващата сутрин Майкъл отиде кисел към залата на Тиара, за да си изяде дневната порция бой. Поне брат му бе оставен да се наспи. Подозираше, че днес единственият човек, който може да обезпокои Джеси е принцеса Лийна. Тя бе чула от разговорите в замъка за нощната атака на барон Саркорос и пребледняла дойде да види как е Джеси, като свари Майкъл по хавлия, карайки го да се чувства доста неудобно.

Тези мисли изчезнаха от главата му, когато влезе в залата и видя как Тиара размахва изключително красив меч, а в краката ѝ блещукаше сребриста броня.

— Добро утро — поздрави го.

— Виж, защо не започнеш методично да ме пребиваш — изсумтя Майкъл. — И без това разбрах истинското ти отношение към мен в последните дни, няма нужда от излишни любезности.

Тиара постави меча настрана и извърна поглед настрана.

— Удари ме — каза накрая.

Майкъл се поколеба, сетне поклати глава.

— М-не. Знаеш ли, омръзна ми от тъпите ти уроци. Всеки път се мъчиш да ме накараш да направя грешка и когато успееш, отнасям я шамар, я шут в зъбите. Когато я оправям — пак. И когато се предполага, че съм заучил твоето смотано движение за награда ми хвърляш един къч за последно. Ами писна ми. Аз не съм идиот и отказвам да бъда унижаван ежедневно. Няма повече да идвам на уроците ти. Викни гуцера си, да се млатите, той изглежда по-здрав.

Тиара се олюля. В очите ѝ първо блесна гняв, но след това сведе глава.

— Когато казах удари ме, говорех сериозно. Няма да се съпротивлявам. Всичко, което каза, е вярно.

— Така ли? — усмихна се криво Майкъл. — Значи така си общувате в Ралмия, за да обидите някой — кроше. После, за да се извините давате той да ви прасне. Ами аз няма да участвам — момчето се завъртя на пети, излезе и затръшна вратата на залата зад себе си.

Не се върна в стаята си, за да не занимава Джеси с глупостите си, вместо това напосоки избра няколко коридора и влезе зад една от вратите. Озова се в библиотека.

В нея стоеше Раджак. Четеше книга.

— Здравей, момче от друг свят — каза оркът и се усмихна свирепо. — Изглеждаш изнервен.

— Не ми се говори за това — вдигна предупредително ръце Майкъл.

— Да не е нещо с ездачката?

Майкъл изпъшка.

— Набила те е — отгатна Раджак.

— То да беше само веднъж — изсумтя момчето, облекчено, че има на кого да се оплаче. — Всеки ден. Не знам защо. Не съм тъп. Разбрах от първия скапан спаринг, че е по-добра. Няма нужда всеки път да ме оставя с изплезен език, за да ми се доказва.

Раджак се намръщи.

— Искаш ли да се погрижа за нея — попита меко.

Майкъл килна глава към него.

— Какво искаш да кажеш?

Раджак вдигна едно огромно чепато дърво до себе си и му се усмихна свирепо.

— Ела и ще видиш.

Майкъл имаше лошо предчувствие, но кимна. Върховният жрец на Прокълнатия го поведе по познатите коридори до залата и с трясък отвори вратата. Тиара се извърна рязко към него. Изглеждаше зачервена, но тона ѝ бе като плющене на бич.

— Какво искаш, Раджак?

— Да се поразкърша — отговори оркът с противна усмивка. — Само книги чета и се схващам напоследък.

Тиара вдигна един дълъг меч до себе си и кимна.

— Да те видя, тогава.

Майкъл остана зашеметен от това, което последва. Оркът и жената се хвърлиха един срещу друг в дуел с умопомрачителна скорост. Тиара разкри пълната си сила и нападаше със скорост, която Майкъл не мислеше за възможна. Раджак обаче въртеше огромния си дебел жезъл в тайфун около себе си и с лекота отбиваше всичките ѝ атаки.

Каквито и удари, каквито и хватки да опитваше Тиара, Раджак ги отбиваше с небрежна лекота. Изходът от битката бе предизвестен. Единият край на тоягата удари китката на жената, и мечът ѝ изхлузи от изтръпналите ѝ пръсти. Другият се стовари върху черепа ѝ. Тиара

падна с писък на земята, хващайки се за главата, на която със сигурност растеше огромна цицина.

— Ако удрях сериозно, сега щеше да си мъртва, коте — изсмя се грозно оркът, сетне се обърна към Майкъл.

— Надявам се да се чувстваш отмъстен, пале. — И с грозен кикот излезе от залата.

Майкъл погледна с ужас отдалечаващия се жрец и се притече на помощ на падналата жена.

— Добре ли си? — попита той и приклепна до нея. — Къде е балсамът?

Видя го на колана ѝ, трескаво го взе и изсипа част от съдържанието в устата ѝ. Тиара се закашля и бавно се изправи.

— Защо беше това? — учуди се Майкъл. — Аз... аз съм виновен. Аз му се оплаках и той... — Младежът бе объркан и стреснат. — Съжалявам. Държах се като бебе.

Тиара се засмя и за пълен ужас на Майкъл го целуна звучно по устните.

— Не, ти си просто очарователен — каза тя и въздъхна. — Само допреди половин час ме мразеше. Сега трепериш над мен.

— Аз... — заекна Майкъл, но Тиара го прекъсна.

— Старият Раджак обаче е умен, макар и брутален. Такава е орската култура, такава е и вярата в Прокълнатия, сурова. Начинът, по който се отнесе с мен имаше две посоки. На теб показва какво означава гневът ти и те отблъсна от него. На мен — стана сериозна, — показва как съм се отнасяла с тебе. Получих каквото заслужавах. Извинявай! — В очите ѝ блестеше истинско съжаление.

Майкъл се размекна.

— Има начин да не ти се сърдя вече — ухили се той и двамата се целунаха отново.

— Ти наистина си невероятен — засмя се малко нервно Тиара. — Аз мисля, че за днес ни стига толкова бой и... хммм... да. Утре ще продължим и ти обещавам, че ще бъда много по-внимателна.

8.

— Благодаря ти — малко нервно каза Лийна, виждайки книгата която бе поискала да кацва като гугутка на чина ѝ.

— За нищо — сви рамене Джеси. — Ти какво пишеш сега?

— Заучавам една ужасна лековита магия. Прилага се върху пострадал от нападение на... — момичето сбърчи нос — птици?

— Толкова ли са свирепи пилетата в Ралмия? — учуди се момчето.

— Ами не — отвърна Лийна, — но явно е имало, хмм, прецеденти.

Двамата продължиха да преписват и запаметяват заклинанията, които Далвон им бе дал да научат, но след известно време принцесата пак въздъхна.

— Е, това мисля да го прескоча.

— Кое — отговори леко раздражен Джеси. Бе стигнал до средата на едно особено интересно бойно заклинание: мятане на светкавици.

— Тази магия е абсолютно безсмислена... или по-точно, вече е безсмислена.

— За какво става дума? — заинтригува се момчето.

— Лек срещу нападение от Обитателя. Обитателя е древно чудовище от миналото на Ралмия. Вече обаче го няма. Джуджето Клаус, един от спътниците на великия крал Александър го е убил. Тази магия не служи за нищо.

— Съвършено права си, скъпа, не я пиши — чу се отговорът на Далвон, който тъкмо влизаше в кабинета си. — За сметка на това следващото вълшебство е за лек след драконова атака и е изключително актуално и полезно. Освен това е дълго и затова те съветвам вместо да си хортуваш с Джеси, по-добре хващай перото.

Принцесата вдигна вежди, но продължи да пише.

— Я да видя ти докъде си стигнал — Далвон приближи чина на Джеси.

— Оу — възкликна, — светкавици. Това е... доста трудна магия, ако искаш я пробвай. Бавно кажи заклинанието на глас, докато вдигаш пръсти към някаква цел, по възможност нежива. Едва ли ще стане нещо, но...

Във въздуха се чу съск.

— Оу — повтори архимагът, скръбно гледайки разбитото си бюро, — наистина си талантлив.

— Ужасно съжалявам — сви се Джеси, гледайки невярващо ръцете си. Нямаше и представа как бе успял да извади такива огромни, назъбени червени мълнии.

— Няма нищо, Джеси, моя е вината, че не се съобразих с потенциала ти — въздъхна Далвон, сетне се обърна към него. — Наистина много впечатляващо, моето момче. Повечето магьосници...

— Какво? — попита Джеси.

— Повечето магьосници едвам правят светкавици през целия си живот — обади се зяпналата Лийна — и всички ги нагриват най-много до синьо. В цялата история на Ралмия само Прокълнатия е произвеждал червени светкавици, които изстрелвал от очите си.

— Виждам, че си свършила лековитата магия за драконово нападение! — остро отговори архимагът. — Не обръщай внимание на тази малка прилика, Джеси, ти все пак нямаш нищичко общо с Прокълнатия. Нека сега видим прогреса на брат ти с меч.

— Мога ли и аз да дойда? — попита Лийна.

Далвон я погледна сепнато.

— Но после ще допишеш за драконовия лек — отвърна ѝ и намигна. Принцесата изсумтя.

* * *

Майкъл бе отишъл в тренировъчната зала с доста противоречиви чувства. Бяха осъществили някакъв по-нормален — и значително по-приятен — контакт с Тиара през изминалия ден, но сега той се опасяваше, че нещата ще се върнат към стандартните битки, в които бе живата мишена за Тиариния боен стил.

Драконовата ездачка обаче го посрещна седнала и до нея стояха огромния красив меч, с който си бе играла вчера — и който не бе

използвала срещу орка — и сребърната броня, която също от вчера бе подготвила.

— Добро утро — каза Майкъл, леко напрегнат.

— Здравсти. Днес ще продължим с тренировките, но първо искам да ти дам нови оръжия.

— Така ли? — поколеба се младежът. — Меч и броня.

— Мечът на Дракона и Бронята на Сребърната Луна — поясни тя. — Много могъщи оръжия, изковани в древни времена. Благодарение на чудотворната им сила крал Александър успял да надвие в дуел най-великия мечоносец в историята на Ралмия — Черния Лорд Дакавар.

— Не съм убеден, че съм достоен за такива оръжия — отговори Майкъл. — Макар че не зная дали битките с Черния Лорд Дакавар са били по-тежки от упражненията с теб.

— Щом съм ти дала, значи съм те преценила за достоен. Не философствай, а се обличай — каза Тиара.

Момчето охотно облече доспехите, които бяха леки и се чувстваха като втора кожа върху него. В мига, в който взе Меча усети невероятна сигурност и умение.

Тиара изтегли своя собствен дълъг, леко закривен меч и за пръв път в очите и Майкъл прочете известна — даже значителна — доза предпазливост.

Битката започна бавно, сякаш противниците се изучаваха един друг, което бе странно, тъй се бяха изучили през последните няколко седмици. Постепенно темпото се ускори и за пръв път от началото на бойните им срещи, Майкъл имаше надмощие.

Бронята на Сребърната Луна лесно абсорбираше всеки удар, който драконовата ездачка успееше да му нанесе, а Мечът на Дракона държеше и насочваше по невероятен начин ръката му.

Когато младежът притисна Тиара до пълна защита, тя се принуди да разкрие истинските си умения и прибягна до акробатични скокове, резки отстъпления и контраатаки, с които се мъчеше да намери пролука в магическата защита на Майкъл.

Но това не беше никак лесно. Битката между двамата се проточи. В залата започнаха да идват наблюдатели, но нито един от бойците не обърна внимание. Майкъл определено изпитваше невероятно удоволствие от новите си придобивки и се бе превърнал в сребърна

сянка. Тиара обаче бе много бърза и ловка, нападаше отгоре, отдолу, отдясно, отляво, диагонално, отвесно, но всеки път младежът отбиваше атаките ѝ, изтиквайки я все повече към единия от ъглите на залата.

Отчаяна, тя се реши на рискована хватка и влезе в директен сблъсък. Меча на Дракона свали оръжието ѝ почти до земята и малко оставаше да го изхвърли от ръцете ѝ, когато тя се изви като котка във въздуха и изрита противника си в лицето.

Майкъл изпъшка и падна назад.

— Майк! — чу се младежът гласа на Джеси.

— Добре ли си? Извинявай! — в този миг приклепна до него Тиара. — Аз...

Момчето не ѝ обърна внимание, а бавно се изправи.

— Не сме свършили — каза той и надигна Меча на Дракона още веднъж.

— А — дочу се гласът на Далвон, — това е интересно, но...

— Остави го — отекна и ръмженето на Раджак, — това е важно.

Тиара отстъпи назад, объркана.

— Сърдиш ли ми се? — попита тя, пообъркана.

— Не — отвърна Майкъл, макар да не бе съвсем сигурен, — но не сме свършили.

И този път той нападна, оставяйки желанието на Меча да вкуси победа да го водят. Магическото оръжие отново затрака по кривия меч на Тиара, който вече бе нащърбен и изхабен.

Тя се бе изморила от постоянните скокове и знаеше, че няма повече зайци в шапката си. В сините очи на Майкъл блестеше студен огън и той триумфално извика, когато оръжието изхвърча от ръцете на младата жена, а подир миг Меча на Дракона се опря до гърлото ѝ.

В залата гръмнаха аплодисменти.

Майкъл се усмихна щастливо, приближи драконовата ездачка и отново я целуна по устните.

— Заслужих си го — ухили се той и се обърна към брат си, който бе дотичал да го поздрави. Захвърли Меча на Дракона настрани и доволен прегърна Джеси. Знаеше, че магическите оръжия са били решаващото преимущество в негова полза, но имаше отчаяна нужда от това. Той обичаше да печели, затова и винаги се бе стремил да е силен в училище, добре изглеждащ и сигурен в себе си. Ала в последно

време се бе чувствал слаб и излишен, но ето че сега отново бе на върха.

Вдигна брат си във въздуха и Джеси, гледащ към усмихналата се зад него Тиара й намигна. „Казах ти, че е номер едно“, оформиха беззвучно устните му.

— Наистина много хубава победа срещу един от най-добрите войни на Ралмия — каза Далвон.

— Тези двамата можеха да затруднят дори и мен — чу се гласът и на Харолд, който за пръв път от много време се бе появил в Замъка.

— Скромнен както винаги — засмя се елфът Арлеан.

Раджак бе застанал в ъгъла на стаята и не участваше в общото веселие. Беше се наметнал в плащ с дълбока качулка, която бе надвесил над лицето си. Ухили се, когато видя как се прегръщат братята, но като цяло си оставаше мрачен.

— За Тиара ли беше? — попита го принцеса Лийна, която бе застанала до него.

— Не — оркът се усмихна топло на момичето. — Майкъл си заслужи победата.

— Глупости — сърдитото изръмжа Вилхелм. — Тиара му бутна аванс с тази броня.

Оркът се намръщи.

— А според теб момчето нямаше ли нужда от известна компенсация за това, че тя тренира бойни изкуства с дракон от шестгодишна?

Драконът изсумтя.

* * *

След около половин час доброто настроение напусна залата.

— Баронът няма да ни чака повече — обобщаваше ситуацията Далвон. — По границата с Планините на Забравата се струпват грамадни пълчища орки, гоблини и гноми, които размахват флага на древното баронство на Саркорос. Виждат се обаче и други, по-зловещи флагове, на ак-Орках, свещения град на пустинните орки. Техният гнусен вид също е струпан в огромни количества далеч от родината си. Още по-тревожно е, че към армията на барона се присъединяват и зли

хора — дезертъори, наемници, разбойници и главорези, подмамани от обещания за богатства или подлъгани от баналните му, но ефективни речи.

— Какви речи? — попита Майкъл.

— Насочени са главно срещу вас и кралския род — отговори архимагът. — Барон Саркорос твърди, че вие и потомците на Великия крал сте не-ралмийци и узурпатори, и че трябва да бъдете премахнати. Елементарна пропаганда, но някои се ловят — намръщи се старецът, а после продължи. — Също така е забелязан първи ескадрон от скелети, което означава, че баронът вече се мъчи да си играе с Перлата на Феникса. Опашката на Прокълнатия е още далеч от оформянето си в небето, но немъртвите започват да се появяват. Макар те да не са така силни като истински войници, присъствието им плаши противника, а освен това появяват ли се веднъж, броят им край няма, тъй като винаги има още мъртъвци, които да бъдат съживени.

Поради това полека-лека трябва да се отправяме на нашата отговорна мисия. Ние трябва да си върнем Перлата, преди непоправимото да се случи и мъртвите да завладеят живите.

— Но как ще стане това? — намеси се Джеси.

— Най-напред ще напуснем Замъка и ще продължим през степта към Планините — обясни Далвон. — Те са все още сравнително спокойни, за разлика от почти изцяло заблатената и препълнена с блатни духове река Песнопойна. Стигнем ли Планината част от нас ще останат като командири към армията на Ралмия, а другите ще се спуснат през опасния Проход на Мъглите, който ще ни отведе до Пустинята на Жарта. В самата Пустиня няма да се отправим директно към ак-Орках, а към древен залив, където някога е бил разбит Прокълнатия. Мястото е анатема за неговите същества, включително и стария барон. Оттам през древен тунел ще влезем в самия Замък на Ужаса, където с железен юмрук управлява Саркорос и ще се помъчим да си откраднем Перлата обратно и да се върнем тук. Без нейната помощ той ще е значително отслабен, а ние ще можем да разбием гнусните му пълчища.

— Планът няма да проработи — прекъсна го Раджак. — Дори и да откраднем Перлата, той ще ни настигне и ще си я вземе обратно.

— А ти какво предлагаш, орко? — обади се гневно Харолд.

— Да отидем до Замъка и да убием барона — отговори спокойно Раджак.

— Не мисля, че това е възможно — поклати глава Далвон. — Този план само ще даде на барона това, което иска. Ще постъпим така, както аз казвам.

— Кои пътуваме? — попита Тиара. — Аз и Вилхелм сме ясни, както и Джеси и Майкъл.

— Аз също ще дойда с вас — рече Далвон и хората около масата се разшумяха, — освен това с нас идват също Арлеан, Харолд и Раджак.

— Искам и аз да дойда! — вметна принцесата.

— Изключено — намръщи се Далвон.

— Много ще е опасно — каза и Джеси, изумен от предложението на Лийна. Майкъл до него кимна.

— Не мислите, глупаци — удари юмрук в длан Раджак. — Разбира се, че принцесата идва с нас.

— Поясни думите си, орко — Арлеан присви очи.

— Държите се все едно нашият враг е пълководец или крал и водим принцесата на война. Забравяте, че Саркорос е чудовище, изчадие на мрака, синът на Прокълнатия, който преди няколко века бе завладял точно този замък. Самия Саркорос нахлу тук и открадна Перлата без да му мигне окото. Оставим ли Лийна тук, я обричаме на сигурна смърт. Баронът лично ще дойде да се разправи с нея!

Другите се спогледаха. Оркът беше прав!

— Кога тръгваме? — усмихна се Лийна доволно и се изплези на объркания Джеси, който изсумтя.

— Ами може утре, стига да нямаш някаква работа — присмя се Вилхелм.

9.

Барон Саркорос стоеше на един от върховете на Планините на Забравата, застанал на ръба на драконовото гнездо. Макар да се бе върнал в Ралмия, старецът бе запазил гестаповския шлифер и бомбето, може би защото ги бе харесал, може би защото не желаше отново да намята наметалото с качулката, които носеше по подобие на баща си. Ала в барона прикритостта, с която се бе славел Прокълнатия липсваше. Неговото сбръчкано лице излъчваше злоба и презрение на талази. Очите бяха загубили всякакъв намек на човечност, кървавочервени, те приличаха на капки магма върху сухата като пергамент кожа, по която студеният вятър бе посипал снежинки.

Около Саркорос като черни сълзи кръжаха гарвани и врани. Старецът се вслушваше в грозното им грачене и кимаше доволно.

— Значи са тръгнали най-после на път. Нашите маневри ги извадиха от равновесие.

Зад него се надигна нещо огромно, с люспесто тяло, бяло като ледена висулка, дълга бяла грива на мощния врат и ципести криле, излизащи от тялото.

Леденият дракон наведе глава до барона и изръмжа дълбоко.

— Да ги убия ли, господарю мой? — попита той.

— Още не — поклати глава баронът. — Смъртта им наистина ще дестабилизира армиите на Ралмия, но ще сплоти елфите и джуджетата, а те ми трябват обезверени. Но ако един от тях умре, най-стария, най-мъдрия, най-опитния...

— О, позволи ми го, господарю мой! — нетърпеливо плесна с криле драконът. — От векове чакам възможността да се сблъскам с наглия син на Клара и да докажа, че ледените дракони са най-силната порода сред вида ни.

— Търпение, Манфред — скастри го Саркорос. — Ти ми трябваш за да вършееш из армиите на джуджетата, а не за да се биеш като петел с други дракони. А и аз не съм уверен, че можеш да надвиеш Вилхелм така лесно...

— Мога! — изрева Манфред и струя лед се заби в голите назъбени скали под тях. — Аз съм най-могъщия дракон в цяла Ралмия!

— Подлагаш на съмнение преценката ми, така ли? — вдигна вежди Саркорос. Леденият дракон наведе глава.

— Не е моя работа да се съмнявам във вас, господарю мой — изръмжа примирено чудовището.

— Много вярно, а и аз съм приготвил по-добра съдба за Вилхелм.

Старецът вдигна покритите си с черни ръкавици китки около устата си и нададе гарванов грак.

Птиците наоколо се развълнуваха и заграчиха, образувайки цял рояк, който полетя на юг, ставайки все по-голям и по-голям.

* * *

Проблемите им започнаха още щом напуснаха замъка. Времето внезапно се развали и пътниците се бяха увили в дебели плащове, а дъхът излизаше на пара изпод сведените им качулки. Майкъл бе най-добре от всички, тъй като сребристата броня задържаше като термос топлината и не позволяваше на смразяващия студ да го достигне. До него Джеси, увит като дребно пашкулче в гуглата си, припяваше тихо заклинание, с което сгръвяше себе си и застаналата него принцеса Лийна. В началото тя бе пробвала сама да се стопли с магия, но бе успяла единствено с върховете на пръстите си.

Далвон, който бе сложил огромна гъжва на главата си им махна с ръка и странната задруга тръгна на север, отдалечавайки се от Кралския Замък на Ралмия. Яхнала дракона Вилхелм, Тиара полетя напред, търсейки съгледвачи на врага.

В началото пътят бе приятен въпреки студеното време и всички се усмихваха, подхвърляйки си час по час някоя шега. Изключение правеше забуления Раджак, който се подпираше тежко на бойния си жезъл и хвърляше неприветливи погледи на всеки, опитал да го заговори.

Към обед обаче пронизващия вятър се превърна във виелица, която удари със снежните си парцали пътниците и започна бавно да изцежда силите им.

— Усещам намесата на барона тук! — опита се да надвика фъртуната Далвон. — Толкова студено време не е характерно за късната есен и ранната зима, освен по най-високите планини!

— Ледените дракони, предвождани от кръволока Манфред служат на барона — отговори Раджак, изплювайки се в снега. — Тяхната злост, съчетана с неговата зла магия могат да докарат невиджана зима в Ралмия.

Джеси потръпна при тези думи. Не му се мислеше как могат да се изправят срещу враг, способен да променя времето. А и тези ледени дракони никак не му харесваха.

Лийна обаче му харесваше и затова той постоянно стоеше зад нея, за да ѝ помогне, в случай че момичето се умори. За негов срам, той първи започна да губи сили и се запрепъва по пътя.

Не бе единственият изморен обаче. Дори здравият и спортен Майкъл се бе задъхал от ходенето в трупация се в краката им сняг, а понитата носещи багажа им нервно пръхтяха и от време на време изцвилваха при поредния порив на мразовития вятър. Единствено Арлеан, намусеният му спътник Харолд и мрачният Раджак изглеждаха незасегнати от лошото време и сякаш можеха да крачат още мили и мили в снега.

След още няколко часа мъки Джеси имаше чувството, че ще припадне от умора и, изплезил език, отдавна бе забравил за първоначалната си идея да помага на Лийна. Беше се опитал да подхрани силите си с магия, но нямаше откъде да вземе вътрешни резерви, бидейки толкова изморен. Брат му също изглеждаше капнал от дългото ходене и от време на време доспехите му издрънчаваха при поредното препъване.

— О, не мога повече — каза Далвон. — А и вече се стъмва. По-добре да спрем тук.

Групата спря и разпъна шатри, край които навреме завърналия се от полет Вилхелм разпали бурен огън. Тиара пък бе убила елен по пътя и скоро апетитни късове месо започнаха да цвърчат на импровизирана скара, пълнейки устите на останалите със слюнка.

— Нищо не се вижда в тази фъртуна! — каза Тиара на архимага, който отопяваше къс хляб в падащия от еленското сос. — С Вилхелм не можем да преценим дали наблизо има врагове или не, но ако има са малко и не биха представлявали заплаха. Другояче стоят нещата с река

Песнопойна. Тя цялата е покрита с отвратителни мочурища, покрити с лапавица. Според мен когато решителната война започне, блатните духове ще се опитат да ни ударят в гръб.

— Лоши вести — въздъхна мрачно архимагът. — Нямахме нужда от нови противници.

— Джуджетата ще се справят — обади се стоящия наблизо Харолд. — Ние винаги се справяме.

— Няма ли някаква магия за разваляне на мочурливата магия? — попита Джеси, който топлеше ръце на пламъците и жадно вдишваше дима от печащото се еленско.

Далвон се сепна.

— Има, но ще ни трябват десетки магьосници за тази работа, а няма къде да ги вземем наведнъж.

— Нали аз съм по-силен от обикновените магове? — вдигна глава Джеси и студения вятър развя заскрежените му черни коси.

— Наистина — кимна архимагът, — твоят талант е нечуван, но опитът ти е твърде малък дори за ограничаване на тази магия. А и...

— Аз също имам магия, Далвон — рече Вилхелм, който бе приклепнал край пламъците, греейки разперените си криле. — Трябва да направим нещо за да не се озовем с пълчища орки от едната страна и хиляди блатни духове от другата. Така ще бъдем като в преса.

— Значи предлагате мисия до блатата? — Далвон изглеждаше разтревожен. — Това ще ни забави и ще постави на върховно изпитание уменията и на бойците. Те гъмжат от духове.

— Съмняваш ли се в уменията ми? — попита Тиара, вирвайки брадичка.

— Или може би в моите? — изръмжа Харолд заканащо.

Небрежно облегал се на дълъг лък, Арлеан също изглеждаше готов за всяко предизвикателство и, обкръжен от такива спътници и напъхан в непобедими оръжия, Майкъл се почувства уверен в силите си.

Зад него Раджак мрачно се усмихна.

— Доколкото разбирам, утре ще бием блатни духове. Преди това обаче ни чака по-тежко, но и по-приятно сражение. Еленското е готово!

И така поне за час изнурените, премръзнали и изгладнели спътници забравиха за всякакви грижи, пълнейки уста с печено месо.

10.

Събуждането през следващия ден бе едно от най-неприятните неща в живота на Майкъл. Тих и ловък като котка, елфът Арлеан реши да се пошегува със спящите пътници и на сутринта им сипа сняг във врата.

За Майкъл това бе особено неприятно, тъй като бе спял с бронята и когато рязко подскочи от неприятния студен допир по кожата си, снега успя да влезе под доспехите и той трябваше да ги сваля и след това отново слага. Заради майсторската им изработка това не отне много време, но достави голямо забавление на Тиара, макар червената ѝ коса също да бе цялата в сняг.

Харолд не прие така леко нещата и го гони три обиколки около лагера докато накрая Арлеан не го задмина с една, с което обърка джуджето. Врявата събуди останалите и не даде възможност на пакостливия елф да се пошегува и с тях, което донесе огромно облекчение на Лийна, която бе искрено възмутена от дебелашкия му хумор. На Джеси му беше смешно, както и на архимаг Далвон, който се разсмя, докато приготвяше закуската. Раджак както винаги си остана мрачен, както и драконът Вилхелм.

След като се сгряха с чаша горещ чай и се подкрепиха с няколко бисквити, групата тръгна към река Песнопойна, превърнала в огромно тресавище, смъртоносен капан за минаващите наоколо странници.

Блатните духове са винаги гладни призраци на разбойници и негодяхи, намерили смъртта си в реката, обясняваше Далвон. Те са се превърнали в уродливи създания от тиня, обречени да слугуват на Прокълнатия и злия му син.

Далвон разкри, че в годините преди идването на великия крал Александър реката била заблатена, макар и не в такава степен. След смъртта на Прокълнатия водите и отново потекли чисти и бистри, но в последния век покварата се завърнала и тя отново се превърнала в смъртоносен капан. — Но блатните духове не са най-лошото нещо там

— обясни архимагът. — Във водите на блатата дебне огромна змия, многоглава хидра, чиято отрова поражява всяка жертва.

— Но блатните духове не са най-лошото нещо там — обясни архимагът. — Във водите на блатата дебне огромна змия, многоглава хидра, чиято отрова поражява всяка жертва.

Джеси се сети за Мартинския динозавър и попита за него.

— Предполагането ти е добро — замислен отговори старецът. — Създанието, което ми описваш напомня легендарната Змия, живееща в Изворите на Дъгата, това е в най-южната част на Ралмия. Интересно е, че и ние не знаем какво точно представлява това създание, освен че е миролюбиво и срамежливо.

— Хидрата обаче не е такава — обади се Вилхелм. — Така че бъдете много внимателни.

Майкъл послуша съвета на дракона и, поставил шлема на Бронята върху русата си коса изтегли Меча на Дракона, щом спътниците приближиха мочурището. Примерът му бе последван от Тиара и Харолд, които също извадиха оръжия. Арлеан и Раджак обаче изглеждаха готови за всякакви изненади и не си направиха труда видимо да се подготвят. Най-притеснена изглеждаше Лийна, застанала плътно до Джеси и стискайки го през кръста при всеки подозрителен плясък в мочурището — а такива, за удоволствие на чернокосото момче имаше много.

Блатните духове не смееха да нападат група, в която пристъпва дракон, и стояха настрана, съскайки и хриптейки, докато се взираха с безличностните си слюзести очи към навлезлите в обителта им смелчаци.

Планът на архимага беше рискован и опасен. Той планираше да навлязат в централното тресавище и оттам заедно с Джеси и Вилхелм да хвърлят заклинание, което да спре разширяването на блатото и разреши мочурливите води, залели околностите на реката.

Планът на архимага беше рискован и опасен. Той планираше да навлязат в централното тресавище и оттам заедно с Джеси и Вилхелм да хвърлят заклинание, което да спре разширяването на блатото и разреши мочурливите води, залели околностите на реката.

Пътят стана смъртоносен, а пътеките из ледената тиня — все потесни и криволичещи. Скоро Майкъл плувна в пот и забрави всякакви предстоящи битки, отчаяно мъчейки се да запази равновесие и да не

потъне в студените води, обещаващи единствено мор. Далвон бе започнал да припява странен химн, чрез който магията му подсказваше пътя. Джеси и Лийна се бяха присъединили към него, кестенявата принцеса стоеше плътно до момчето, разчитайки на помощ в случай на нужда.

Майкъл обаче нямаше магия да го насочва и в един миг почти се паникьоса. Колкото и добър плувец да беше, нямаше никакво желание да изпитва уменията си в тези мръсни, тежки и лъхаци на гнилоч дълбини. С ужас забеляза как изпод водата в него се втрещават злите очи на блатните духове, а в бълбукането и плискането на тинята сякаш се носеше омайна песен.

— Ела при нас, ела при нас...

„Не им обръщай внимание, братле“, чу успокояващия глас на Джеси в ума си и сепнат, залитна напред. Само бързата реакция на Тиара го спаси от плъосване в мочурището.

— Песента на блатните духове — обади се Арлеан. — Искат да паднеш при тях и да изпият кръвта ти. Не им се давай!

Майкъл тръсна глава и леко засрамен тръгна подир брат си, изненадан от това колко спокойно Джеси приема околността. Обикновено той бе този, който се плашеше и който Майкъл успокояваше. Тази размяна на роли не му се нравеше особено.

Най-сетне стигнаха огромен кръг от нещо като езеро, свързан с малък канал до течащата с кални води на река Песнопойна.

— Тук — Далвон хвана за ръце Джеси и Лийна. Вилхелм застана зад тях и сведе главата си над магьосника така, че брадичката му докосваше смешната гъжва.

Далвон започна да пее древно заклинание и над водите на мрачното блато се разнесе светлина. Тя мина през наслоената тиня и я разреде. Лицето на стареца бе напрегнато и за миг изгуби симпатичната си пълнота, изглеждайки изнурено и изпито. Джеси бе вдигнал високо глава и бе затворил очи, а под клепачите му грееше странен червен блясък. Лийна се опитваше да помага на другите магьосници и също припяваше, макар и доста по-дрезгаво. Драконът мъркаше като котка, крилата му се движеха в такт с магическата песен.

Блатните духове заотстъпваха и се разбягаха като попови лъжички. Допира на магията бе анатема за тях и разруха за тинестите наноси. Когато Далвон най-сетне привърши песента си, околността

изглеждаше доста по-чиста и по-малко влажна, а река Песнопойна — по-бистра.

Джеси изпъшка и залитна настрана, ала реакцията на Лийна го спря да падне по очи.

— Добре ли си? — извика Майкъл разтревожено.

— Просто е уморен — кимна Далвон, самият той изглеждащ изцеден от усилието. — Той даде почти всичко в тази магия, аз само го направлявах. Нямаше да успеем и без куража, който ни вдъхваше Лийна обаче, а и могъществото на дракона не бе за подценяване. Е, свършихме важна работа, а сега...

Тежък плясък прекъсна думите му и Майкъл се извърна назад, вдигнал меча си и обзет от лошо предчувствие. До него Тиара изруга по-гръмко и от джуджето Харолд, а за секунди лъка се озова в ръцете на елфа Арлеан.

— Сега я втасахме — мрачно се обади Раджак.

От разсеяните се блатни води и изпарения пред тях се появи огромно чудовище, по-масивно и от Вилхем. Три змийски глави се люлееха над туловището му, всяка от които уродлива и със зейнала пасть, от която капеше киселинна отрова, изпаряваща се със съскане при допир със заледената мочурлива почва.

— Хидрата — констатира очевидното Вилхелм.

— Нямам сили за това — прокле Далвон, подпирайки се на жезъла.

— Аз... — заекна Джеси. — Аз... ъъ... ще се справя.

— Не, ти си твърде изморен! — възрази старецът, но преди да успее да направи каквото и да е, чернокосото момче запрати взрив от светкавици, които покриха хидрата. Тя потъна в облак дим, след което обаче се показа отново, още по-гневна и разлютена.

— Съжалявам — изпъшка изтощения Джеси. — Просто... не мога... повече. — И момчето се свлече на колене. Само прегръдката на приклепналата Лийна му попречи да се просне напред по очи.

— Припадна — каза разтревожената принцеса.

— Пази го, има нужда от почивка — нареди Далвон. — Ние ще се справим с хидрата.

— На това му се вика положително мислене — заключи джуджето и без много да му мисли нападна, размахвайки две къси брадви. Те оставиха белезникави бразди по създанието, което гневно

изсъска, но продължи напред. Харолд бе последван от Майкъл и Тиара, които атакуваха с мечовете си шиите на съществото, докато отзад Далвон го обстрелваше с огнени кълба, а Арлеан — със стрели.

Вилхелм се издигна във въздуха и бълвайки пламъци се спусна върху отвратителната люспеста твар, която вдигна и трите си глави към него и го заля със струи киселина, предизвиквайки писък на болка от дракона.

— Не! — извика ядосано Тиара и замахна с меча си към една от шиите на създанието. Острието се плъзна по дебелия мазен врат без видима следа.

— Нека аз пробвам! — Майкъл на свой ред замахна с Меча на Дракона. Младежът не разбра какво точно се случи. В един миг видя как дебелият шия с огромната грозна глава на нея се свлича в мочурището, а в следващия момент главите на хидрата бяха четири и една от тях го блъсна с муцуна в гърдите, пращайки го назад към реката.

Младежът се плъсна във водата и за миг потъна, но в следващия момент рефлексите от десетки училищни първенства заработиха и той отчаяно замахна с ръце и крака, стремейки се да не изпусне и скъпоценния Меч на Дракона. За щастие и оръжието, и доспехите бяха чудодейно леки, поради което успя да се измъкне от ледената вода и отново да се хвърли в битката, в която три глави бяха увили Вилхелм в мъртва хватка, която той се мъчеше да разкъса като бълва огън. Четвъртата дебнеше подобно на кобра Раджак, Харолд и Тиара, докато Далвон и Арлеан я обстрелваха.

— Цели се в разклонението на шията! — извика Далвон с изопнато лице.

— Аха — изстена Майкъл, но се хвърли в атака, сечейки навсякъде с непобедимия си Меч. Хидрата отдръпна главата си в отговор и трепна стъписана от това, че малкото сребърно създание е оцеляло от удара ѝ. Това бе шансът, който Вилхелм чакаше. Драконът се отскубна от хватката на главите и забълва яростно пламъци по откритото тяло на хидрата. Изчадието отчаяно запищя и обърна и четирите си глави, в опит да захапне мъчещия я червен дракон.

От това се възползва Майкъл, който направи самоотвержен скок напред и заби Меча на Дракона в разкрилото се за миг разклонение на шиите, там, където туптеше сърцето на хидрата. Тя за момент застина,

сетне могъщо потрепери, а накрая четирите ѝ глави безсилно се отпуснаха на земята.

Майкъл изтегли Меча на Дракона и за момент му се догади от слузта, с която се бе покрило острието.

— Ти уби хидрата! — възкликна Тиара шокирана.

— Аха — младежът изтощено поклати глава и шлема се изхлузи от русата му коса и падна на земята. Той се наведе да си го вземе, но умората от битката и падането в ледената вода се оказаха твърде много за момчето и скоро Майкъл с пъшкане се присъедини към брат си в страната на сънищата, изпадайки в несвяст.

— Наистина са братя — отбеляза Харолд.

11.

Майкъл отвори очи и видя над себе си платнището на шатра. Забеляза, че е без доспехите си и е завит в дебело кожено одеяло.

До леглото му бе поставено буре с димяща и излъчваща топлина вода, при вида на която момчето забрави в миг за съня и се втурна да се къпе, щастливо отмивайки мръсотията и умората от себе си и макар от време на време да простенваше леко — целият бе в синини от чудовищния удар на хидрата — изживяването го зареди с нова енергия. Джеси бе в другия край на шатрата и още спеше. Брат му реши да не го буди и след като се изкъпа навлече чистите доспехи — някой ги бе почистил — излезе от палатката. На открито бе едва призори, а студът проникваше дори през вълшебната броня. Единствените будни бяха Харолд и Раджак, които, преодолели вековната омраза между народите си, играеха на зарове. Вилхелм лежеше между две от общо трите шатри и младежът забеляза Тиара, свила се като пиленце под крилото му. Стори му се малка и уязвима в този момент.

— Три на нула — чу се доволният глас на Харолд и недоволното сумтене на Раджак подсказа кой водеше в резултата. Оркът мерна Майкъл и се изправи.

— Хидроубиецът — галантно се поклони.

— Славен подвиг, наистина — кимна одобрително джуджето. — Не мога да повярвам, че го извърши същото момче, което казваше, че Ралмия е глупост.

Майкъл сбърчи нос. Не се чувстваше горд от убийството на огромната змия, считаше, че е въпрос на късмет, а и вътрешно дори му беше малко жал за звяра. Той обичаше животните и не се радваше, че е убил митично създание, дори за да спаси живота си.

Харолд каза, че иска да поспи още малко и остави момчето насаме с Раджак. Майкъл седна край пламъците. Погледът му неусетно се спря на Тиара, която леко се размърда в съня си.

— Харесваш я, нали?

— Нещо толкова — отвърна той.

Раджак се усмихна и показа жълтите си зъби:

— Не ви се бъркам. Просто отбелязвам очевидното. То не е нещо срамно, де. Когато един млад мъжкар прекара известно време с красива млада женска, нормално е да се харесат.

Майкъл реши да не отговаря. Мразеше такива хора — а и орки — които обичаха да коментират очевидното и да го отбелязват като част от богатия си жизнен опит.

— Затова и беше сърдит, нали? — продължи Раджак. — От тренировките. Ти искаше да я целуваш, а тя те биеше.

Майкъл изпъшка при неприятния спомен.

— Знаеш ли защо Тиара е толкова мрачна? — попита той.

— Не — поклати глава младежът, внезапно заинтригуван. — Ти знаеш ли?

— Да — ухили се орка.

— Какво е станало?

— Тиара беше известна благородничка, потомка на известния род на прочутия адмирал Роло. Родителите и я гледаха като слънце. Тя растеше като кокетно момиче и се готвеше за придворна дама на принцесата, която — оркът лукаво присви очи — май е завъртяла главата на брат ти.

Майкъл за момент се усмихна. Оркът беше прав. Джеси здравата бе хлътнал. После обаче мисълта му се върна на Тиара.

— Какво се е променило? — тихо попита той.

Раджак се ухили още по-широко.

— Убих родителите ѝ.

Майкъл зяпна, за момент неспособен да асимилира чутото. В следващия миг ръката му потърси Меча на Дракона, но той бе останал в шатрата.

— Спокойно, пиле — продължи орка. — Това беше минало. Минало-заминало. А и ако ме нападнеш — вдигна вежди Раджак, — ще умреш със или без Меча на Дракона.

Майкъл потрепери.

— Как?

— Тогава бях войник на барона — сви рамене оркът. — Родителите на Тиара бяха мои врагове. Те се опитаха да ме спрат и си го получиха.

— К-какво се промени — гласът на Майкъл трепереше от възмущение.

Оркът помълча за момент, сетне продължи.

— Трябва да разбереш каква обида бе за нас смъртта на Прокълнатия. Когато той умря нашата култура се обезсмисли напълно. Със завръщането на сина му всичко изглеждаше страхотно.

За миг гласът на Раджак прозвуча замечтан.

— После открих истината за легендите и разбрах, че барон Саркорос е бил враг на моя господар. Видях, че няма смисъл да му служа и го предадох. Това спаси Гората на Елфите от присъединяване към Империята на Саркорос. И ме приеха в замъка.

— А Тиара?

— Тя знае кой съм, знае и че аз съм загубил не по-малко от нея. Роден в свят, в който моя повелител го няма, но лъжлив негов пророк обещава щастие и благодат. Бях измамен. А родителите ѝ бяха жертви във война. Такива има много. Ако сега тя е заплашена, бих я защитил — може би и с живота си.

— Ти все още ли почиташ Прокълнатия? — гърлото му пресъхна.

— Безусловно — отговори Раджак. — Той е зъл, покварен и измамен като сина си и аз знам това. Но е и моят господар и повелител.

Двамата останаха смълчани за миг, сетне орка стана разклати два зара в дланта си:

— Една игра?

* * *

Джеси се събуди доста по-късно от брат си и го завари да си доспива, отпуснат на съседното легло.

— Добро утро.

— Здравсти — отговори Майкъл. — Как си, братле?

— Добре — очите на Джеси се разшириха. — Какво стана с хидрата?

— Убих я — късо отговори брат му, сетне се ухили, — макар да беше доста изморително.

— Ти си я... убил?

— Нищо работа, макар, както казах, да изтощава — сви рамене Майкъл, сетне рече. — Има топла вода. Далвон я приготвя още от вечерта.

Джеси се зарадва на новината и се изкъпа набързо.

— Защо още не сме тръгнали на път? — попита той, търкайки с кърпа мократа си глава.

— Навън пак заваля — изгримасничи Майкъл. — Сутринта времето обещавахе да е студено, но поне да не вали повече. Малко след това обаче отново се завихри виелица.

— Е няма ли да тръгваме все пак по някое време? Саркорос може да пуска буря подир буря.

Майкъл се изправи от леглото.

— Ще тръгваме, но преди това трябва да изчакаме Тиара и Вилхелм да се върнат. Те отлетяха да разузнаят областта.

Двамата братя излязоха от шатрата за да се уверят колко е лоша ситуацията. Снегът валеше на парцали и правеше видимостта нулева. Спътниците им също се бяха затворили в шатрите си, Лийна, за неудоволствие на Джеси, явно се бе скрила в палатката си.

— Отивам да я видя — каза си той на глас.

— Принцесата ли? — усмихна му се Майкъл. — На добър час!

— Как го каза? Все едно моето момиче бие гаджетата си.

— Имах предвид краткия, но леден път през бурята, Ромео — засмя се брат му.

Джеси пое дълбоко въздух и се затича към малката самостоятелна шатра на принцесата, излагайки се за десетина секунди на пълната ярост на виелицата, която положи всички усилия да го издуха.

Нахлул в палатката на Лийна, целият бе заснежен.

— Колко любезно влизане — коментира принцесата, която четеше някаква книга за лековити билки.

— Извинявай, ако те безпокоя — изчерви се Джеси, докато отърсваше черната си коса от снега.

— Няма нищо — изправи се Лийна и дори му сипа чай. — Радвам се, че си добре. Вчера много се притесних като припадна.

— Заклинанието ме изцеди — призна си.

— И понеже беше свеж, взе, че нападна и хидрата — промърмори тя. — Щеше да се умориш с този ентусиазъм. Добре, че

беше брат ти. Той как е? — запита разтревожено.

— Горд — ухили се Джеси.

— И двамата вчера бяхте невероятни. Радвам се, че сте добре. Та кажи сега какво има?

— Как какво има — запъна се момчето.

— Ами за какво дойде? — усмихна се принцесата.

— Ъъ... просто да те видя... аз... — притесни се Джеси. —
Нещо обезпокоил ли съм те?

— Не — Лийна изглеждаше доволна — и аз просто се радвам да те видя — невинно рече тя.

Джеси имаше чувството, че го подиграват, но не можеше да каже точно защо.

* * *

Тиара се бе свила на гърба на дракона. Ако не беше топлината на огромното му люспесто тяло, щеше да е замръзнала. Червените и коси бяха целите в сняг, а очите и сълзяха от вятъра. От никъде не се виждаха орки, само гъсти облаци, бълващи сняг. Един от тях, по-тъмен от другите, се носеше с невероятна скорост към тях.

— Странен облак — каза младата жена, а очите ѝ се разшириха, — но това са...

Вилхелм изви шия назад и внимателно я налага, скривайки я в огромната си паст, сетне издиша през ноздрите си струя пламък, миг преди няколко хиляди гарвана да го връхлетят отвсякъде. Птиците бяха напълно полудели и нападаха като пчели, умирайки с десетки, докато забиваха нокти и клюнове в могъщото тяло. Всеки противник би бил съкрушен от подобна атака, но не и Вилхелм. Драконът потръпна от болка, но спокойно затвори очи и започна да бълва пламъци през ноздрите си, да маха с криле и да размахва лапи, поразявайки рояка от гарвани, врани, гарги и косове, които го бяха обкръжили и яростно го кълвяха.

Драконът нямаше право да носи този враг в лагера и продължи битката докато не изстреби и последната птица. Сетне плавно се спусна на земята и изплю Тиара на земята.

— Извикай помощ — изръмжа накрая уморено и се просна настрани. Цялото му тяло кървеше.

* * *

Виковете на Тиара изкараха всички от шатрите им.

— Помощ — викаше с мокри от сълзи очи.

— Какво има? — попита отзовалият се пръв Майкъл.

Тя се метна на врата му и зариде.

— Вилхелм... отвсякъде ни нападнаха гарвани... той е ранен.

След минути групата тичаше към мястото на нападението, оставяйки Харолд, Арлеан и Раджак да пазят лагера и багажа отзад. Далвон бе силно разтревожен, Джеси и Лийна бяха изпълнени със страх.

Накрая стигнаха до дракона. Кръвта му бе напоила снега наоколо, а той лежеше отпуснат и тихо хриптеше.

— Измихте ли се, закусихте ли? — изграка той уморено. — Мислех, че никога нямаше да дойдете.

— Приятелю — въздъхна Далвон с облекчение. — Ще имам нужда от вашата помощ. Принцесо, помниш ли онова заклинание срещу нападение от птици?

Скоро Далвон и Лийна направиха магията, използвайки Джеси за източник на необходимото количество. Щом раните по тялото на Вилхелм се затвориха, драконът се сви в дребната си гущерова форма.

— Явно вече и небесата не са безопасно място — изръмжа недоволно той.

Тиара го прегърна, а сетне се обърна към маговете, признателно стисна ръката на Далвон, прегърна Лийна и целуна Джеси по бузата. Майкъл усети как го жегва ревност, а принцесата направо изсъска.

За щастие обаче драконовата ездачка ги успокои като целуна и Майкъл по устата, а накрая и дракона по муцуната — толкова сърцато, че Вилхелм каза:

— Мила, знам, че искаш да ми го върнеш задето те лапнах, но няма да успееш да ме глътнеш и ти, колкото и да е по-малка тази ми форма.

— Е, всичко мина много по-добре, отколкото можеше да предположим — въздъхна облекчено Далвон. — Така че трябва да сме благодарни.

След успешно завръщане в лагера компанията отново се подготви за път.

12.

През следващите няколко дни пътуваха спокойно, без повече премеждия. Далвон дори изчисли, че прибързаната атака на барона ще му коства много.

— Неговите гарвани-вестоносци се жертваха, но без никакъв успех. Сега ние най-сетне ще имаме възможност да изготвим тактика, без постоянно да ни следят.

Дори виелиците поутигнаха и сега пътят им вървеше леко. Майкъл продължи тренировките си с Тиара, а още на първата от тях го очакваше неприятна изненада — върху сняг и лед предимството на оръжието му се губеше пред ловките и гъвкави движения на драконовата ездачка, която при няколко пробни сражения го просна още преди да е успял да настъпи. Двамата обаче не бяха единствените, които тренираха. Харолд и Арлеан също се включиха в демонстративните схватки, джуджето с късата си брадва, елфът с острите си кинжали. Харолд, който разчиташе на ниския си ръст и опита си на сняг — все пак бе родом от Планините на Забравата — бе опасен за всички съперници и често ги принуждаваше да допускат грешка, макар да не му бе лесно да се възползва от нея поради късото оръжие. Все пак джуджето съумя да се наложи над Арлеан и да изненада Майкъл, а накрая завърши наравно и с Тиара, като жената впоследствие призна, че е имал предимство над нея. Елфът, който все пак предпочиташе лъка и стрелите или пък метателните кинжали, изгуби от всички. Оръжията му за близък бой — същите тези кинжали — не можеха да се сравняват нито с великолепните броня и меч на Майкъл, нито с предимството от ръста в дуела с Харолд, нито му позволиха да доближи Тиара, която бе не по-малко гъвкава и ловка от него.

Над всички обаче бе Раджак. Той се включи в тренировъчните боеве само веднъж, но победи абсолютно всичките си съперници един след друг в рамките на десет минути, проснал ги безпомощни на снега с тежкия си жезъл.

След тази демонстрация никой повече не канеше върховния оркски жрец в приятелските битки.

Доста по-миролюбиво протичаха приготовленията при магьосниците. Джеси продължаваше да задълбочава в теорията на магията и Далвон редовно го поздравяваше за напредъка му, изумявайки се от таланта му. Лийна напредваше в лечителските магии, макар, разбира се, силата ѝ да бе далеч от тази на все повече влюбващото се момче. Тя нямаше нищо против създалата се ситуация, тъй като отвърщаше на чувствата на Джеси.

Така пътуването им мина леко и приятно, но към реалността ги върнаха първите постове и укрепления, които се появиха заедно с приближаващите Планини на Забравата. Патрулираха мрачни джуджета, хора и — макар и малко, тъй като бяха заети със защита на своето кралство от другата страна на долината — елфи и кентаври. Всички много се радваха, щом видеха Далвон и не пропускаха да му се оплачат от лошите вести — че в Планините се събират несметни пълчища орки, гоблини и гноми, подсилени от скелети и няколко зли дракона. От време на време в нощното небе пък прелитало грамадно крилато изчадие, което изпълвало защитниците с ужас.

Самият Саркорос, досети се Джеси и сърцето му се изпълни със страх, но и с едно ново, непознато чувство, пламнало след успешните му уроци по магия. Джеси искаше мъст. Това същество бе измъчвало съницата му години наред, бе го тормозило и бе отнело родителите му.

Но с новите си магии той нямаше да позволи да бъде сплашван наново. И щеше да предпази близките си. Очите му се спряха на Майкъл, на принцесата, на драконовата ездачка.

Щеше да ги защити.

Подобни мисли терзаеха и брат му. При все заякването на Джеси, той все още го чувстваше като уязвимото си братче. Русият младеж се зарече на себе си, че с новите си оръжия ще успее да предпази Джеси... дори ако това означава да се изправи срещу Барона лице в лице.

Саркорос обаче повече не се яви наяве. Освен слуховете за злокобните му прелитания имаше и други, по-лоши новини: за войници, измъчвани от кошмарни съновидения, които ги караха да хукнат полудели из степта, към разширяващите се постоянно блата, където се присъединяваха към растящата армия от блатни духове.

— Новините ти са стари — успокои Далвон един оплакващ се постови, младеж, чиито зъби тракаха от студ. — Блатата повече няма да се разширяват. Взехме мерки за това.

Архимагът го затопли с магия и групата продължи пътя си.

С всеки изминал ден Планините на Забравата ставаха все по-големи и стръмни пред очите им и тъкмо, когато пътят им започна да се издига нагоре, стигнаха огромна крепост, която бе последната и най-важна точка от защитата на Ралмия. Нататък, та чак до другата страна на Планината, където се бранеха елфи, кентаври и независими градове, се простираше Империята на барон Саркорос, която се разширяваше и към скритите Пустини на Жарта, от чиито център ак-Орках управляваше барона.

Конници посрещнаха Далвон и спътниците му, приветствайки ги с добре дошли. Скоро групата от уморени спасители бе приета в Крепостта, наречена Последен Зъб и много от войниците, които я охраняваха приветстваха с викове новодошлите, особено Майкъл. Младежът се учуди, но Тиара скоро му обясни причината за радостта на войните.

— За пръв път от времената на Великия Крал Александър някой носи Бронята на Сребърната Луна, вдигнал Меча на Дракона. Освен това, ако се вярва на легендите, кралят е приличал на теб, бил млад, рус и хубав — ухили се драконовата ездачка.

В замъка имаше и още няколко дракона — четири зелени и един син. Вилхелм прие истинската си форма и се заприказва с тях, разказвайки им за атаката на враните.

— За наш срам, ние ги видяхме и се скрихме — каза синият дракон. — За пръв път видяхме такова множество птици и се уплашихме.

— Добре сте сторили — одобрително изръмжа Вилхелм. — Не всеки дракон би издържал подобна атака. Аз обаче избих проклетите вестоносци на Барона и сега той ще може само да гадае за състоянието и местонахождението им.

— Едва ли — възрази един от зелените дракони. — Манфред и гнусните представители на неговия леден род, заедно с винаги проклетите черни, също прехвърчат из небесата и слухтят какво правим.

— Да слухтят! — изсумтя червеният дракон. — Те се виждат лесно. Без враните си Саркорос ще е сляп и глух, поне до известна степен.

Настроението в крепостта навсякъде бе лошо и добре че Далвон го оправи разкривайки, че заедно с братята Майкъл и Джеси са спрели разширяването на мочурищата по река Песнопойна и са ликвидирали великата хидра. Това донякъде успокои войниците, а командирът на крепостта, висок мъж с рунтави мустаци на име Ивлос дори отвори последните останали бъчви с вино за да могат войните да отпразнуват добрата новина.

След вечеря гостите бяха настанени по стаи. Принцеса Лийна получи най-хубавата, а по двойки бяха щяха да нощуват Харолд и Арлеан, Далвон и Раджак, а накрая Майкъл и Джеси. Тиара остана да спи в драконюшната с Вилхелм.

— Невероятно пътуване — въздъхна Джеси, докато се завиваше с дебелото си одеяло. В каменната стая бе тъмно, ако не броим играещия огън в камината. — Понякога се чудя как може вълшебството тази страна да се съчетава с ужаса на предстоящата война.

— Нашата работа е да предпазим хубавото — усмихна се Майкъл, който също се завиваше. — А моята, да пазя теб!

Джеси се разсмя.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Ами винаги съм те пазил. А и за какво иначе са ми дали тези скъпи доспехи и непобедим меч?

Джеси се замисли.

— Да... — каза накрая. — Но имай предвид, че моята магия е вероятно по-силна от оръжията ти. По-скоро може аз да те пазя.

— Но така излиза, че аз съм ненужен.

— Това пък откъде ти хрумна? — изсумтя Джеси.

— Ами ако ти ще ме пазиш, значи аз само преча — отговори брат му унило.

— Я стига глупости! Че какво ще правя без тебе. Просто и двамата ще се пазим взаимно!

— Аха — отговори Майкъл.

Но не беше особено убеден в последното.

13.

Джеси отвори очи, пронизан от чувство за внезапен хлад, огънят в камината бе угаснал. До него брат му спеше дълбоко. Джеси искаше да го побутне и събуди, но установи, че не може да помръдне. Усети прилив на страх, по тялото му изби студена пот.

Скръзьъц.

Вратата на стаята бавно се отвори и през нея влезе оформен на силует мрак, носещ се във въздуха. От мрака излизаха дълги, ципести черни криле, а в горния му край блещукаха две червени светлинки — очите на барона.

Джеси опита да каже нещо, но от устата му излезе само хриптене.

Мракът се разсея и разкри познатата старческа фигура, с дългото му палто и бомбе, които изглеждаха нелепо на фона на каменната стая. Крилете обаче останаха, а очите бяха все тъй червени.

— Здравей, Джеси — каза Саркорос весело. — Липсвах ли ти, пиленце?

Ръката на барона го натисна върху гърдите и момчето започна да се задушава. Сърцето му биеше като барабан, а безпомощността му му вся ужас.

— Страхът те изгаря, момчето ми — усмихна се старецът, — но няма защо. Всичко ще е наред, когато те взема при себе си. В мрака и сенките.

Джеси най-после успя да изкрещи и брат му скочи като ужилен от леглото. Ръката му трескаво се протегна към опряният до кревата Меч на Дракона.

— Трябваше да продължиш да спиш, момче — обърна се към него баронът. — Сега влезе в чужд кошмар.

Джеси успя да поеме глътка въздух, когато притискащата го ръка се вдигна и насочи към брат му. Чернокосото момче разбра, че това наистина не е сън. Че се случва и е реално. Че някак си барон Саркорос е проникнал в замъка, в стаята му и сега... ще убие брат му.

Майкъл вдигна оръжието си. Беше без доспехи, само по пижама... Саркорос щеше да го изпепели.

— Не! — извика Джеси и инстинктивно вдигна ръка. Пръстите му се изкривиха като ноктите на граблива птица и изпуснаха взрив от светкавици. Те изблъскаха барона назад и старческият му образ потрепери, разкривайки за миг създанието, което се криеше под него.

Приличаше на огромна муха, шибната от конска опашка.

Майкъл се метна напред с протегнат меч, готов да пронизва мерзкото същество. Но Саркорос бе твърде бърз. Мрачното му тяло се изстреля във въздуха, захвърлило окончателно старческата маска и цапна русия младеж по брадичката. Той се завъртя във въздуха и се просна по гръб. От тъмнината, в която се криеше съществото блъвнаха червени пламъци. Майкъл инстинктивно вдигна меча си и острието погълна атаката на чудовището.

Крецейки Джеси продължаваше да пуска светкавици.

— Махни се от брат ми, гадино такава!

Саркорос се завъртя и тялото му се изпари във въздуха.

— Нищожен глупак! — долетя след миг гласът му от мястото, където се бе материализирал отново, безплътна фигура с червени очи и черни криле. — Сега ще видиш как всичко за което милееш, се разпада пред очите ти!

Съществото на злото плесна с криле и отлетя от стаята с пронизителен писък, който едва не пукна тъпанчетата на Джеси.

Отвън се чува гласове, но младият магьосник не им обърна внимание, а приклепна до брат си, който с мъка се изправяше.

— Добре ли си, Майк?

— Аха — отвърна кисело младежът. — Успя да ме спасиш, както обеща.

Джеси поклати глава.

— Ако не беше станал, вече да съм умрял. Не можех да мръдна под ръката му. Ти ме спаси, братле, както си го правил винаги — с тези думи младежите се прегърнаха.

Поуспокоени двамата излязоха в коридора, тъй като навън шумът се усилваше.

— Нападат ни! — появи се от нищото Далвон. — Нощна атака! Как е станало...

— Саркорос беше тук — каза бързо Джеси. Архимагът сложи ръка на устата си, дотичалата зад него Лийна рязко си пое дъх.

— И какво стана? — попита тя.

— Прогонихме го — сви рамене Джеси. Не искаше да влиза в подробности колко сериозна е била ситуацията всъщност.

— Изглеждаш много привлекателен по пижама — чу се гласът на дотичалата Тиара, — но все пак ти препоръчвам да си сложиш Бронята на Сребърната Луна.

Майкъл изсумтя недоволно, ала се затича обратно към стаята си. Когато след малко излезе в пълно бойно снаряжение, той попита драконовата ездачка:

— Защо не си с Вилхелм?

— Навън има и други дракони — намръщи се тя. — Не ми дава да се меся в тази битка.

— На бойниците има достатъчно битки — каза Далвон. — Идете натам. Джеси, Лийна, елате с мен. Ние трябва да осветим с магия нощта. Мракът прави създанията на барона силни.

Майкъл и Тиара излязоха навън, където цареше истински ад. По стените на крепостта се катереха орки, гоблини и гноми, размахвали криви, ръждиви ятагани. Те може и да имаха някакъв език, но на Майкъл му се стори, че си общуват с мучене и резове, като животни.

Драконовата ездачка посрещна нападателите с дългия си закривен меч и скоро дузина от тях паднаха в краката ѝ. Майкъл я зяпна. За момент му прилоша.

— Не ги гледай, нападай ги! — кресна му Тиара, докато изритваше един дебел орк, който се катереше по бойниците. Той падна назад и крясъкът му изпълни нощта.

— Аз... — опита да каже Майкъл с празен поглед. Устата му беше пресъхнала. — Не мога...

— Или те нас, или ние тях момче — долетя гласът на Харолд отстрани. Джуджето въртеше двуостра брадва със страховита вещица. — Нямах голям избор.

— Ако не можеш да се биеш с живи същества — намеси се изникналия отнякъде Арлеан, — ето ти една друга мишена.

Елфът посочи наляво. Майкъл бавно се обърна.

— О, Боже — прошепна той.

Към него приближаваха дузина скелети с вдигнати саби. В празните им очни кухини блестеше мрачна синя светлина, а гнилите им зъби тракаха като кастанети.

— Богородице — мъчително преглътна той, точно преди скелетите да го нападнат. Ръждивите им оръжия заудряха Бронята на Сребърната Луна като градушка и той най-после се раздвижи. Мечът на Дракона се завъртя около него, сам направляващ ръката му. Острието мина през враговете, все едно ги няма. Немъртвите се разпадаха още при допира с метала. Дългите тренировки с Тиара дадоха своя резултат и младежът се превърна в разрушител за скелетите, които прииждаха от един определен ъгъл, отделно от останалите части на армията, пратена от Саркорос.

От небето си чу трясък и всички вдигнаха глави за да видят как Вилхелм, бълващ пламъци, начупва на части гигантски драконов скелет, който напразно се мъчеше да го ухапе. Синът на Клара Великолепната нададе победен рев, когато буквално разби врага си. Пламъците му осветиха нощта. Сякаш като отговор от централната кула лумна ярка зелена светлина, която разсея мрака на нощта.

Вилхелм спря да реве и изруга. Към него се носеше враг много по-лош от немъртвия дракон. Покрит със снежнобели люспи, искрящи като висулки, с дълга бяла грива по мощния врат и муцуна, изкривена в неистова омраза, леденият дракон Манфред изръмжа:

— Нямах идея колко дълго чаках този момент.

* * *

Магията, ръководена от заклинанието на Далвон премина през тялото на Джеси и силна зелена светлина лумна в нощта едновременно с фучация в студения въздух драконов огън. Момчето ахна. Цялата крепост бе обкръжена от орди орки и гоблини, зеленикави гнусни същества, въоръжени с ръждиви остриета. Нечленоразделните им резове отекваха навсякъде и макар да не разбираше речта им, младият магьосник разбра, че това са песни за смърт и кръв.

Но не това го стресна.

Във въздуха, към Вилхелм летеше враг, по-страховит противник за червения дракон и от гигантския скелет, и от блатната хидра.

— Нямах идея — изръмжа ледения дракон — колко дълго чаках този момент.

Двете величествени същества за момент стояха неподвижни и битката на другите за момент прекъсна, сякаш бяха дребни и микроскопични мушици, които само бяха подгривали студената ралмийска нощ за сблъсъка на тези два титана.

Миг по-късно Вилхелм и ледения дракон се нападнаха. Беше удивително да се наблюдава как две толкова огромни създания могат да се движат така бързо, като пепелянки, сблъскали се над трупа на мишка. Огнени пламъци направиха кървавочервено зарево в нощта, отвърнаха им струи от черен лед. Двата дракона се нападаха отново и отново, омразата в очите им се четеше ясно. Никой не се намесваше в сблъсъка им, дори приятелите на Вилхелм, въвлечени в сблъсък с два черни свои братовчеда и армада от драконови скелети, които изглеждаха грозно и неестествено до живите си събратя, пародия и обида за великия род на крилатите левиатани.

Вилхелм започна да отблъсква Манфред далеч от лагера на ралмийците, но ледения дракон бе подъл и жаден за кръв. Той нададе гневен писък за помощ в небето и от мрака долетяха още два драконови скелета, чиито челюсти тракаха неистово в опит да захапят плът.

*Трак-трак, трак-трак,
над твоя гроб ще нея пак.*

Това стихче дойде неканено в ума на Джеси и той гневно го прогони. Саркорос, помисли си момчето.

В това време грозните немъртви се вкопчиха в летящия Вилхелм. Той изрева гневно и огънят бликнал от устата му изпепели скелетите, но това малко разсейване бе достатъчно на Манфред. Коварният леден дракон се метна напред и подобните му на назъбени глетчери зъби се впиха в здрава плът, бълвайки лед направо в организма. Червеният дракон извика от болка, но нямаше как да се отърве от мъртвата хватка на своя противник, бълваше пламъци по главата му, но ефектът беше нулев.

Вилхелм умира, даде си сметка Джеси и гневът забушува в цялото му същество. Вдигна ръка и заканително изкрещя, а от пръстите изхвърча огромна червена назъбена мълния, която отблъсна ледения дракон от плячката му. Манфред изрева, но в този миг до главата му прелетя зловеща крилата фигура и скоро той потъна в нощта.

Малко след него отстъпиха и черните дракони, а подир тях орките, гоблините и скелетите.

Бяха издържали първата битка. Но атаката скоро щеше да продължи.

14.

Битката бе минала по-добре, отколкото бяха очаквали, с минимални загуби за защитниците на крепостта, докато отвратителните орки и техните слуги — гоблини, гноми и скелети — бяха оставили много жертви пред крепостните стени. Въпреки това на съвещанието следващия ден настроението не бе добро. Знаеха, че Вилхелм и Джеси на практика са спасили замъка и също, че барон Саркорос скоро ще придвижи нови несметни пълчища от изроди, които да стовари по враговете си.

Командир Ивлос, архимаг Далвон, Харолд, Арлеан, Раджак, принцеса Лийна, Джеси и Майкъл, както и драконовата ездачка Тиара, която бе прекарала остатъка от нощта с ранения Вилхелм, се бяха събрали около кръгла маса и уморено отпиваха от кани горещ чай, който трябваше да се пребори едновременно с проникналия в костите им зимен студ и чувството на угнетеност след вчерашния сблъсък.

Майкъл се бе отпуснал уморено, с глава подпряна на масата и клепачите му се затваряха за сън. Битката със скелетите го бе изтощила и макар Бронята на Сребърната Луна и собствените му умения да го бяха оставили защитен от сериозни наранявания, тук-там се чувстваше натъртен от ударите на немъртвите, които бяха валяли като дъжд от кости... Самата битка го бе изпълнила с отвращение. Не можеше да си представи защо мислещи същества могат да се избиват един друг по такъв варварски начин. Вляво от него Джеси изглеждаше доста отпаднал и блед, а очите му блестяха. Със спасяването на Вилхелм и прогонването на самия барон Саркорос, за което всички разбраха, той бе станал героят на вечерта. Все пак момчето не можеше да забрави тежката ръка на барона върху гърдата си и страхът се бе промъкнал в душата му, лепкав и мазен. Ако не беше Майкъл, помисли си той, сега щях да бъда отнесен от Саркорос и неговия леден дракон кой знае накъде.

Свитите устни на Тиара издаваха гнева ѝ. Атаката на Манфред здраво я бе уплашила и сега жаждата за кръвта на барона и

многобройните му слуги бушуваше във вените ѝ.

Архимаг Далвон се прокашля тихо, за да привлече внимание, а после се изправи. Кръговете под очите му издаваха дълбока тревога, а прегърбената стойка и притворени очи показваха силната му умора.

— Скъпи приятели — подзе той с дрезгав глас. — Снощните събития доказаха, че последната битка за Ралмия предстои. Баронът е насочил цялата мощ на мерзките си слуги към нас и няма да се спре пред нищо, в опита си да ни прекърши. И все пак — старецът поглади брадата си — решаващото сражение няма да е тук, в тази Крепост, а в самия Храм на Ужаса, най-тайното и гнусно леговище на Саркорос.

За момент Далвон замлъкна, а после продължи.

— Появата на крачещите скелети от снощи показва, че синът на Прокълнатия вече си играе с Перлата на Феникса и е открехнал портата към отвъдното, от която планира да излее несметни пълчища от изчадия, с които да подчини нашия красив свят на злата си воля. Ние трябва да вземем тази Перла от него. — Далвон вдигна глава. — Нещо повече, ние трябва и да го убием.

Хората около масата се разшумяха. Само Джеси остана неподвижен, а очите му блестяха се тъй странно. Дланта му потърси тази на Майкъл за утеха и двамата братя стиснаха ръце, готови заедно да посрещнат думите на архимага.

— Джеси Сандърс, е единственият, който може да се изправи срещу Барон Саркорос в битка. Неговата магия няма аналог в историята на Ралмия. Могъществото му е достатъчно за такъв дуел.

Далвон отпи глътка от чая си.

— Но сам дори и той няма да може да достигне ак-Орках жив. Ще има нужда от спътници, които да го пазят по пътя. Аз ще бъда един от тези спътници. Ние трябва да решим кои ще са другите и кои ще останат тук, за да пазят Крепостта и да помагат на командир Ивлос в тежките моменти.

— Аз съм винаги с брат си — вдигна глава Майкъл. — Никога няма да го оставя.

Джеси благодарно стисна ръката му.

— Аз знам пътя до ак-Орках и опасностите по него по-добре от всеки друг — рече Раджак. — Пътувал съм като пилигрим до пустинните си братовчеди и знам всичките им изненади.

Далвон кимна и на двамата.

— Други? — попита той.

— Моят дракон Вилхелм настоя и аз да отида на път. — Архимагът с леко кимване прие предложението на Тиара.

— А аз — обади се принцеса Лийна — не мога да оставя Джеси!

— Можеш и ще го направиш — изръмжа оркът. — Ако дойдеш с нас баронът ще се опита да те отвлече и да изнудва момчето с теб. — Принцесата го погледна смяяна. — А тук, за разлика от Кралския замък, ще си в относителна безопасност под крилото на Вилхелм Великолепния.

— Но аз... — заекна принцесата и в очите ѝ блеснаха сълзи. Джеси се изправи и я прегърна трогнат.

— Аз ще се върна — обеща ѝ той и се усмихна. — Заклевам се, че ще се върна.

Двамата нежно се целунаха, а щом устните им спряха да се докосват принцесата се върна на стола си и сведе глава.

— Значи ние с Арл оставаме тук, така ли? — попита Харолд тъжно.

— Вие трябва да помогнете на командир Ивлос за защитата на крепостта. Опитът ви ще е безценен — отговори архимагът.

— Както и бойните ви умения — подчерта споменатият Ивлос. — Не съм виждал някой така да сече орки.

— Значи е решено — отсече Далвон. — Ще тръгнем по обед. Не можем да минем по главните пътеки, тъй като те гъмжат от орки, гоблини и дори пещерни тролове, призовани от барон Саркорос на помощ.

— Аз знам тайни проходи и пътеки — намеси се Раджак. — Няма опасност да ни хванат. Но трябва да сме внимателни. Из планините вече се срещат ледени духове, не по-малко опасни от блатните.

Майкъл потръпна, сецвайки се за ужасяващата песен на тварите от мочурищата:

„Ела при нас, ела при нас.“

Момент по-късно усети ръката на Джеси върху рамото си:

— Ще се справим, братле.

* * *

Навън валеше пухкав сняг, който се сипеше бавно и покриваше полето на снощното сражение с мек, почти нежен покров, постепенно посипвайки всичко докдето поглед стига. Този път групата тръгваше без понита, на които да носят храна и шатри, а торбите бяха разпределени по равно на всички.

Лийна изпрати през сълзи Джеси, който за пореден път ѝ обеща, че ще се върне скоро и невредим. Въпреки това, когато двамата най-после се разделиха, момчето почувства, че сърцето му натежава.

Вилхелм се бе свил в гущеровата си форма и лявото му рамо изглеждаше потъмняло, посивяло и схванато от бруталното ухапване на Манфред. Обаче изпрати усмихнат Тиара с думите, че тя никога не е била по-подготвена и силна. После привика и Майкъл:

— Искам добре да се грижиш за нея! — подир което се върна в Крепостта.

Арлеан и Харолд ги нямаше, вече заети да подреждат новата защита на Крепостта заедно с командир Ивлос.

Така по-малобройната група се отправи отново на път по смълчаните чукари на Планините на Забравата. Пътят бе коварен, покрит със сняг и лед и единственият му плюс бе, че орките и гоблините се бяха изтеглили дълбоко навътре в планината, оставяйки го пуст. Раджак поведе колоната спътници, като избираше обрасли с хрусталаци и на пръв поглед изоставени пътеки, като понякога минаваше и през кратки пещери. Не даваше много време за почивка и скоро Джеси и Майкъл се бяха задъхали, а въздухът им излизаше на пара в планинския студ. Далвон също не бе много по-бодър, но не си позволяваха почивка — не и докато се намираха близо до оркските бойни лагери, от които управляваше Саркорос.

Нощта им донесе нова неприятна изненада. Раджак каза, че трябва да се редуват на пост. Майкъл застана пръв, а Джеси остана последен. Така, след кратка вечеря от изсушено месо, малко стафиди и сухар, русият младеж остана сам в нощния мрак, вирайки се уморено и уплашено в тъмнината, която ставаше още по-плътна от надвисналите отвсякъде скали. Оркският първожрец ги превеждаше през най-затъntenите проходи и клисури, за да е сигурен, че няма да бъдат проследени и намерени от емисарите на барона, които душеха из планините за нарушители на територията му.

Майкъл се бе унесъл от свирепия вятър, пеещ между скалите, но се сепна усещайки някой да го докосва по рамото.

— Аз... — започна, чувствайки се виновен, че е заспал на пост, но ездачката го прекъсна:

— Върви да си легнеш, че много ти се спи.

Майкъл кимна благодарно и скоро се хвърли на импровизираната постеля до стъкмения малък огън и заспа като камък въпреки неудобната твърда повърхност. Брат му Джеси така и не бе събуден от Далвон, който пое и неговия пост и така и двамата братя бяха отпочинали на сутринта, макар да чувстваха, че планинският студ окончателно се е нанесъл в костите им.

Точно този ден се появиха виденията, които поразиха първо Майкъл. Халюцинацията приличаше на дребно джудже, увито в кожух, което се бе запътило към ръба на дълбока пропаст и нехаеше за злата съдба, която го грозеше. То се обърна към зяпналия го рус младеж. Лицето му бе сбръчкано и очите му сълзяха.

— Ела с мен — каза то и вдигна ръка в знак на покана.

Момчето инстинктивно направи крачка към него, но здравата ръка на Раджак го разтърси и извади от унеса.

— Не гледай! — каза той. — Леден дух!

И наистина след миг джуджето вече го нямаше. По тесните пътеки често виждаха странници — хора, гноми, дори един минотавър, които мамеха пътниците я към някоя пропаст, я към дълбока пещера без изход или изворче, покрито с тънък лед.

— Покварата на барона — процеди през зъби архимагът Далвон.

Джеси, който можеше да пропъди лесно духовете с магия, се чувстваше вледенен от призраците и понякога му идеше да се разкрещи. Тиара, която иначе имаше непоклатимо присъствие на духа, сега бе изнервена и раздразнена и подскочаше при всяко шумолене. Майкъл веднъж се опита да я успокои, докосвайки я по рамото, ала за благодарност бе изритан в гърдите.

— Толкова съжалявам! — извини се драконовата ездачка, приближавайки пъшкация младеж. — Мислех, че е дух!

— Ще ми се да бях — изстена той. — Тогава тоя магарешки шут щеше да мине през мен.

Призраците бяха особено неприятни нощем, когато искаха да дойдат до пламъците и да примамят постовите към студа на

планинската нощ, където да замръзнат. За щастие Далвон бе направил заклинание, което поне ги пазеше от пълна хипноза.

* * *

Барон Саркорос бе приклепнал в гнездото на Манфред. Наклоненото над лицето му бомбе, скриваше чертите му в сянка, от която припламваха единствено червените му очи, а палтото му бе паднало по покрития със скреж каменен под.

— Надушвам ги, но не ги виждам! — съскаше Саркорос. — Къде са?

— Не се притеснявайте, господарю мой — изръмжа леденият дракон. — Щом избягват обикновените пътеки, пътят им стига до Разреза на Залеца, тесен проход, който ще ги изведе до Алените Възвишения, спускащи се до вашата пустиня.

— Да ги причакаме в прохода? — усмихна се баронът. — Харесва ми как мислиш, Манфред...

— Живея, за да ви служа, господарю мой — озъби се драконът доволно.

След миг и двамата бяха разперили криле.

15.

Пътят не стана по-лек през следващите няколко дни. Пътеките бяха заледени и опасни и на няколко пъти Майкъл и Джеси се подхлъзваха почти фатално. Само бързите реакции на архимаг Далвон, който ги задържаше с магия по пътя, ги спасяваха от падане в някоя бездънна пропаст.

Планинските върхове над тях изглеждаха враждебни и безмълвни и скоро дори привиденията изчезнаха от пустите пътеки, през които го водеше Раджак.

— Някога тук моя народ е играл танци в чест на Прокълнатия — разказваше зеленикавия първожрец. — Орките са излизали от пещерите си и са правели ритуален поход до специална клисура, Разрезът на Залеца. Това е проход, известен само на орките. Той извежда до Алените Възвишения, откъдето ще се спуснем до Пустините на Жарта. Там започва и последната част от нашето пътуване.

— Ако някой ни причака в прохода? — попита Тиара.

Раджак се намръщи.

— Надявам се да не се стига до там. Проходът е слабо известен, а пътят до него, както се уверихте, не е лек. Той е и единствения изход от Планината встрани от утъпканите пътеки, които обаче са под контрола на барон Саркорос.

Когато накрая стигнаха въпросния проход, Майкъл зяпна гледката, която се разкри пред очите му.

Възхитен Джеси възкликна:

— Леле!

Проходът, забулен в мъгла, с призрачен вид водеше ниско надолу, вдълбавайки се в покритите със сняг скали.

— Слизайте внимателно — предупреди Раджак. — Може да ви се струва красиво, но пътят е тесен и почти замръзнал.

Петимата се запускаха бавно по пътеката, която наистина бе много тежка за ходене и не след дълго всички — освен Раджак —

плувнаха в пот. По средата на пътя спряха да си поемат глътка въздух и да хапнат малко, за да съберат сили и отново продължиха надолу. Вече се бе смрачило, когато бяха стигнали долната част на пътя, Майкъл спря, пое си дълбоко въздух и се усмихна.

— Трудното мина, нали?

— Надявам се — задъхан отвърна Джеси.

— Тук ще преспим — прекъсна ги Раджак. — Ако имаме късмет, утре по същото време ще сме в началото на Алените Възвишения.

— Късметът ще ви е нужен — чу се познат ръмжащ глас и от ледената мъгла пред тях в цялото си студено великолепие се материализира Манфред. Гривата му представляваше висулки, а муцуната му се бе озъбила в свирепа гримаса, разкрила яките челюсти, никнещи от червени като кръв венци.

— Още повече — продължи чудовището, — че вашият добър приятел Вили го няма наоколо да ви отърве.

Майкъл изтегли вълшебния си Меч, но чувстваше, че е напразно. Та това бе дракон. Какъв шанс имаха срещу подобно същество? Дори барон Саркорос изглеждаше приемлив противник в сравнение с бегемота, озъбил се насреща им.

Джеси не мислеше по същия начин и вдигна ръце напред, а по пръстите му засвяткаха мълнии. В този момент мракът зад него оживя и две червени очи блеснаха заканително над главата му, а старческите ръце на барона го сграбчиха и дръпнаха назад.

— Този път не, малкия — чу се злокобния глас на Саркорос. Джеси извика и вдигна длани. Мълнии се срещнаха с пламъци, а черните криле на барона се разпериха и битката остана скрита под тях.

Майкъл вдигна Меча на Дракона, готов да се хвърли да спасява брат си, когато Манфред нападна. Устата на ледения дракон забълва мраз. Далвон издигна с усилие на волята магически щит, който в последния момент спаси групата от заледяване. Раджак извика и се метна напред, въртейки тоягата си с умопомрачителна скорост. Манфред само замахна с предната си лапа и изблъска орка от пътя си, оставяйки червени ивици по зелената му кожа.

— Това ти е за Вилхелм, негоднико! — извика Тиара и пристъпи напред, вдигнала меча си. Ударът ѝ беше блокиран от грамадната глава, която я удари в стомаха и я претърколи като играчка назад.

Майкъл нададе боен рев и се хвърли в атака, въртейки магическия си меч. Драконът с лекота се справи и с него, като изви могъщото си тяло и го шибна с опашка в гърдите. Майкъл полетя и се заби в една масивна скала. Младежът изпъшка от болка и се свлече на колене, а после заби нос в снега, зашеметен от удара.

В това време барон Саркорос бе взел надмощие над Джеси и започна да се издига с момчето във въздуха, независимо, че то крещеше и пускаше мълни наляво-надясно, напразно мъчейки се да се отскубне от хватката на крилатото изчадие.

— Хванах го — извика барон Саркорос на своя дракон. — Избий останалите.

Манфред изръмжа и се обърна към Далвон. Архимагът пребледня и с последни сили вдигна нов магически щит пред себе си, който посрещна убийствена струя лед.

Далвон бе много силен вълшебник и издържа половин минута под натиска на дракона, преди да изпадне в несвяст, рухвайки пред левиатана. Манфред кимна доволно и протегна отворената си паст за да погълне стареца, ала Раджак и Тиара буквално се метнаха на главата му в отчаян опит да спасят другаря си. Драконът яростно изсъска и тръсна грамадната си глава, от която орка и ездачката на Вилхелм паднаха по гръб в снега.

Манфред стъпи с предните си лапи върху Далвон и Раджак и насочи цялото си внимание към Тиара, разтваряйки пълната си с остри като игли зъби.

Майкъл обаче бе на крака. Първо фокусира Джеси, който безпомощно се рееше на около два метра височина в лапите на изцяло загубилия човешки облик барон, а после намери с поглед любимата си, чиято гибел висеше над главата ѝ.

Младежът извика и се втурна с протегнат напред меч. Драконът бе забравил за него и изненадата му беше пълна, което помогна Меча на момчето да се забие в задната му лапа, раздирайки люспи, кожа и сухожилие. Манфред нададе неистов писък, щом кръвта му шурна по снега и се обърна към дръзналата да го нападне муха. Преди някой да успее да реагира, драконът изригна с пълна сила. Струя черен лед обви Майкъл и го остави като статуя — напълно неподвижен.

Тиара изкрещя. Барон Саркорос се изсмя.

— МАЙКЪЛ!!! — извика Джеси и очите му блеснаха в кървавочервено, за миг ставайки огледално копие на тези на барона. Пръстите на момчето се изкривиха и от тях захвърча същинска буря от светкавици. Саркорос изпищя и изпусна плячката си, докато мълниите удариха дракона, който за втори път изрева.

Двамата злодеи разпериха криле и бързо отлетяха от пролома, бягайки от червения заряд, който се сипеше по тях.

Джеси плавно се спусна на твърда земя от въздуха, подобно на птица и приближи замръзналия си брат. Далвон се изправи до него, а миг по-късно Тиара приближи ледения блок, в който се бе превърнал Майкъл и го прегърна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Проклет глупак! — изхлипа тя. — Направи го за мен, а аз не го заслужавах.

Раджак остана настрана. Кръвта му се стичаше по снега, но оркът седна и хвана с две ръце главата си.

Джеси стоеше, очите му все така блестяха в червено и от тях се стичаха кървави сълзи.

Далвон сложи ръка на рамото на Тиара и се опита да я отдръпне.

— Достатъчно, момичето ми — каза той. — Отиде си. Това е.

— Не може да е това. Не може да няма някаква магия...

— Дори Прокълнатия нямаше такава сила — предрезгавяло отвърна Далвон. — Ако беше обикновено замръзване да, но от дракон...

— Аз съм достатъчно силен — каза Джеси и очите му лумнаха. — Няма да го оставя.

Момчето махна с ръка и невидима сила отмести архимага и драконовата ездачка от брат му.

— Джес, не... — отвори уста Далвон, но после поклати глава. — Давай.

Момчето кимна, приглади назад черната си коса и от очите му изригна пурпурна енергия, която обви ледената статуя. Джеси се напрегна, трябваше да е много внимателен, за да не нарани Майкъл, а само да стопи леда. Нямаше обаче и право да е предпазлив. Ледът на Манфред бе силен, а животът, пулсиращ в замръзналото тяло — много слаб.

Тогава Джеси се довери на любовта си. Спомни си как двамата братя бяха играли като малки, как бяха отишли заедно на първия

учебен ден, как Майкъл го подкрепяше, когато кошмарите не го оставяха да спи. Стигна чак до вечерта преди идването им Ралмия, когато стояха в малката сладкарница, решавайки домашното му по химия.

Накрая Джеси изстена от умора и залитна напред, внимателно подхванат от притичалия Далвон. Пред него Майкъл стоеше посинял, треперещ, изнемощял, но жив.

Тиара го приближи и го прегърна силно, милвайки го по покритото със скреж лице и целувайки го по посинелите устни.

— Обичам те — каза тя, но той имаше сили само колкото да каже:

— Студено ми е.

След няколко минути Раджак бе разпалил огромен огън, край който двамата братя бяха оставени завити и изтощени да си почиват.

16.

Следващите няколко дни на Майкъл бяха кошмарни. Беше му невероятно студено, ярък спомен, който му остана за цял живот. През повечето време спеше, а сънищата му бяха изпълнени с кошмари. В някой от тях барона отвлечаше Джеси, в други Джеси ставаше като барона. Неизменно обаче всичко завършваше с озъбената паст на Манфред, която го обливаше в лед.

Когато бе буден, виждаше загрижените лица над себе си, дори това на Раджак. Те му говореха, даваха му топла супа — откъде ли я бяха намерили? — завиваха го с допълнителни одеяла, успокояваха го, когато кошмарите ставаха нетърпими. Чувстваше се слаб, излишен и безпомощен, но когато бе достатъчно изморен, потъна в успокоителен мрак без сънища, от който най-сетне се събуди сравнително отпочинал и с ясно съзнание.

Беше привечер. До него имаше разпален огън, над който Раджак готвеше нещо. Далвон и Джеси си говореха тихо отстрани, Тиара бе легнала да поспи.

— Добро утро — малко объркан рече Майкъл.

— Вече е вечер — отговори Раджак, но преди младежът да измисли какво да каже Джеси бе скочил и го прегръщаше.

— Добре ли си, братле — попита той, ухилен до ушите.

— Благодарение на теб, да. — Изправи се и протегна ръце към пламъците. — Малко съм изстинал, обаче — засмя се.

— Меко казано — обади се Далвон.

— Вие ме спасихте и лекувахте — каза той. — Извинявайте, че ви забавих.

Архимагът възмутено изсумтя, но Майкъл искаше да каже това, което му тежеше.

— Вижте... аз... знам, че ми дадохте тази броня за да пазя Джеси... но... аз... само ви преча — Майкъл отпусна глава в ръцете си. — Видя се в битката, че Джеси е много по-могъщ от мен. Той няма нужда от закрила. Аз само ви преча и бавя. Дайте бронята на Тиара, тя

е по-добрия войн... и... — младежът поклати глава. — Благодаря за всичко, но аз, явно не съм за Ралмия... само...

В следващия миг Тиара го прегърна изотзад, нежните ѝ червени коси, се докоснаха до врата му, преди да прилепи устните си към неговите.

— Глупчо — каза тя.

Джеси клатеше глава огорчен:

— Как може да говориш така?

Тиара го прекъсна.

— Глупчо — повтори тя. — Ти уби хидрата, рани злия Манфред, нещо, което дори за Вилхелм бе непосилно, спаси ме от сигурна смърт и все пак казваш, че си ненужен. Наистина ли го мислиш?

Младежът не знаеше какво да отвърне.

— Освен това аз те обичам. Това безсмислено ли е?

— Просто в моя свят... — задъха се Майкъл — винаги съм бил номер едно. Винаги съм бил водач. Винаги аз съм бил този, който помага, а не онзи, който има нужда от помощ.

Майкъл вдигна очи към небето. От него се сипеше ситен сняг.

— Всъщност ако ме питаш — каза той по-скоро на себе си, — дали съм бил щастлив там, не съм сигурен. Там бях пръв във всичко, но нищо нямаше смисъл... но тук... — Той се обърна към другите. — Имам чувството, че само ви преча. Че съм безполезен.

— И великия крал Александър Джаспърс е мислел така — рече Далвон.

— Да, но той е бил предречен като спасител, нали? — попита Майкъл. — Сега спасителят е Джеси. Аз за какво съм?

— Майкъл! — извика обидено брат му.

Архимагът уморено сведе рамене:

— Ако искаш ще те върна в Англия, в твоя свят, сега и веднага. Магията е уморителна, но не е невъзможна. Искаш ли?

Майкъл го погледна. Замисли се за родителите си. Какво ли правеха сега? После погледна брат си и Тиара.

— Не, не го искам. Просто... просто ме е страх, това е.

Далвон седна пред него.

— Значи е време да ви кажа още много неща.

Майкъл усети хлад да пронизва тялото му.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато казах, че Джеси е половин ралмиец, бях искрен, Майкъл — поглади брада Далвон. — Това, което не ти казах е, че ти си чист ралмиец.

— Това е невъзможно. Майка ми и баща ми... — ококори очи Майкъл.

— Също са ралмийци — довърши Далвон. — Те бяха много велики войни на нашия свят. Но когато те родиха, ги хвана страх. Страх, че баронът ще се протегне към тебе. За да нарани тях. Когато родителите на Джеси умряха, решихме, че ще е безопасно да скрием и двама ви, както и тях самите, във вашия свят.

Майкъл стоеше безмълвен, зашеметен.

— Има и още нещо — продължи Далвон. — Не си ли се чудил как ти се радваха войните в Крепостта. Че приличаш на великия крал Алекс, казваха те.

— Да... — сети се Майкъл за комплимента на Тиара — но...

— Това не е случайно — Далвон продължи да говори. — Ти си негов потомък, братовчед на самата принцеса Лийна. Затова и толкова приличаш на великия крал. Странно е, че двамата с твоя пра-пра-пра-дядо обитавате едно време на Земята и толкова различно в Ралмия.

Нещо лошо хрумна в главата на Майкъл.

— Бъдещето на Земята... нещо лошо ли се е случило?

— Не знам, Майкъл — отговори Далвон. — Ние не смеехме да ви изпратим в бъдещето на Земята.

— Значи аз... — заекна Майкъл — съм ралмийски принц?

— Да, но не наследник на трона — усмихна се архимагът, — това е Лийна.

— А родителите ми?

— Те ще се върнат в Ралмия когато и ако намерят за добре. След живот на битки вашия свят им се видя... привлекателен. Ако се чудиш защо не са ти казали, то беше за да не ги помислиш за страхливци или луди. Все пак историята не е много за вярване.

Джеси се засмя.

— Принц Майкъл? И после бил безполезен — чернокосото момче цапна леко брат си по русата коса. — Глупак.

— А бащата на Джеси? — сети се Майкъл. — И той ли е от кралския род?

— Не — бавно поклати глава Далвон, — той беше просто... много силен ралмийски вълшебник.

Майкъл се замисли. Нещо не си пасваше в тази история. Джеси обаче го разсея:

— Няма начин, принце. По-висшестоящ си от мен.

Край вечерния огън се разнесе смях.

* * *

Манфред и Саркорос долетяха до гнездото на ледения дракон. Баронът се заливаше от смях.

— Не мога да разбера вашето веселие, господарю мой — каза Манфред. — Момчето се оказа твърде силно.

Баронът махна с ръка.

— Именно, именно, мой драконе. Достатъчно силен, за да смаже враговете ми, когато се възкача на власт, особено досадния потомък на краля.

— Мисля, че се погрижих за него — студено отговори драконът.

— Неее, малкия ще го освободи от капана и това е добре — засмя се Саркорос. — Защото след това неговата обич бързо ще се превърне в омраза, която аз ще използвам. И тогава — очите на барона светнаха — както Ралмия, така и Земята ще бъдат под моята власт за вечни времена!

И ледения връх на Планината отекна от злия смях на Прокълнатовия син.

17.

След като Майкъл се бе възстановил, петимата най-после тръгнаха на път, отдалечавайки се от зловещия проход, където младежът едва не бе намерил смъртта си. През следващите няколко дни пътя им мина към така наречените Алени Възвишения, през които планината бавно се сменяше с хълмиста неравна местност. Снегът изчезна и времето започна да се променя — макар нощите да бяха все така студени, дните станаха по-топли, с неприятна, някак мазна горещина, която изцеждаше силите им.

Възвишенията бяха ненаселени и пусти, макар понякога да се виждаха следи от минали тълпи — изсечени дървета, стъпкана трева.

— Армиите на барона — уточни мрачно Далвон.

По време на дългия преход Майкъл като че ли най-вече се успокои. Това не беше толкова колкото заради разкритието за неговото кралско минало — минало, което само го объркваше, тъй като споменът за усмихнатите му майка и баща никак не се връзваше с представата за благородници. Това, което бе важно за Майкъл обаче бе подкрепата която бе получил от другарите си. Досега винаги той бе онзи, давал помощ и в Ралмия се бе притеснил, че сте остане ненужен и безполезен, ала все пак не стана точно така. Джеси го обичаше както винаги, дори се бяха сблизили отново, след като в родния им свят последните години бяха видели как полека се отклоняват по различни пътища, Майкъл — отличника, Джеси — неудачника. Сега брат му най-накрая бе открил истинското си предназначение: велик вълшебник, предречен да се изправи срещу барон Саркорос. По някакъв странен начин Майкъл чувстваше, че и той си е намерил мястото. Да, в Англия бе пръв във всичко, но това всичко изглеждаше маловажно и незначително. Отличните оценки бяха предизвикателство, което той издържаше, но без да чувства състезанието като важно, същото важеше и за спортните му и социални успехи. Момичетата го харесваха, но той самият не се влюбваше, а тук... Тиара му бе харесала от самото начало, но след

бруталното ѝ обучение в бойните умения я бе намразил, ала сега... бяха неразделни. Драконовата ездачка бе трогната от това, че той се бе жертвал, изправяйки се срещу дракон, за да я спаси. Тя нямаше нищо общо със суровия майстор на меча, който го бе оставял да лежи стенещ и пребит. Дори стоеше край него като орлица, постоянно грижейки се да му е добре. В погледа ѝ блясваше тревога при всяко неразположение, което имаше и Майкъл дори реши, че тя прекалява в обичта си.

Като цяло обаче бе щастлив с нея. И разбра, че най-после си е у дома, по някакъв начин. Или по-скоро ще бъде, когато баронът рухнеше. „Товага“, каза си той, „родителите ми ще могат да се върнат в родината си.“

В суровите земи на Алените Възвишения Раджак постепенно се превърна от негласен в явен лидер на групата. Мрачната му фигура се бе повела напред, точно черна сянка, приплъзваща се по сухата песъчлива почва. Далвон стоеше зад него, следван от братята и ездачката. Пътят не му се бе отразил добре — той бе отслабнал и изнемощял. Единственото което го крепеше беше мощта на ученика му, младия Джеси, нерядко зареждайки го с магия, когато архимагът претърсваше с вълшебство околността за врагове.

— Чувствам се сигурно край теб, Джеси — призна веднъж на ученика си и сърцето на момчето се стопли от признанието му.

Подобно и на Майкъл, Джеси се чувстваше някак зареден с енергия през последните дни. След битката в клисурата, вече бе убеден, че каквото и да става, мисията им ще успее. Магията му бе твърде мощна за стария барон и чудовищата му. Сега той подкрепяше и Далвон, и брат си, и любимата му. Щеше да ги спаси и да им донесе щастие, да доведе и родителите на Майк обратно в една нова и изчистена Ралмия. Спомни си с умиление за това как те го бяха отгледали редом със собствения си син, давайки му цялата си обич.

Постепенно се приближаваха до Пустините и хълмчетата бяха станали песъчливи бабуни, а времето рязко сменящо се от много топло денем до пронизващо студено нощем.

Орките се появиха внезапно и без предупреждение. Не бяха като Раджак. Ръстът им бе нисък, кожата — жълтеникава и покрита със странни торбести дрехи.

Тиара изсъска при появата им и протегна ръка към меча си, но Раджак ѝ вдигна ръка да се усмири и изляя нещо на родния си език. Един стар орк, сложил тежък тюрбан на главата си приближи първожреца и започна да обяснява нещо на неразбираемата си реч, махайки с ръце във въздуха. Раджак го изслуша внимателно, след което се обърна към спътниците си:

— Искат помощ.

* * *

Пустинните орки поканиха новодошлите в своето село, схлупено между два хълма и направено от мръсни, полувкопани юрти около които джавкаха прегладнели псета. Беше пусто и тъжно.

Групата влезе в най-голямата шатра, собственост на стария орк, който се бе оказал и старейшината. Бе сложил софра на гостите си, сипвайки им някакъв смрадлив чай и сбръчкани сушени плодове за хапване. Говореше бавно и уморено, а Раджак превеждаше.

— Казва се Мустар и е главатар на това село от 40 години. Селото някога било богато, преди барон Саркорос да прибере всички млади орки и да ги изпрати на рат срещу кралството. Оттогава местността западнала, останали само старците. Наскоро обаче се появило някакво същество, живеещо в пещера на около километър-два оттук. Не може да ми го опише, казва ми едновременно, че било човек, лъв и скорпион, в което няма никаква логика.

Далвон поклати глава.

— Има логика, но продължи превода си.

Раджак вдигна рамене:

— Мустар се оплаква, че барона не им оказва никаква помощ, нито и верните му големци от ак-Орках. Бил изпратил бабичката си да моли за закрила, но тя не се върнала повече. Мустар смята, че или съществото я е затрило, или слугите на емира са я довършили. Мустар ни видял отдалече и по-специално забелязал доспехите и меча на Майкъл. Моли да ги отървем от съществото.

— Ами да го направим — сви рамене Джеси. — Магията ми ще се справи с това създание.

— Както и Мечът ми — отговори тихо Майкъл.

Тиара сложи ръка на рамото му.

— Твоят Меч няма да е сам.

Раджак кимна.

— Изненадан и признателен съм, че се съгласявате да помогнете на орките. — Той се обърна към стареца и каза нещо на езика им.

Старият орк вдигна ръце и прегърна първожреца.

Далвон отпи от чая си и въздъхна.

— Смели, млади момчета сте, но не знаете с какво се захванахте — рече архимагът. — Съществуващото което описа старият орк се нарича мантикора и е изключително опасно. То се среща в изоставени местности, където напада опустяващи села или стада от диви животни. Макар да има тяло на лъв, най-силното му оръжие е уродливата опашка на гигантски скорпион, която се поклаща иззад гърба му. А лицето му по неznайно каква гротеска на природата е на човешко, въпреки че създанието е безсловесно. Мантикората обаче е хитро и зло животно, според някои историци създадено от експериментите на самия Прокълнат. Битката ни с него няма да е лека.

— След като победихме дракон — самоуверено отвърна Джеси. — Ще се справим и с това същество.

— И понеже времето е хубаво, може дори да го направим без да се простудя — добави Майкъл и групата се засмя.

Далвон остана сериозен.

18.

След като преспяха в дома на стария пустинен орк, петимата се отправиха на лов. Мустар им бе дал козичка, която да използват за примамка. Джеси твърдо бе решил някак си да спаси животинката, която уплашено блееше, докато групата се отдалечаваше от селото, приближавайки злокобното леговище на мантикора.

Скоро стана очевидно, че наблизко живее чудовище. Земята се покри с изпочупени кости, тук-там се виждаше мърша на различни животни, няколко оркски черепа белееха по тревата.

— Ще вържем козата за дърво — каза Раджак — и сетне ще се скрием зад едно от хълмчетата, в посока обратна на вятъра, за да не може звяра да ни подуши. Докато яде, ще го нападнем.

— Трябва да го изненадаме и да приключим бързо с него — предупреди Далвон, — ако битката се проточи може да стане много опасно.

До него Майкъл мрачно сложи шлема си и изтегли Меча на Дракона. Тиара го погледна окуражително и той ѝ кимна.

Джеси заканително каза:

— Ако всичко мине както съм го намислил, няма да има нужда от мечовете ви.

— Много самоуверен си станал — отбеляза Тиара.

— Магията ми е силна — сви рамене Джеси.

Петимата вързаха козата до едно широко разклонено дърво, скривайки се зад един хълм и зачакаха.

В началото не стана нищо. Козата уплашено блееше от време на време, но никой и нищо не идваше за нея. Слънцето стигна заник, а сетне и взе да преваля. Тъкмо когато ги хвана безверие, че съществува ще се появи, на фона на залеза в небето се появи грозно крилато създание, разперило дълги прилепови криле.

— Саркорос! — помисли си Джеси, но после установи разликите. Това нещо имаше здраво, мускулесто тяло на огромен лъв, което продължаваше чак до главата, която бе увенчана с мощна грива.

Дори в далечината се виждаше, че лицето не е котешко, а досущ слабоумен човек, злобно вперил поглед в безпомощната козичка. Опашката на съществото, бе покрита с хитинова броня и се извиваше нагоре, завършвайки с огромен шип, по чийто връх лъщеше мазна течност — опашка на гигантски скорпион, а течността на върха ѝ — смъртоносна отрова.

Тиара сви устни, Майкъл усети силно чувство на погнуса, лицето на Далвон се изопна щом видя мантикората и дори Раджак стисна бойния си жезъл, така че кокалчетата на ръцете му побеляха.

Козичката започна отчаяно да блее за помощ и в този миг Джеси не издържа. Преди някой да може да го спре, той изскочи от прикритието си с боен вик, закривил пръсти, от които хвърчаха светкавици към нападателя, летящ ниско над земята.

Джеси бе уверен в магията си, тъй като бе видял как тя прогонва могъщия барон Саркорос и ледения му дракон Манфред — и то на два пъти. Мантикората обаче бе старо и зло създание, свикнало на изненади и калено в десетки битки с различни претенденти — орки, джуджета, рицари и дори млади дракони. Викът на момчето, излязло иззад хълма го предупреди за нападението и изчадието ловко се килна настрани във въздуха, а светкавиците профучаха покрай него, опърляйки само празно пространство.

Козата бе забравена, а мантикората кацна пред объркания млад вълшебник. Опашката се стрелна напред и улучи момчето по шията. Джеси извика от болка, сетне вдигна ръце за да изстреля нови светкавици, но отровата вече започна да го парализира. Младежът изпъшка, направи две крачки назад и рухна на колене и се строполи по нос в тревата.

Мантикората кимна доволно и дебилното ѝ лице се изкриви в зла усмивка, забелязвайки още няколко нападатели, този път въоръжени с мечове. Зад тях тичаше старо, побледняло човешко създание. Мантикората не можеше да повярва на късмета си. Бе долетяла за една дръглива коза, а ето че цял банкет тичаше насреща му. Съществото махна леко с криле и се озова до друго момче, по-високо от това със светкавиците, с тяло, защитено от сребриста броня и много остър меч, който — мантикората отбеляза наум — като потенциално опасен. Потенциалът му си остана неразкрит. С внезапния си скок чудовището

изненада нападателя и с тежък удар на грамадната си лапа го обезвреди.

Мантикората усети тежък удар по крилото си и изпищя, обърна се и видя едър орк от планинския тип, който размахваше грамадна тояга. Този е опитен, помисли си мантикората, когато и другото му крило бе поразено, този път от остър меч, държан от млада жена.

Изчадиято сериозно се ядоса и надигна опашката си за да парира, когато стар човек се яви пред него и вдигна ръце. Слабоумното лице изненадано изгримасничи, когато върху него се изля порой от сини пламъци.

Обезумяло от болка, съществуването се изви настрани, под тежестта на тялото на младата жена върху си. Преди да може да реагира, острия ѝ меч премина пред гърлото му. Мантикората изгъркори и човешките ѝ устни се намокриха в червено преди да издъхне.

Тиара скочи от мерзкото същество и веднага приближи Майкъл, докосна шията му и потърси пулс с крайчетата на пръстите си.

— Слава богу — въздъхна облекчено, щом се увери, че младежът е жив. — Този удар можеше да му счупи врата!

— Джеси не е толкова добре — мрачно констатира Далвон и ездачката се обърна разтревожено. Старецът бе вдигнал чернокосото момче в ръцете си. Джеси бе пребледнял и постоянно стенеше, облян в студена пот. Кожата, където мантикората го бе ужил, беше зачервена и подута, а лицето бе изкривено от болезнена гримаса.

— Както каза Харолд докато биехме хидрата — обади се кисело Раджак, — няма съмнение, че поне по манталитет са братя.

* * *

Майкъл не можеше да си намери място от притеснение. Беше се свестил в дома на стария Мустар, който бе много благодарен, че са отървали селото му от мантикората, но младежът веднага скочи от леглото, без да обръща внимание на неразбираемите му благословии. Тиара го посрещна и отведе в помещението, където лежеше Джеси.

Кожата му бе бледа, почти сива, целият бе облян в пот и пъшкеше. Вратът му, където го бе ужилила мантикората, беше силно зачервен и изглеждаше болезнен на допир, явно изгаряше в треска,

разпознаваше хората около себе си, но не бе състояние да разговаря. Далвон го стискаше за ръката, докато нареждаше заклинания за подсилване. Майкъл приближи брат си и го хвана за другата ръка. Джеси го позна и му кимна благодарно, преглъщайки мъчително. Тиара постави длан под тила му, повдигайки го, че да пийне малко вода, а после изля остатъка от манерката върху лицето му.

— Друг път — каза тя — бъдете така любезни да ни изчакате преди да се втурнете в бой с непознати чудовища!

— Ако не беше Тиара, вероятно и двамата щяхте да сте мъртви — тихо рече Далвон, — но сега не е време за укори. Раджак отиде да набере билки, които той и Мустар ще направят на мехлеми. Само те могат да помогнат срещу отровата, магията ми само я възпира, но не може да я изхвърли от тялото.

Раджак се върна на свечеряване. Двамата с Мустар баяха няколко часа над тревите, варейки ги на чайове и бульони, докато накрая не получиха гъста лепкава течност. Старият орк приближи болното момче и рече нещо на своя си език.

— Ще трябва да го държим здраво — преведе Раджак — това, което предстои няма да е много приятно за Джеси.

Майкъл преглътна, но кимна и стисна брат си за ръката. Далвон държеше другата, а Тиара го притисна към леглото. Раджак кимна и хвана в железните си ръце главата на пациента, за да я държи неподвижна.

Следващият половин час Майкъл разбра, какво е пъкълът. Мустар сложи мехлема върху кожата на раненото момче и започна да изцежда със старческите си пръсти събраната отрова. Джеси крещеше и пищеше от болка и всячески се мъчеше да се освободи, но държан отвсякъде, нямаше как. Очите на Майкъл се изпълниха със сълзи, лицето на Тиара се изопна, а Далвон гледаше мрачно и угрижено.

Когато пустинният орк най-после свърши, Джеси просто беззвучно ридаеше, но отокът на врата му спадна, а кожата му си върна нормалния цвят.

Мустар произнесе още нещо на оркски.

— Сега трябва да почива — преведе Раджак. — Ние също.

Другите кимнаха, но Майкъл реши да остане при брат си и скоро братята останаха сами.

Джеси бе заспал, но сънят му бе нервен и той постоянно потръпваше в леглото. Въздъхвайки Майкъл и сложи ръка на челото на Джеси, така, както бе правил преди много, много години, когато брат му бе съвсем малък. И точно както тогава, дишането на чернокосото момче се успокои и то потъна в дълбок и възстановяващ сън.

Не след дълго, опънал се на пода, по-големият брат също заспа.

19.

Джеси постепенно се събуди. Намираше се в юртата на орка Мустар. Какво бе станало с... мантикората? За момент момчето се сгърчи от спомена за крилатото чудовище и отровната му опашка. Още не можеше да повярва колко лесно бе надвит от злото същество. Този път магията му го бе предала.

Джеси бавно се надигна и се огледа. Видя брат си да лежи на пода и го бутна по рамото.

— Хей!

Майкъл сънено отвори очи, а в следващия момент двамата братя вече се прегръщаха.

— Повече никога не нападай мантикора сам, ясно?

— Същото може да се каже и за теб — чу се глас иззад вратата, — щяхме да изгубим и двама ви за секунди — поклати глава Далвон. — Как е възможно да сте толкова безотговорни? Да благодарите на стария Мустар. Да не повярва човек, че стигнахме дотам да ни спасяват орки!

След няколко минути двамата си взеха дълго чакана баня, приготвена им от пустинните орки, а подир това петимата спътници се събраха за закуска, на която ги чакаха варени яйца и дъхав пай.

Когато гостите му се нахраниха, Мустар заговори, а Раджак преведе:

— Благодарите ви за помощта. Казва, че вече ви счита за приятели и че за в бъдеще хора и орки трябва да си помагат. Казва, че враждите са между господарите на народите, а не между самите народи.

— Вашите господари, Раджак, са зли и покварени — парира Далвон. — Ралмия никога не е имала нищо против орките. Вие сте тези, които сте ни нападали.

Раджак се намръщи. Мустар го попита нещо и първожрецът излая отговор. Старият пустинен орк кимна и продължи на своя език.

— Той е съгласен с вас — отговори Раджак. — Казва, че барон Саркорос и някогашния му баща са зли духове, които са манипулирали

народите на Ралмия един срещу друг. Казва също, че има и много орки, които се бунтуват срещу Саркорос, но верните му слуги и емисари ги избиват — Раджак ръмжеше при последните думи. — Той се досеща, че сме тръгнали на тайна мисия. Пожелава ни успех.

Старият орк вдигна една торба от земята.

— Дава ни това за пустинята — поясни Раджак. — Вътре има дрехи, подходящи за пустинята и мехлеми, които ще помогнат срещу яркото слънце.

Жрецът се обърна и благодари на Мустар.

— Казва да се пазим от Саркорос, защото той има черна магия, а тя променя хората и орките.

— Добър съвет — кимна Далвон и стисна ръката на Мустар. Това направиха и Тиара, и братята Сандърс.

— А сега е време да тръгваме! — каза Раджак и не след дълго петимата отново бяха на път. Селото постепенно се отдалечи зад гърбовете им, а неприятното топло време на деня започна да ги измъчва за сметка на студа, който пропълзяваше обратно нощем. За няколко дни местността се промени към истинска пустиня и групата разбра, че е започнала последния и най-тежък етап от своето пътуване. Майкъл и Джеси бяха гледали филми за Сахара и Гоби, а като малки бяха и чели приключенски романи, описващи ужасите на подобни степи, но нищо не можеше да ги подготви за изпитанието, с което се сблъскаха.

Пустинята на Жарта беше безкрайна, хълмиста и покрита с пясък, който влизаше през всички процепи на дрехите и причиняваше ужасен сърбеж. Най-влудени бяха Майкъл и Тиара, които носеха брони, през които дори не можеха да се почешат. Младежът често бяхтеше по доспехите си без видим резултат, освен че побесняваше още повече.

Денем жегите бяха невероятни и скоро се съгласуваха да пътуват само нощем. Тогава обаче се сблъскаха с непоносим студ. Резките температурни амплитуди ги разболяха и дори железният Раджак изглеждаше измъчен. За щастие, бяха се запасили с вода, но трябваше да я пестят, а храната им се разваляше от горещините и им остана да ядат само сухари, които пък изобщо не ги засищаше. Пустините бяха пусти от живот, като изключим разнообразни насекоми и влечуги, които пъплеха нощем за безкрайно отвращение на странниците.

Тяхната цел, обясняваха Далвон и Раджак, бе оазисът на Марак-и-асбах, древно култово място, посветено на легендарен демон от оркската митология. Оттам имало таен проход, който щял да ги изведе до Храма на Ужаса, сърцето на укрепения глад ак-Орках.

Оазисът обаче бе далеч и затова пътят им се точеше бавно и безкрайно, а умората почти ги повали. Единствено мехлемите на Мустар ги спасиха от жестоки слънчеви изгаряния.

Нито Майкъл, нито Джеси имаха идея колко точно дни са се лутали из жарката пустиня. Един ден оазисът просто се появи пред тях, така ненадейно, че Тиара се уплаши да не е мираж. За щастие беше си съвсем истински.

Растителността в него бе гъста и, което бе по-важното — ядивна — вкусни портокали и банани заситиха глада, а бистрата вода, течаща от един близък извор най-сетне утоли жаждата им.

След като хапнаха и пийнаха, петимата легнаха да спят, забравили постове и опасности.

* * *

Пустинните орки отчаяно се хвърляха настрани от пътя на черната карета. Тя се движеше сама и издаваше страховито ръмжене, което хвърляше съществата в ужас. Само землянин би разпознал в нея старинния автомобил, с който Саркорос бе издирвал братята Сандърс в Мартинстаун.

Накрая каретата спря пред Храма на Ужаса, огромно здание с високи кули, боядисани в червено. От главната му порта, по стълбите слязоха добре облечени орки, които раболепно се проснаха по очи, щом вратата на колата се отвори и от нея излезе самият барон, все така увит с дългото си палто и нахлупил бомбето.

— Добре дошли у дома, велики господарю Саркорос — рекоха орките и баронът им кимна хладно.

— Докладвайте как вървят нещата при вас!

— Продължаваме да събираме войници, велики господарю — отговори един от орките, все така забил поглед в земята. — Армията ви се разраства, защото могъщият ви Талисман вдига нови и нови скелети.

— Значи всичко върви по план — усмихна се доволно Саркорос.
— Много скоро цяла Ралмия ще е моя и вие ще бъдете богато възнаградени.

В този миг един от орките се изправи и доближи барона с поредица от ниски поклони, подшушвайки му нещо на ухо.

— Виж ти, виж ти — усмихна се злорадо Саркорос, — това наистина е добра новина, Аджак. Изглежда плановете ми ще се осъществят дори по-лесно отколкото смятах. А враговете ми ще страдат повече от границите на възможното.

— Какво да правим с другите пленници, господарю Саркорос?
— попита Аджак.

— Избийте ги — сви рамене барона, — нали още организирате гладиаторски зрелища? Хвърлете ги на мантикорите. Но — баронът се обърна към Аджак, — рядката птичка оставете на мен.

20.

Майкъл гледаше втренчено уродливата статуя пред себе си и тежко преглътна, забелязвайки оръжията, които държаха многобройните ѝ ръце.

— Марак-и-асбах, древно демонско божество, почитано от орките в древни времена. Покровителства войната — обясни, подпирайки се на жезъла.

След като се бяха събудили сравнително отпочинали, орският първожрец бе завел останалите членове на групата пред руините на древен храм, днес обрасъл с храсталаци и лиани. Той бе нисък и схлупен между палмите, а от старите, почернели от времето камъни се носеше злокобен хлад. Вътрешността му, сега изложена на показ поради разрушенията на времето бе изпълнена със странна, белезникава мъгла, която водеше до уродливата каменна статуя на създанието, което Майкъл наблюдаваше с почуда и отвращение. То представляваше масивно туловище на нещо средно между змия и стоножка, обгърнато в тежки доспехи и увенчано с шест ръце, които държаха разнообразни оръжия — сабя, меч, ятаган, брадва, късо копие и кръгъл щит. Лицето на съществото бе гротескно и се блещеше злокобно на петимата спътници, изплезило раздвоен език, с очи, които сякаш наблюдаваха, накъдето и да се обърнеш.

— Интересна религия сте имали, Раджак — обади се Тиара.

— Не почитаха ли в Индия подобни създания, Майк? — попита Джеси, който се бе присвил, наблюдавайки създанието.

— Ракшаси — отговори другият, спомняйки си уроците по история за многоръки демони. — Но не са ги почитали, а са се бояли от тях.

— Мъдро са постъпвали в тази Индия — кимна одобрително Раджак. — Марак-и-асбах е бил легендарен злодей от миналото и един от първите слуги на Прокълнатия, преди да бъде вкаменен, загдето се разбунтувало срещу абсолютната власт.

— Но за разлика от Саркорос този демон не се е върнал — изкашля се Далвон. — Да се надяваме да си остане статуя!

— Искаш да кажеш — извиси глас Джеси, — че това нещо е истинският зъл дух от миналото?

— Едва ли има значение, щом е неподвижен — отговори Тиара. — Защо ни доведе тук, Раджак?

Оркът я погледна накриво.

— Заради това под статуята. Древно заклинание я отмества и разкрива пътя към таен проход, водещ до ак-Орках, градът на пустинните орки. Нещо повече, тунелът отвежда до самия Храм на Ужаса, владян от барон Саркорос.

— Аз не знам такова заклинание — каза тихо Далвон.

— Аз го знам — озъби се Раджак, — но нямам магическата сила да го изрека.

— Нека аз го кажа! — примоли се Джеси.

— Не — поклати глава Далвон, — не.

— Заклинанието е твърде черно, хлапе — поясни Раджак. — То отприщва забравени загадки, невиждана тъмнина. Открехва една вратичка към тъмнината в душата на човек. Далвон е стар маг и е в безопасност, но ти си твърде млад. Душата ти трябва да остане неопетнена за сблъсъка със Саркорос.

— Да започваме — неохотно произнесе Далвон.

Раджак кимна и извади изпод плаща си дълъг пергамент.

— Аз ще чета, ти ще повтаряш след мен.

И така оркът започна да реди слова на език древен и гнусен, звукът на който напомняше плъзгането на змия по кожа, покваряваше и омърсяваше човек. Далвон започна да реди думите и останалите спътници в храма усетиха как мракът се сгъстява и ледени иглички започват да пълят по плътта им. Майкъл потръпна и вдигна ръце, за да прегърне Тиара и Джеси.

Статуята се раздвижи. Кожата ѝ от каменна стана на люспеста, очите светнаха в жълто-червено, а раздвоения език облиза гнусните бърни на Марак-и-асбах. Демонът се плъзна напред, действително разкривайки проход.

Но магията не бе за левитация на статуя.

Тя бе призоваване.

— Проклятие! — изруга Далвон, отпусайки се назад. — Тази магия изцеди всичките ми сили.

— Мръсно подаръче от стария ми господар за верните му жреци — процеди и Раджак, развъртайки жезъла си. Майкъл и Тиара бяха изтеглили мечовете си, Джеси отстъпваше настрани и червена енергия играеше по пръстите му.

Марак-и-асбах изсъска клокочецо от уродливото си гърло и в следващия момент нападна. Мечът на Дракона и дългото острие на Тиара се срещнаха с пороя от удари, които демона изсипа върху младежа и жената. Джеси отскочи настрани, мъчейки се да прицели мълните си към многоръкото чудовище, но се опасяваше, че ще поразии брат си или любимата му.

Раджак се опита да изненада демона в гръб, но Марак-и-асбах блокира удара му с късата си брадвичка и го избути назад с късата си копие, докато изблъскваше Майкъл и Тиара надалеч от храма.

Младежът никога не се беше бил с такъв враг и скоро благодареше на Бронята на Сребърната Луна, че го защитава. Дори възшебният му Меч губеше ефекта си, кръстосан с дузината остриета, дори уменията на Тиара изглеждаха нищожни пред умопомрачителната скорост, с която изчадиято нанасяше ударите си.

Джеси се отдръпна настрани от храма и вдигна ръце, като внимателно се прицели в демона. Червените светкавици полетяха напред, но Марак-и-асбах вдигна кръглия огледален щит и магията се върна към атакуващия, вдигайки го във въздуха, блъскайки го в близка палма. Джеси изпъшка при сблъсъка си с дървото, хлъзна се по кората му надолу и отново изпъшка, когато един кокосов орех се стовари върху бедната му чернокоса глава.

Майкъл гневно изкрещя и се втурна в атака, но няколко удара на Марак-и-асбах го принудиха отново да се присвие в защита, особено когато едно от свистящите остриета едва не го остави без нос.

Раджак и Тиара, при все уменията си не бяха равностоен съперник на великия демон, събуден от отвъдното, а Далвон бе твърде изнемоощал от призоваването му, за да може да се намеси отново.

Отчаяние изпълни Майкъл. Усилията му, дори комбинирани с уменията на Тиара и Раджак, не само че не можеха да преминат защитата на демона, те дори не забавяха вихреното му нападение! Пак и пак младежът трябваше да се хвърля наляво и надясно, поемайки с

непробиваемата си броня удари, предназначени за приятелите му. Той трябваше да плати цена за саможертвата си и скоро движенията му се забавиха, а тялото му го болеше.

Зла усмивка изкриви гротескното лице на Марак-и-асбах и раздвоения му език нетърпеливо облиза устни, предвкусвайки пролята кръв.

Че се тътен, демонът се извърна мълниеносно назад, повали Раджак и Тиара с дългнестата си опашка и притисна Майкъл към земята с брадвата и ятагана. Ръката с меч се издигна за да промуши русия младеж, а останалите три — копие, сабя и щит отбранително се вдигнаха срещу изправилия се на крака Джеси. Очите на момчето блестяха в пурпур, а от високо вдигнатите му ръце излизаха мълнии.

Ала те не бяха отправени към демона. Марак-и-асбах усети клопка и надигна лице към небето.

Палмата с кокосови орехи леко се поклащаше току над главата му... и... падна...

Отекна неприятен, хрущящ звук, подобно на огромна настъпена хлебарка, а след миг цялото пространство пред древния храм бе отрупано с каменни отломки и демонът отново се вкамени.

— Удивително — промълви изправилия се Далвон. — Как ти хрумна?

— Много е неприятно — потърка глава Джеси, — да ти падат кокосови орехи отгоре.

Тиара избухна в истеричен смях, а след миг и Раджак се присъедини към нея. Майкъл също се ухили и прегърна брат си.

— Мисля, че заслужаваме кратка почивка — промълви Далвон, — но подир това ще трябва да се отправим на път.

21.

Раджак сънуваше. Виждаше брат си, Якад, който бе останал в Планините на Забравата.

„Върви и помогни на принцесата, братко“, бе му рекъл той. „Аз ще се опитам да разкрия истината за барон Саркорос пред собствения ни народ.“

И така двамата се бяха разделили. До този странен сън. Брат му беше окован с тежки вериги, притиснали го към влажна каменна стена. Лицето му бе измъчено и уморено, а тялото — дамгосано и осеяно с кървави рани.

До него стоеше старец в черни дрехи и червени очи.

— Здравей, първожрецо на баща ми — присмехулно поздрави барон Саркорос.

Раджак плю.

— Твоят баща беше истинският властелин на Ралмия, но изгуби трона в честна битка. Ти не си нищо повече от един узурпатор.

Очите на барона блеснаха още по-свирепо. Ръката му се сбръчка и по пръстите поникнаха огромни нокти, с които той погали тялото на пленения Якад. Зелената кожа на затворника се покри с кръв.

— Спести ми моралните си проповеди, Раджак — изсъска баронът и разпери грамадните си черни криле, от които лъхна зловоние на мърша. — Моите верни слуги хванаха брат ти по време на една от трогателните му речи срещу мен. Присъдата за измяна е смърт, а аз мога да направя кончината на един орк дълга колкото хиляда живота, изпълнени със страдание.

Жрецьт на Прокълнатия безпомощно изръмжа.

— Ти ще ми се поклониш и ще извършиш каквото ти кажа, в противен случай брат ти ще умира с векове.

— Не го слушай, Радж... — простена Якад. От ноктестата лапа на Саркорос захвърчаха ситни червени искри, които обвиха окования и го накараха да запищи. В килията се разнесе мирис на опърлено.

— Направи каквото трябва, Раджак. Доведи ми момчето магьосник. Избий спътниците му... или не, почакай. Доведи ми и двамата братя живи. Останалите не ми трябва.

Старческото лице на барона се изви в усмивка, напомняща нагъната маска, изпод която надничаше истинския вид на съществото.

— Ти си добър войн, орко. Ще се справиш. Или... — направи кратка пауза — никога повече няма да видиш Якад.

Сетне баронът се разсмя оглушително и сънят изчезна.

Раджак се събуди. Беше още призори. Всички останали спяха. Той се изправи на крака и погледна спътниците си. Джеси, момчето с тъмната тайна, съкровената цел на барона. Майкъл, наследникът на онзи, който бе убил господаря му и бе направил възможно идването на кошмарния му наследник. Далвон, старият архимаг, който си играеше с огъня и разчиташе, че безумния му план ще сработи. Тиара, арогантната драконова ездачка, всъщност пионка на стария Вилхелм. Бе убил родителите ѝ. Колко щеше да му струва да убие и нея...

В следващия миг се засрами от мислите си. Те го бяха приели като един от тях, бяха се вслушали в думите му, бяха му дали шанс и бяха му се доверили.

Щеше ли Якад да се зарадва на такова спасение? Щеше ли да е спасение изобщо?

Оркът знаеше отговора.

— Проклятие! — изръмжа той и хвана главата си с две ръце. Сетне събуди останалите и им разказа за съня си. Призна им за това, че има брат, за това, че баронът го държи и ще го убие.

— Толкова съжалявам — каза накрая Далвон.

Тиара гледаше невярващо. Майкъл я прегърна нежно и тя отпусна глава на рамото му.

— Имам план — рипна Джеси. — Нека с Майкъл се престорим на пленени от Раджак и минем през прохода малко по-напред от Далвон и Тиара, които ще вървят на разстояние след нас. Жрецът ще ни стовари уж безпомощни в краката на барона и когато той разкрие къде е Перлата, аз ще го нападам. Ще го изненадам. И ще успея да го победя!

— Това е твърде дръзко, Джеси, още си много млад! — парира Далвон. — Саркорос е на хиляда години!

— От които 900 е бил зазидан — отвърна момчето. — Знам историята му. Нямаме друг избор. Аз мога и ще го победя.

— Разумът ми казва, че това е лудост, но... — Майкъл поклати русата си глава. — Винаги ще съм с теб, братле.

Петимата кимнаха и стиснаха ръцете си.

— Започва последната битка — промълви Далвон. — Щеше ми се ние да определяхме правилата.

* * *

Манфред дремеше в гнездото си, свил се в огромен леден кръг, когато пред него се яви злокобно призрачно видение. Драконът понечи да се изправи, но невидима сила го задържа в полусън и той разбра, че това е магията на барона.

— Времето да приключим играта настъпи — рече Саркорос. — Всички пионки са наредени на шахматната дъска.

— Кажи какво трябва да направя? — отвърна леденият дракон насън.

— Превземи крепостта на ралмийците — нареди баронът. — Това ще ги прекърши. После ще се погрижа за останалото.

— Да бъде волята ви, господарю мой. Ще искате ли живи свидетели на триумфа ви?

— Не. Избий всички!

22.

Изненаданите викове на постовите спасиха Крепостта от погром. Факлите им осветиха пълпещата маса, която се бе насочила под покривалото на нощта към тях и разкри гледка, която можеше да спре сърцето и на най-смелите.

Безбрежни пълчища орки, гоблини, гноми и скелети се носеха към тях, стискащи оръжия, крещящи бойни викове на скверния си език, развяващи флагове с отвратителни гербове и руни. Над тях се носеше крилата армада от дракони: два черни, леденият Манфред и поне десет скелета-дракони.

— Започва се — каза тихо Вилхелм, който стоеше в гущеровия си вид до принцеса Лийна. Двамата бяха застанали на най-високата кула и наблюдаваха идващата към тях орда.

— Този път ще трябва да се справиш без Джеси и архимага, принцесо. Освети небето за последно!

Лийна, която бе смразена от гледката на идващите чудовища, потрепери и се опита да фокусира силата си. Малка светлинка, едвам огряваща върха на кулата проблесна и изгасна.

— Не съм достатъчно силна, Вилхелм! — рече тя.

— Помисли за твоя любим, Лийна. Може би тази битка ще спаси и неговия живот — прошепна драконът. — Помисли за нощта, за самата магия, за любовта си, за Ралмия. Чувствам силата ти. Можеш да го сториш.

Лийна затвори очи. Нейната земя имаше нужда от нея. Ралмия мина като на карта пред очите ѝ, дори места, които никога не бе виждала. Планините на Забравата, Кралския Замък, река Песнопойна, Гората на елфите и кентаврите, Града на Оракула, някогашния Остров на Обитателя... образи се заредиха в ума ѝ: на елфи, представители на майчиния ѝ род, излизащ от древната принцеса Лиянна, на хора, излизащи от великия род на крал Александър. Видя в спомени, които не бяха нейни самия велик крал и се учуди, че той е взел властта

съвсем млад, почти като брата на... Майкъл? Възможно ли бе това? Майкъл да е от нейната кръв?

Не това обаче ѝ направи най-голямо впечатление, а чувството на Алекс, когато се е изправил срещу две черни фигури, на старец с червени очи и на огромен Рицар на Смъртта.

Чувството бе страх и отчаяние.

Съзря очите на Прокълнатия.

И разбра истината.

„Не може да бъде“, помисли си тя, но усмивката на някогашния архимаг Санарос бе красноречива.

„Ако не аз, родът ми ще владее Ралмия навеки“, сякаш казваше тази усмивка, подкрепена от червените светкавици, изхвъркнали от очите му.

Толкова познати червени светкавици.

Но в следващия миг Рицарят на Смъртта вдигна меча си и прониза Прокълнатия в гърба и писъкът на Злия ѝ разкри истината: Прокълнатия нямаше да владее Ралмия. Нито пък синът му.

В този миг кулата лумна с ярка светлина и злите орди, настъпващи към Крепостта застинаха.

Манфред изрева и ги изтласка напред:

— Атака!

— Ти свърши своята работа, принцесо — каза тихо Вилхелм, докато учудената Лийна наблюдаваше как от ръката ѝ блика светлина, осветяваща тъмнината наоколо.

— Той — Вилхелм килна глава към летящия леден дракон — е мой.

И скочи от кулата. Гущеровото му тяло в движение нарасна и разпери криле, превръщайки го в драконово и битката стартира едновременно — сблъсък на защитниците на крепостта — хора, елфи и джуджета — с напирещата паплач.

Първата жертва на Вилхелм бе скелет на дракон, вонящ на мухъл. Той просто мина през него, пръсвайки го на отделни кости, сетне пламъците му поразиха втори, трети. Встрани от него черните се хвърлиха срещу зелените.

Къде беше синият му приятел?

— Не! — изрева Вилхелм.

Синият дракон бе попаднал на Манфред. Леденият дракон мина през защитата му като през хартия и подобните му на заледени глетчери зъби се забиха в уязвимата шия, а гърлото на убиеца забълва смъртоносния си заряд от мраз, лед и студ. Синият дракон потръпна за миг, преди да се пръсне в окървавени висулки.

Изплезил език Манфред нададе победен рев, смръзвайки кръвта на враговете си.

Вилхелм му отговори предизвикателно със своя вой и леденият дракон извърна очи към него, очи, които проблеснаха доволно, приемайки предизвикателството.

Миг по-късно двамата дракони бяха един върху друг, хапейки се, борейки се, пускайки смъртоносните си оръжия един върху друг: нокти, зъби, удари от опашките си, лед за Манфред и пламък за Вилхелм. Нищо друго около тях нямаше значение и борещите се изпаднаха в състояние на лудост. От устите им хвърчаща смъртоносни заряди мраз и жегга, а скоро както нападатели, така и защитници на Крепостта се скриха от смъртта, падаща от небето. Другите дракони също се отдръпнаха в битките си настрани, вече бе останал само един зелен, един черен и два скелета. Немъртвите левиатани, тромави и глупави, не разбраха каква участ ги очаква и бяха поразени от случайно изстреляни снаряди от устите на Манфред и Вилхелм.

Оцелелият зелен дракон пристъпи към последния черен, който беше ранен. Черният се присви и се обърна да бяга, но зеленият скочи върху него и с мощен удар зад врата отне живот.

Опашката на Манфред се спусна като змия, стисна зеления за шията и я прекърши като на пиле. Зеленият дракон се свлече и застина завинаги.

Драконовата кръв валеше от небето, нападащите орки и техните съюзници бяха отстъпили, защитниците се бяха свили зад бойниците и очакваха изхода от сражението в небето.

— Изглежда, че аз ще определя кой да владее Ралмия — ухили се Манфред.

— Помияр на Саркорос, ти си просто пионка — отвърна Вилхелм и след миг драконите отново бяха един връз друг, биейки се с невиджана ярост и омраза, превръщайки се в кълбо от люспи, нокти, зъби, пламъци и лед, кълбо, което се носеше във въздуха и събаряше

части от крепостната стена, погребвайки десетки защитници и стотици нападатели под срутващите се камъни.

Краят на битката дойде така рязко, както и бе започнал. В безумната си омраза драконите бяха вплели усти в целувка на смъртта, през която си предаваха огън и лед един на друг, докато ноктите пореха телата им, оплисквайки в алени люспи всичко под тях. Въртяха се в безумен танц като гигантски борещи се котки, приближавайки опасно близо кулата, на която бе застанала Лийна. Принцесата изпищя и, доверявайки се изцяло на магията си, скочи от зданието, правейки за пръв път в живота си успешна левитация, но и занемарявайки заклинанието за светлина. В следващия миг всичко потъна в мрак и нощния въздух бе разцепен от отвратителен звук на раздиращ се плат.

Огненото зарево от гърлото на Вилхелм освети нощта, разкривайки Манфред, гърчещ се в предсмъртни конвулсии, нанизан върху кулата подобно на гигантско копие.

Триумфалният рев на червения дракон ознаменува и края на сражението. Сломени от смъртта на своя повелител, орките, гоблините и гномите отстъпиха назад. Само скелетите останаха да се бият, но защитниците на крепостта бързо ги ликвидираха.

Свилата се в руините от падналата кула Лийна знаеше — Ралмия бе спасена, но само... засега.

23.

Пътят през тунелите, водещ до ак-Орках бе едно от най-неприятните преживявания в живота на който и да е от петимата спътници. Макар проходите да не бяха объркани или оплетени, те бяха мрачни, влажни и миришеха на мокър пясък, а освен това пътуващият през тях имаше натрапчивото усещане, че всеки миг могат да се срутят без предупреждения върху главата му.

— Време е да се разделим. Най-накрая рече Раджак.

Далвон и Тиара останаха назад, а оркът върза ръцете на Джеси и Майкъл с въжета, взе меча на русия младеж и го поведе напред към решителната среща с барона. Тунелът започна да се изкачва стръмно нагоре и въздухът стана по-свеж. Накрая тримата стигнаха до врата, която Раджак отвори със скърцане.

Озоваха се в тъмен коридор, който ги отведе до вито стълбище, мрачно и покрито с паяжини, което подсказваше, че скоро не е било използвано; което стълбище ги изкачи до върха.

В кулата име още една врата. Раджак погледна момчетата, те бавно, но решително кимнаха.

Оркът натисна бравата, вратата подаде и плавно се отвори, разкривайки задната част на огромен трон. Пред трона бяха коленичили няколко пустинни орка, които внезапно се ококориха и започнаха да крещат.

— Виж ти, виж ти — рече барон Саркорос усмихнат, изправяйки се от престола си. — Нямахте да предположа, че красивите орнаменти на минали битки всъщност са тайна врата.

Раджак и мнимите му пленници погледнаха портата, през която бяха минали. Наистина тя изобразяваше древни битки на орки, хора и джуджета, а също така и свирепи жертвоприношения.

— Три века след смъртта си баща ми не спира да ме изненадва — засмя се Саркорос. — Както с архитектурата си, така и с верните си слуги.

Баронът се наведе напред и периферията на бомбето му хвърли неестествено дълбока сянка върху лицето му, от което видими останаха само блестящите червени очи.

— Добре се справи, Раджак. Сега ще бъдеш възнаграден за добрата работа. Каж ми как успя да плениш Джеси? Едва ли едно просто въже може да удържи магията му.

— Той заплаши да убие брат ми — каза с престорено умърлушен глас чернокосото момче.

— Разбирам — баронът се облегна на трона и се засмя. Кикотът му бе злобен и оглушителен.

— А къде е моят брат? — попита Раджак с пресипнал глас.

Саркорос кимна на един от пустинните орки. Последният изляя някаква заповед на останалите, които излязоха за и се върнаха почти веднага.

Майкъл положи всички усилия да не закрепци, а Джеси пребледня и се отпусна в ръцете на брат си, докато Раджак се свличаше на колене. Пустинните орки носеха овъглен труп.

— Защо правиш всичко това? — прошепна първожреца.

— А защо не? — заливаше се от смях Саркорос. — Нали мога?

— Това е краят ти, Саркорос — мрачно констатира Джеси и вдигна ръце. По пръстите му заиграха светкавици, а въжетата се свлякоха от китките му. В този момент Раджак метна Меча на Дракона назад към Майкъл. Младежът ловко го хвана във въздуха и накланяйки острието му назад се освободи от възлите, мнимо стягащи китките му. Като по сигнал зад гърба му изникнаха Тиара и Далвон готови за бой.

Но баронът изглеждаше развеселен и махна успокоително с ръка към пустинните орки, наизвадили ятагани.

— Спокойно, оставете ни — заповяда им.

— Господарю... — понечи да каже едно от съществата. От показалеца на барона изригна червен пламък, който за секунди погълна орка и го изпепели.

— Вън! — изляя Саркорос и останалите пустинни орки избягаха тичешком.

— Чудовище!

— Такъв език, Джеси — подигравателно каза баронът. — Не се държи на близки роднини. Все пак срещата на Раджак с брат му далеч не е единственото семейно събиране, планирано за деня.

Чернокосото момче килна главата си настрани.

— Какво искаш да кажеш? — очите му потъмняха до червено.

— Не го слушай! — извика Далвон.

— Май старият архимаг не ти е говорил много за баща ти? — невинно попита Саркорос.

— Какво знаеш за баща ми! — попита Джеси несигурно. — И него ли държиш пленник?

— Ами — отвърна Саркорос, опитвайки да успокои смеха си, — всъщност аз съм баща ти.

Настана гробна тишина. Червените очи на Джеси се разшириха в неверие, Тиара изглеждаше в шок, а лицата на Далвон и Раджак излъчваха обезвереност и отчаяние.

— Това не е възможно — прошепна Джеси.

— О, напротив, сине мой. Много е възможно.

Гласът на Саркорос стана мек и хипнотичен, а лицето му се успокои.

— Както моят баща създаде мен, така и аз създадох теб, дете мое. Създадох те в твоя свят. Създадох те, за да бъдеш негов господар.

Джеси се олюля. Майкъл се опита да му каже нещо, но момчето чуваше само създаването, само... баща си.

— Чеда на магията, ти и аз — продължи барона бавно и упоително. — Аз да владее Ралмия, а ти Земята. Две Чеда на Магията, двама господари на два свята. Но онези, които убиха дядо ти, се уплашиха от това. Те те откраднаха от мен и те дадоха в семейството на най-големите ми врагове. Всъщност, на най-големите ни врагове. На потомците на оня, който уби дядо ти.

Далвон гневно извика, но Саркорос махна с ръка и гласът на стария архимаг заседна в гърлото му.

— Те ти отнеха живота на господар, Джеси. Дадоха те на проклетия род на крал Александър, където ти трябваше да бъдеш играчката на техния принц. На Майкъл.

Като чу името си Майкъл погледна отчаяно брат си. Джеси изглеждаше не на себе си. Очите му грееха в мрачна червена светлина — същата като на барон Саркорос. По-големият брат отново отвори уста за да извика, но Джеси не му обърна никакво внимание.

— Да, Джеси — продължи барона. — Истината е, че си предречен да бъдеш господар на вселената. Един ден мен няма да ме

има повече и ти ще владееш както Ралмия, така и Земята. Властелин на двата свята, далеч по-могъщ от предците си. Само трябва да ми позволиш да те обуча на магията, която ти принадлежи по рождение.

Джеси отговори с глас, напомнящ трошенето на сухи есенни листа:

— Какво трябва да сторя, татко — попита момчето, с пулсиращи червени очи.

Баронът се засмя топло, като истински доволен баща.

— Преди всичко трябва да отмъстиш за дядо си, Джеси. Пришълецът Алекс Джаспърс го уби. Сега ти трябва да убиеш внука му!

Джеси се обърна към Майкъл.

Към брат си.

Към най-добрия си приятел.

Към човека, който го бе подкрепял в най-тежките му мигове.

— Той е истинският ти враг, Джеси — продължи да нашепва Саркорос, а очите му пулсираха в такт с думите му. — Макар да те откраднаха от мен, аз видях как се отнася с теб. Как ти се подиграваше в школата, където израснахте. Където бе принуден да учиш безсмислици, които нямат значение за някой от твоето потекло. Където се изтъкваше като пръв във всичко и ти натъртваше, че си провал.

Майкъл поклати глава. Щеше му се да погледне брат си лице в лице, да го разтърси, да го прегърне, да му каже, че това е поредният лош сън.

Но в червените очи на Джеси прочете само собствената си смърт.

— Когато дойде в Ралмия, нему Далвон и останалите слуги дадоха Бронята на Сребърната Луна и Меча на Дракона, оръжията, с които предтечата му закла дядо ти. Защо мислиш му ги дадоха? — Лицето на Саркорос потъмня. — За да те убие, когато ти убиеш мен. Виждаш ли, колко зловещо действат тези хора! — баронът повиши глас. — Те искат да ни настроят един срещу друг, баща и син, за да запазят цялата власт за себе си. Така направиха и навремето с така наречения велик крал Александър. Докараха го отнякъде и го туриха на трона в Ралмия на мястото на дядо ти. Сега правят същото и с потомъка му, който гласят да заеме твоето място. Спомни си обаче колко уплашен стана Майкъл, когато твоята сила очевидно започна да превъзхожда неговата.

Гласът на барона в един миг бе мазен, а в следващия стана стържещ като острие по ръждясала повърхност.

— Усети страха на Майкъл, почувствай ужаса му, вкуси го на върха на езика си. Виж какво нищожество е той. Нещастник, който сам не може да свърши нищо, та трябва да му дават крадени оръжия. Меч да напада вместо него. Броня да го защитава. Защото в честна битка беше победен дори от жена. Заслужава ли такава отрепка да живее? Да вземе това, което се полага на теб, наследникът на великия архимаг Санарос?

Джеси пристъпи към Майкъл. Тиара изпищя и се метна към чернокосото момче. То вдигна ръка, без да я поглежда и назъбена червена светкавица я повали на земята.

Раджак надигна тоягата си, но Джеси се обърна към него.

— Поклони се пред своя господар, жрецо!

Оркът се свлече на колене подобно марионетка, чиито конци са скъсани.

— Джеси... — опита да каже Далвон, но чернокосият само вдигна показалеца си.

— МЛЪК! — и думите замръзнаха в гърлото на архимага, давящи го до посивяване.

— Вдигни меча си, принц Майкъл — изръмжа Джеси и лицето му се изопна около червените очи, като маска, опъната до скъсване, готова да разкрие ужасната същност, която прикриваше.

— Нека видим дали оръжията ти могат да се мерят с магията на законния властелин на Ралмия! — плесна с ръце отстрани Саркорос.

Майкъл гледаше съществуването, което толкова години бе наричал свой брат и сълзите се стичаха по лицето му.

— Не мога да се бия с теб — отговори той и захвърли Меча настрана.

— Интересно какво ли можеш тогава — отговори присмехулно Джеси и от очите му изхвъркнаха две светкавици и повали русия младеж на земята, превивайки го на две. — Не си толкова специален, за колкото се мислеше — продължи Джеси. — Уж пръв във всичко, а всъщност в нищо.

Лицето на чернокосото момче се изкриви в усмивка, която разкри неестествено удължените му и заострени зъби.

— Трябваше да се моля на приятелката ти, да не те бие. Толкова струваш в действителност. Но все пак опита да вземеш това, което си е мое. Не ти ли е неудобно?

Майкъл вдигна очи и отвори уста да отговори нещо, но не можа.

— Питам — извиси глас Джеси. — НЕ ТИ ЛИ Е НЕУДОБНО?

— Достатъчно приказки — намеси се Саркорос. — Довърши го!

Но момчето този път не обърна внимание и на баща си.

— Вдигни меча си и се защити, Майкъл. Иначе ще те убия.

Русият младеж се изправи мъчително на колене.

— Няма — изхлипа той. — Ако наистина смяташ, че нещата стоят така както ги описа, убий ме. Ако наистина съм такъв, какъвто ме описа, заслужавам да срещна смъртта си сега. Но знай, че все пак аз те обичам. Винаги съм те обичал. И ще те обичам, докато умра, а ако има живот на оня свят, дори и след това. Какъвто и да станеш. Защото знам, че и ти ме обичаше. Моето малко братче — Джеси.

— Не вярвай на глупостите му — предупреди баронът.

— Но едно нещо не мога да направя — продължи Майкъл — и никога няма да мога да го направя. Няма да вдигна меч срещу брат си. Срещу най-добрия си приятел. Срещу теб.

Джеси не отговори нищо, но сенките около него се сгъстиха, така че видими останаха само червените му очи. От мрака се подадоха ръце, чиито пръсти бяха изкривени като на граблива птица.

Сините очи на поваления му брат се разшириха, на фона на виковете на Тиара.

Баронът се изсмя — звук, който прозвуча като граченето на козодоя от легендата, отмъкващ душата на покойник.

В следващия момент Джеси се завъртя на пети и сенките около него се разпръснаха. От пръстите и очите му се изстреляха светкавиците, които блъснаха барона, стопиха нелепите палто и бомбе, свалиха кожата от тялото му и го накараха да избухне.

— Да! — извика в този момент Далвон, хватката, около чието гърло, най-после бе отслабнала. Архимагът понечи да вдигне победно ръка, но в този миг от пламъците и пушеците около Саркорос се чу неистов писък и над дима се разпериха черни криле, които след миг издигнаха притежателя си във въздуха.

— Жалко нищожество — изръмжа баронът, — аз те създадох, аз ще те и убия.

Маската на старец, която бе носил, най-после бе паднала, унищожена от мълниите на собствения му син. В тронната зала се носеше тъмнина от нокти и пламъци, която протегна ръце, от които изригна лавина от червени пламъци.

Очите на Джеси се разшириха, но той махна с ръка и вдигна щит от червени светкавици, които удържаха и погълнаха пламъците, преди да се разпаднат на шепа искри.

Саркорос кацна на земята, безплътна фигура, изградена от сенки, поглъщащи светлината в себе си.

— Ще избия всички ви — изхриптя съществото и размаха криле, които навяха огнен вятър. Далвон вдигна синя стена, която да скрие метналия се да измъкне Тиара жрец Раджак.

Джеси обаче бе този, който застана на пътя на червените пламъци, когато те се насочиха към Майкъл. Той се уви с броня от червени мълнии и тръгна към баща си.

Саркорос изръмжа. Погълнат от гнева си се остави на собствената си черна магия, която бавно започна да изпепелява разсъдъка му. Червените пламъци обхванаха сенките, които го съставяха и го превърнаха в огнен елементал на черната магия, който вече не мислеше за власт и господство, не искаше никой да му се кланя.

Просто щеше да изгори всичко, живо и неживо, докато не остане сам в нищото и не изтлее от собствената си омраза.

Джеси осъзна, че се е озовал в беда, че трябва да спре това адско творение сега, защото после няма да има. Досети се и защо Прокълнатия в действителност е зазидал това ужасно същество в недрата на земята.

Не защото е имал спор за властта с него. А защото бе разбрал, че е създал изчадие, способно да унищожи самото съзидание.

Джеси призова цялата си сила и мълниите около него потъмняха до виолетово, докато приближаваше създанието, което някога се бе наричало Саркорос. Ала червените пламъци ги отблъснаха, а младият маг усети да го лъхва зной, от която потта му се изпари от кожата.

— Ела при татко — изгъркори чудовището пред него и разпери огнените си ръце във фатална прегръдка.

И... от гърдите му изскочи сребърен меч, изчадие то отвори уста, от която избълва още по-огромна струя пламък към тавана.

— Да! — тръсна черната си коса Джеси. Той събра цялата си магия, всичките си светкавици, в едно блестящо копие, което изстреля към огненото създание, изпънал длани напред. Мълнията блъсна Саркорос и погълна огъня му завинаги, а тялото изчезна в нищото.

Очите на Джеси проблеснаха за последно, след което възвърнаха нормалния си зелен цвят. Зъбите му се прибраха и той остана очи в очи с Майкъл, който се бе промъкнал зад потъналия в магията си барон, нанасяйки му удар, позволил на Джеси да довърши баща си.

— Братле — рече русокосият и преглътна, виждайки страх в очите на най-обичания си.

Заплака.

— Майк... Толкова съжалявам, Майки.

Русото момче се поколеба, но направи крачка напред.

— Джеси... аз...

Чернокосият направи още една крачка и го прегърна.

— Толкова съжалявам — хлипаше той. — Всички тези ужасни неща, които ти наговорих!

Майкъл се отпусна и на свой ред го прегърна.

— Няма нищо, братле — отговори по-високия младеж. — Няма нищо. Това беше черната магия.

— Това бях аз — поклати глава. — Страховете ми, най-лошите гласове от подсъзнанието ми. Моята тъмна страна. Моята кръв. Моята същност.

— Твоята същност е на добрия човек, който застана пред пламъците на барона, за да ме спаси — отговори Майкъл. — Същността на моя брат.

— Моята същност едва не ме накара да убия най-скъпия си човек на света — изхлипа Джеси и се притисна силно до Майкъл. — Никога няма да си простя това, което ти наговорих.

— Аз съм този, който трябва да се извини, щом някаква част от теб се е чувствала така, Джеси — поклати глава брат му.

— Не, Майкъл — отблъсна се от него Джеси. — Ти никога не си ми правил нищо лошо. В мен имаше зло.

— Но вече го няма.

— Какво имаш предвид? — не разбра Майкъл.

— За да спра барона, дадох цялата си мощ.

— Джеси! — възкликна Далвон отстрани.

— Просто излях магията от себе си — продължи чернокосото момче. — Сега съм най-обикновен. С магията на Прокълнатия е свършено.

— Значи ти си жертвал вълшебството си — очите на Тиара се разшириха.

— Без колебание. Тази магия ми донесе само зло. Заради тази магия едва не убих брат си, който винаги съм обичал и който винаги ме е подкрепял.

— Джеси, такава жертва... — зяпна Майкъл.

— Цялата магия на света не струва колкото теб — поклати глава Джеси, а после се обърна към Далвон:

— Сега обаче искам да разбере цялата истина.

Архимагът въздъхна, кимна и отговори:

— Барон Саркорос никога не те е обичал и не е твой баща в по-голям смисъл от това, че е съблазнил с магия майка ти. Той го е направил, за да си отвори вратичка към Земята, която да направи достъпна за магията си, използвайки свой потомък. Това беше ти, Джеси. Но майка ти разбра, че Саркорос — или Ибенизър Фриймарк, както се представяше той на земята, е лош човек и вероятно зъл. Тя го помисли за извънземен и до известна степен беше права. Опита се да те скрие от себе си и се жертва затова. Родителите на Майкъл, които бяха дошли на Земята за да спасят собствения си син, те взеха като свое дете. Останалото ти е известно.

Сигурно се питаш защо не ти казах всичко това. То щеше да те направи несигурен в себе си и уплашен, нещо, което баронът щеше да използва. И може би това, което стана, щеше да завърши другояче.

— Нямахте — поклати глава Майкъл. — Брат ми никога и при никакви обстоятелства не би станал Прокълнат.

— Брат ти това, брат ти онова — приближи Тиара. — Нищо не казваш затова какво направи ти. Твоят удар отслаби барона. Явно си струваха мъчителните тренировки!

— Струваха си, заради това че те срещнах — погледна я Майкъл и се усмихна. Драконовата ездачка приближи, прегърна го през врата и го целуна страстно.

Джеси извърна поглед, смутен.

— Не се прави — обади се Раджак. — И тебе те чака една принцеса.

ЕПИЛОГ

Джеси, Майкъл, Тиара и Далвон напуснаха с почетен ескорт град ак-Орках. След смъртта на Саркорос, местните приеха Раджак като свой управник. Все пак той беше Върховния жрец на Прокълнатия.

По пътя си обратно минаха и през селцето на Мустар, където починаха и направиха голям празник.

В крепостта ги чакаха Лийна и Вилхелм, Арлеан и Харолд: оцелелите в ужасната битка с армиите на Манфред.

Червеният дракон, прибран в своя гущеров вид, поздрави Тиара и Майкъл, които бяха станали неразделни. Принцесата пък се метна на врата на Джеси и двамата дълго се прегръщаха. Лийна се просълзи, щом разбра, че любимият ѝ е изгубил магията си, но обеща, че винаги ще е до него, за да го пази.

Скоро стигнаха и кралския замък, където Далвон направи изненада на двете момчета и върна родителите им в Ралмия. Кевин и Алис, уморени, възрастни, но красиви хора прегърнаха и двамата си сина и не можеха да им се нарадват. Смъртта на барона предизвика припламването на свиреп огън в очите на Кевин, който прегърна Джеси така, че ребрата му изпращяха.

Постепенно живота в Ралмия се нормализира. Джуджетата и драконите се върнаха по родните си места в Планините на Забравата, а гномите из степите. Орките и гоблините минаха под властта на Раджак, а кралството на Ралмия бе оглавно от Кралски Съвет, съставен от Лийна, Джеси и Майкъл, макар реално Тиара също да участваше с влиянието си върху русия младеж. Старите Сандърс бяха щастливи да видят Ралмия устроена наново, но предпочетоха да прекарат старините си на Земята, оставяйки родната им земя в по-млади ръце.

Годините си отминаваха, Майкъл и Тиара се ожениха, същото стана и с Джеси и Лийна. Старите Сандърс тогава за последно дойдоха да видят родния си свят, а Алис открито плачеше, гледайки как двете ѝ

момчето вече са мъже, които са постигнали това, за което самата тя е мечтала на младини със съпруга си.

Драконът Вилхелм остави своята ездачка на грижите на любящия ѝ съпруг, връщайки се в Планините и превръщайки се в символ на мъдрост и сила в Ралмия.

Постепенно отминаващите години се превърнаха във векове и само Вилхелм остана жив. Един ден, едно ралмийско момче се бе изгубило в Планините на Забравата. По онова време пътищата им вече бяха калдъръмени и широки, а чудовищата, обитавали ги някога, се бяха превърнали в приказки за лека нощ. Момчето — полуелф на име Тирлиан — бе избягало от вкъщи да дири приключения и, а криввайки от главната пътека, се бе загубило в снежните преспи. Там вероятно щеше да намери смъртта си, ако ловуващия Вилхелм по случайност не го беше открил. Драконът го отведе в гнездото си и там се върна към спомените си.

След няколко седмици Тирлиан се завърна у дома, седна и започна да записва старите легенди, които драконът му бе разказал.

Кръсти ги така:

„ХРОНИКИТЕ НА РАЛМИЯ:

За Великия Крал, Чедата на Магията и други
приказки“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.